Autoare: EMILY RUTH EDWARDS

Titlu original: HUNTER'S SNARE

Titlu românesc: CAPCANA VÂNĂTORULUI

Traducător: Mihnea Columbeanu

N-ar fi trebuit să fie atât de evident că legătura Samanthei Abbott cu doctorul Richard Bohlen era o simplă ficţiune, pentru a-l ajuta s-o ţină pe Amanda Marlowe la distanţă, dar Simon Radnor a ghicit imediat toată prefăcătoria. Samantha s-a pomenit periculos de atrasă de acest bărbat arogant şi autoritar, dar pe măsură ce neîncrederea lui inerentă în femei devenea tot mai clară, la fel sporea şi nedumerirea ei cu privire la intenţiile lui.

- Relaxează-te, Samantha, eşti prea încordată, îi ordonă încet Simon. Uite cum ai tresărit acum!

Samantha era atât de concentrată, încât nici nu-şi dădu seama că Simon venise mai aproape, până când perna de sub ea începu să se încline. Simon întinse mâna liberă spre ceaşca ei de cafea.

- Lasă-mă s-o iau până nu verşi ce-a mai rămas, murmură el, punând ceaşca într-un loc mai sigur, pe gheridon.

Clipind din ochi, Samantha ridică privirea spre el.

- Ce faci...?

- Îţi pun ceaşca pe masă ca să nu verşi cafeaua pe tine când am să te sărut, îi explică el răbdător, cu ochii lucindu-i de veselie şi de încă ceva.

- Dar...

Buzele lui o amuţiră, într-un sărut blând, încet. Şi, în sfârşit, nervozitatea care o bântuise toată seara începu să se risipească.

Trecură câteva minute. Samantha plutea în sus ameţită, într-o spirală a plăcerii, când îşi dădu seama că Simon îi descheia nasturele pantalonilor. Ducându-şi automat mâna spre a lui ca să-l oprească, simţi deodată cât era de excitat. Panica îi înecă propria dorinţă şi, când Simon îi dădu mâna la o parte şi începu să-i deschidă fermoarul, înţepeni.

- Simon, nu! exclamă ea cu voce gâtuită, apucându-i mâna din nou.

- E-n regulă, pisicuţo, şopti el senzual. Lasă-mă să te iubesc. Te doresc de-atâta vreme...!

Mamei şi tatălui meu,
care au făcut posibilă această acţiune,
din mai multe puncte de vedere.

Capitolul 1

Lumini şi umbre în mişcare dansau peste maşina mică şi roşie oprită pe drumul în serpentine, după cum sufla briza din Long Island Sound printre crengile copacilor de la marginea asfaltului, făcând să se infiltreze printre ele razele de soare. Prin spaţiile apărute neregulat între copaci se vedea albastrul limpede al cerului, presărat cu câţiva nori albi şi pufoşi care pluteau liniştiţi peste strâmtoare.

O după-amiază de vară perfectă în vestul statului Connecticut pare întotdeauna destinată să aducă buna dispoziţie şi zâmbetul pe buze. Şoferiţa maşinii, însă, stătea alături, privind încruntată împrejurimile. Un observator atent ar fi remarcat că maşina era strâmbă, aplecată pe cauciucul din stânga spate, care părea că ieşise învins dintr-o întâlnire cu un obiect ascuţit.

Samantha Abbott - "Sam" pentru toţi cei care o cunoşteau - îşi întoarse privirea încruntată dinspre peisaj către motivul nemulţumirii. În apropiere nu locuiau oameni, iar dacă nu venea curând altă maşină trebuia să se descurce singură. Desigur, ştia în teorie cum să schimbe un cauciuc, dar deşi în mod normal nu avea probleme cu felul în care greutatea ei moderată era distribuită pe trupul înalt de numai un metru şi cincizeci şi cinci, în acel moment şi-ar fi dorit mai mulţi muşchi şi mai puţine curbe.

- După cât te-am îngrijit, ai fi putut măcar să alegi un cui mai apropiat de oraş, ca să treci peste el! îţi informă Sam credincioasa prietenă.

Cauciucul vinovat sâsâi o scuză şi se făcu şi mai mic. Fără trahere de inimă, ochii mari şi verzi ai Samanthei se luminară într-un zâmbet care-i scoase la lumină şi gropiţele.

- Bine, cred că am să te iert, se înduplecă ea, apoi zâmbi şi mai larg, gândindu-se ce şi-ar fi spus cineva care ar fi auzit-o conversând cu maşina.

Mai înveselită, trase în faţă scaunul din dreptul volanului şi se aplecă în spate, căutând pachetul cu semnalizatoare de urgenţă, care alunecase sub scaun. După un moment, se ridică dându-şi pe spate buclele scurte şi blonde care-i căzuseră în jurul feţei, şi pirni înapoi spre cotitură, cu pachetul în mână.

După ce se întoarse, Sam deschise capota din spate, ridicând capacul compartimentului cu cauciucul de rezervă. În timp ce începea să dezlege pneul, auzi sunetul unei maşni apropiindu-se. Poate că salvarea sosise! Însufleţită, se ridică prea brusc, lovindu-se îndesat cu capul de marginea capotei. Ţinându-se de locul lovit şi mormăind printre dinţi, se răsuci în loc - apoi sări într-o parte a drumului, uitând de orice durere, când la cotitură apăru un Porsche argintiu, părând să se năpustească drept spre ea.

Când noul sosit frână cu precizie la câţiva paşi în faţa ei, ochii dilataţi de spaimă ai lui Sam se îngustară recunoscându-l, cu indignare. Idiotul nu-i văzuse semnalizatoarele? Bagă omu-ntr-o maşină fandosită, şi imediat crede că toată şoseaua-i numai a lui! îşi spuse ea revoltată, fără să se gândească la posibilitatea că intrase în panică fără rost. Şi de ce în acel moment trebuie să

apară nimeni altul decât tocmai Simon Radnor?

Cu braţele încrucişate pe piept şi gropiţele bine ascunse, Sam îl privi cum cobora din Porsche. Înalt de aproape un metru optzeci, avea un trup robust, cu umeri laţi, care dădea o impresie de forţă masivă, chiar şi în costumul bleumarin croit elegant. Părul şaten şi des, uşor ondulat, încadra un chip foarte bronzat, cu nas roman imperios, gură strânsă ferm şi bărbie pătrată, hotărâtă. Trăsăturile îi erau marcate prea accentuat, de o masculinitate atât de agresivă încât nu putea fi considerat chipeş în sens convenţional, dar nimic din ochii lui nu explica de ce o domnişoară la ananghie ar fi avut motive să-l întâmpine încruntată, cu ostilitate. Sam, însă, reacţionase ca o pisică mângâiată în răspăr, încă din urmă cu câteva luni, când îl întâlnise pentru prima oară. Nu-i plăcea aerul lui de amuzament batjocoritor, cinismul care i se reflecta atât de adesea în ochii căprui, nici stilul repezit care făcea ca până şi cele mai inofensive cereri să sune ca nişte ordine. Dar cel mai mult îi displăcea ameninţătoarea senzaţie de incertitudine pe care i-o provoca.

În timp ce Simon se apropia de ea, Samantha observă că privirea îi era îndreptată într-un loc aflat cu câţiva centimetri mai jos decât faţa şi dintr-o dată îşi dădu seama că, încrucişându-şi braţele pe piept, îşi făcuse maioul să se caşte alarmant. Comentariul caustic despre năravurile lui de şofer, pe care tocmai se pregătise să-l rostească, fu uitat, în timp ce Sam îşi cobora grăbită braţele, chinuindu-se să nu roşească.

- Costumaşele alea puritane pe care le porţi în cabinetul lui Bohlen te nedreptăţesc, remarcă el în chip de salut, cu o notă de amuzament în glasul gros şi aspru, studiindu-i rapid picioarele lungi şi bronzate, înainte de a se ridicas din nou spre obrajii înroşiţi.

- Nu sunt puritane, sunt practice! replică Samantha, cu furia alungându-i stânjenea, în timp ce-şi apăra seturile modeste, compuse din bluză şi fustă, pe care le purta când lucra ca secretară şi recepţioneră la cabinetul unui medic.

Simon se mulţumi să ridice din umeri, întorcând capul spre cauciucul dezumflat.

- Ţi-l schimb eu, declară, pe obişnuitul său ton autcratic, în timp ce începea să-şi scoată sacoul.

Sam simţi cu putere nevoia să-i spună că se putea descurca de minune şi fără ajutorul lui. Pe de altă parte, dacă Simon Radnor abvea chef să se murdărească şi să se-ncingă schimbându-i ei cauciucul, de ce să-l oprească?

Ridică privirea spre ochii lui căprui lucitori, care păreau să-i citească gândurile.

- N-ai fi niciodată o bună jucătoare de poker, murmură el, confirmându-i bănuielile. Şi-acum, ia-mi haina şi stai jos acolo, la umbră. Pari cam înfierbântată.

Fără o vorbă, Sam smulse haina din mâna lui întinsă şi se duse să se aşeze pe zidul scund de piatră paralel cu drumul, dincolo de copaci. Noroc că ranga pentru cauciucuri era încă prinsă la locul ei, îşi spuse ea posomorâtă. Un corp contondent ca acela o ispitea prea tare. Cine se credea, s-o muştruluiască aşa ca pe un copil? Sam fusese fata să mai pună nişte semnalizatoare,

dar acum îşi spuse că aşa i-ar fi trebuit dacă venea cineva şi-l lovea cu maşina.

Imaginea unui bot de maşină făcându-se armonică, în timp ce Simon Radnor rezista impactului fără să se clintească, o mai înveseli. Îi netezi sacoul, pe care strânsoarea ei neglijentă îl cam şifonase, şi o împături cu grijă pe braţ.

În timp ce-l privea cum scotea fără nici un efort cauciucul dezumflat, Sam se întrebă într-o doară dacă nu cumva avea strămoşi normanzi. "Radnor" era un nume galez, dar ea tocmai terminase o carte despre Anglia medievală care dedica un capitol întreg puternicilor şi nemiloşilor seniori din neamul Marcher. Acei baroni normanzi stăpâniseră pământurile din nordul Angliei şi din Ţara Galilor, pe-atunci numită Welsh Marches, şi aveau datoria de a-i împiedica pe sălbaticii din triburile galeze să prade Anglia. Erau oameni duri, brutali şi ambiţioşi, care-şi făceau singuri legile, astfel încât până şi Regele îi lăsa de obicei în pace, atâta vreme cât îi ţineau pe galezi între hotarele lor. Femeile, desigur, erau considerate de oamenii ca ei o pradă legitimă şi mulţi velşi îşi puteau revendica descendenţa din câte un lord Marcher deprins să-şi însuşească orice poftea.

Sam privea cu fascinaţie inconştientă jocul muşchilor masivi de pe spinarea şi umerii lui Simon Radnor, în timp ce acesta lucra la maşina ei. Apoi, deodată, se înfioră şi-şi mută privirea. O fi fost el cizelat şi cuminţit de civilizaţie, dar îl putea vedea uşor ca pe urmaşul cine ştie cărui lord normand aspru. Închizând ochii, încercă să-şi imagineze cum ar fi atătat în cămaşă de zale sau armură.

- Domnişoară Abbott!

Ridică privirea, smulsă din visare de tonul lui poruncitor. Simţea că Simon Radnor îi mai spusese ceva, fără să primească nici un răspuns.

- Oricât de rău îmi pare că-ţi tulbur visele, fără-ndoială tinereşti şi inocente, continuă el pe un ton detestabil de batjocoritor, am schimbat pneul şi aş dori o cârpă cu care să mă şterg pe mâini, dacă ai cumva.

- Cred că e una în partea din faţă a maşinii, răspunse rece Samantha, trecând pe lângă el, cu nasul pe sus. În lipsa răngii, calmul ei demn era cea mai bună armă, dacă Radnor avea de gând să fie atât de provocator. O femeie avea propriile ei metode de a le face faţă bădăranilor de viţă veche.

Culese o bucată de prosop pătat, dar proaspăt spălat, de sub sbaunul din faţă. Simon Radnor o luă cu o expresie îngândurată în ochi, care semăna suspect de mult cu o lucire de amuzament. Îşi şterse mâinile în tăcere, apoi, fără o vorbă, întinse o mână casă-şi primească sacoul. Samantha, care începuse să se foiască sub privirea lui tăcută, îi dădu repede haina şi deschise gura pentru a începe un mic discurs de mulţumire, de o politeţe rece.

Dar cuvântarea se transformă într-o exclamaţie surprinsă, când Simon îşi aruncă sacoul pe capota maşinii ei şi o cuprinse strâns în braţe. Îi reteză începuturile protestului incoerent, acoperindu-i buzele întredeschise cu gura lui aspră, într-un sărut care ameninţa să-i taie respiraţia.

Evident, Samantha Abbott se împotrivi, dar nu era prea sigură că Simon observase, măcar. Nu-i făcea nici un rău, ţinând-o doar

strâns şi inexorabil la pieptul lui, în timp ce-i explora gura rapid şi meticulos. Slavă Domnului că nu purta cu-adevărat armură, îşi spuse ea vag, altfel ar fi umplut-o de vânătăi din cap până-n picioare!

Peste un moment, Simon se îndreptă, iar mâinile ui o apucară de braţe, rezemând-o, în timp ce făcea un pas înapoi. Samantha avea nevoie de sprijin. Gâfâia, cu răsuflarea tăiată, privindu-l cu ochi mari.

- Ca să nu încapă nici o neînţelegere, sărutul ăsta n-a fost plata pentru că ţi-am schimbat cauciucul, declară el, cu o lucire în ochii săi căprui spuziţi cu aur. A fost menit să te anunţe că primesc provocarea pe care mi-o tot lansezi de când ne-am întâlnit prima oară.

Când Simon termină de vorbit, spinarea Samanthei se îndreptase. Se smulse din mâinile lui.

- Eşti nebun! Nu ţi-am lansat nici o provocare... şi să nu mai faci asta niciodată! încheie ea cu furie.

Gura lui Simon se arcui într-un zâmbet.

- Parc-ai fi o pisicuţă blondă, sâsâind şi scuipându-mă. Şi mă provoci de fiecare dată când te uiţi la mine cu ochii ăştia verzi de pisică, sau când treci pe lângă mine cu năsucul tău aristocratic pe sus. Mai devreme sau mai târziu, continuă el, neluându-i în seamă încercările de a-l întrerupe, tare-mi va mai plăcea să-ţi netezesc blana asta zbârlită!

- Eşti un... un...!

Negăsind un cuvânt destul de tare pentru a-i exprima sentimentele, Samantha o luă din loc şi se urcă în maşină, trântind portiera. Oricât de mult i-ar fi plăcut să-i şteargă amuzamentul de pe mutra aia arogantă, n-avea nici un motiv să creadă că Simon Radnor ar fi primit ca un gentleman dojana binemeritată - sau, altfel spus, că n-ar fi ripostat - iar demnitatea ei era deja făcută ferfeniţă.

În schimb, ambală motorul, trase schimbătorul de viteze şi demară într-un nor de praf şi un scrâşnet de saboţi. Spre imensa ei satisfacţie, văzu în oglinda retrovizoare că Simon Radnor îşi agita o mână prin dreptul feţei, tuşind.

* * *

Peste câteva minute, Samantha intră pe aleea casei sale din satul Westfield. În timp ce mergea spre uşa din spate, care dădea în bucătărie, privi cu plăcere vechea casă de lemn cu un etaj unde locuia de douăzeci şi patru de ani. Cu şase ani în urmă, viaţa ei fusese spulberată şocant de brusc, când un tractor cu remorcă lovise în plin maşina familiei, ucigându-i pe părinţii Samanthei dar pe ea lăsând-o nevătămată, însă imobilizată timp de trei ore, până când echipa de descarcerare reuşise s-o elibereze din epava maşinii. Când avocatul şi mandatarul ei propusese să-şi vândă casa pentru a-şi finanţa studiile la colegiu, Samantha se împotrivise cu atâta înverşunare încât în cele din urmă avocatul îi făcuse pe plac, insistând numai să transforme etajul în apartament, ca să obţină fonduri pentru întreţinere.

Fără părinţi şi alte rude apropiate, Samantha simţea că acea casă de familie era singura ei certitudine într-o lume care dintr-

o dată devenise ameninţătoare. Singură la părinţi, iubită şi ocrotită, fusese neobişnuit de apropiată de ai ei, iar pierderea lor, la care se mai adăuga şi trauma accidentului, o lovise adânc. Deşi timpul atenuase durerea, iar ea părea să-şi fi revenit la normal, Samantha rămăsese cu o profundă nevoie de securitate şi siguranţă, care o făcea să evite schimbările şi să nu-şi asume riscuri. Nu simţea nimic din firescul interes aventuros faţă de lumea din jur şi se mulţumea să stea liniştită în Westfield, adâncindu-se cu plăcere în activităţi familiare.

Peste câteva minute, în timp ce făcea duş, se gândi iar la întâlnirea cu Simon Radnor. Şi-l alungase din minte în drum spre casă, după ce fusese cât pe ce să rateze o curbă, ocupată să-şi imagineze cum l-ar fi silit să-şi ceară umil iertare pentru mitocănia dinainte.

Ideea continua s-o atragă, dar din păcate nu găsea nici o cale de realizare a acestui scop nobil. În Westfield nu prea existau mese de tortură şi ghete spaniole, deşi era posibil să revină la modă, acum când satul dobândise un baron normand feroce care se dădea drept om de afaceri.

- Baronul Radnor, spuse ea cu voce tare, ca să audă cum suna.

Da, i se potrivea de minune. Ar fi arătat foarte firesc călărind în armură, călcând în picioare pe oricine-i stătea în cale. Dacă întâmplarea din după-amiaza aceea însemna ceva, şi atitudinea lui faţă de femei corespundea portretului. Unii oameni din Westfield i-ar fi putut da dreptate, inclusiv un număr surprinzător de muieri debusolate - dar pe Samantha Abbott nu reuşise s-o ducă de nas!

Îşi amintea prea bine cum îl cunoscuse, când Simon o adusese pe bunica lui, care suferea cu inima, la cabinetul medical unde lucrea Sam, la scurt timp după ce se mutaseră pe fosta proprietate a familiei McDaniels. Desigur, de-atunci mai auzise despre el. Simon Radnor făcuse vâlvă în sat, de când anunţase că-şi muta sediul firmei, Radnor Computer Technologies, de la New York în Westfield. Bârfele din sat intraseră în vrie, mai ales după ce se descoperise că avea treizeci şi cinci de ani şi era necăsătorit. Samantha ştia că singura lui rudă era bunica sa, că pusese bazele firmei Radcom cu ajutorul unui mic împrumut, pentru a face din ea o lideră în domeniu, şi că - lucru de interes capital pentru bârfitori - îi plăceau femeile frumoase, dar nu dădea semne că ar fi vrut să se stabilească la una anume. Probabil că bunica lui locuiacu el ca să se ocupe de gospodărie şi să facă oficiile de gazdă, în lipsa unei soţii.

Samantha nu vedea cu ochi prea buni sosirea firmei Radcom în sat. Pe urmele oricărei companii veneau de obicei şi altele, şi-atunci ce-avea să se întâmple cu iubitul ei Westfield? Parcuri industriale, construcţii de case, centre comerciale - schimbări de tot felul, asta avea să se întâmple! Din păcate, pe majoritatea vecinilor îi interesau mai mult taxele pe care urma să le plătească Radcom, decât nenorocirile pe care avea să le atragă după sine.

Ar fi exagerat să spunem că Samantha se hotărâse să-l antipatizeze pe omul răspunzător de venirea firmei Radcom încă înainte de a-l cunoaşte; dar a spune că era dispusă să-i acorde o libertate suficientă ca să se arunce de la etaj, n-ar fi deloc o

exagerare. Şi, la scurt timp după ce Simon o adusese pe bunica lui la medic, Samantha devenise de-a dreptul darnică în acest sens. Pentru ochiul ei critic, chipul lui trăsnea de aroganţă, măsurând-o cu o privire care părea s-o categorisească şi s-o expedieze alături de restul mobilei din sala de aşteptare. Avea în faţă un bărbat care urma să tulbure vieţile liniştite ale atâtor oameni doar cu o ridicare din umeri.

Cu un zâmbet forţat, îl întrebase:

- Vă pot ajuta cu ceva... domnule?

Pauza dinaintea ultimului cuvânt fusese foarte discretă, însă nici chiar cel mai rău duşman al lui - însăşi Samantha Abbott, de pildă - n-ar fi putut să nege că Simon Radnor avea prezenţă de spirit.

Ridicând uşor sprânceana, cu o privire tăioasă, întrebătoare, Simon răspunse:

- Bunica mea, Helen Radnor, are programată o consultaţie la domnul doctor Bohlen, la ora două. Credeţi că vom avea mult de aşteptat, domnişoară...?

Înainte ca Samantha să poată răspunde, Anne Jenkins, sora de la cabinet scoase capul pe uşă.

- Sam, domnul doctor e gata să-l primească pe domnul Janowski într-un minut.

Samantha dădu din cap şi se întoarse din nou spre Simon Radnor, care o privea cu amuzament întrebător.

- "Sam"? repetă el zâmbind, măsurând cu privirea acea jumătate din făptura Samanthei care se vedea deasupra biroului.

Jumătatea respectivă se umflă vizibil.

- "Domnişoara Abbott", preciză ea cu un zâmbet strepezit. Domnul doctor Bohlen mai are doar un pacient înainte de doamna Radnor, aşa că nu veţi avea prea mult de aşteptat. Până atunci, va trebui să completăm formularele astea, adăugă, întinzându-i o planşetă pe care erau prinse tabelele de date pentru orice nou pacient.

Simon actele, dând din cap.

- Spune-i domnului doctor Bohlen că, după ce o examinează pe bunica mea, voi dori să vorbesc cu el.

Şi se răsuci pe călcâie fără a aştepta răspunsul, după care se întoarse din nou, brusc.

- Din simplă curiozitate, domnişoară Abbott - eu nu-ţi plac, sau doar faptul că firma meaa venit în satul dumitale liniştit?

În copilărie, impulsivitatea Samanthei îi dusese pe părinţii ei la disperare. După accident, această trăsătură aproape că dispăruse, dar alese tocmai acest moment pentru a-şi face una dintre rarele apariţii.

- Oare de vreţi să spuneţi, domnule Radnor? gânguri ea suav, cu ochii mari, arătând ca o imagine a inocenţei întruchipate.

Urmă un moment de tăcere.

- Bine, Ochi Verzi, deocamdată o vom lăsa aşa cum e, replică el cu un zâmbet care o făcea să se simtă extrem de neiniştită, în timp ce se îndepărta.

Da, aceea fusese greşeala ei, îşi spunea acum Samantha, în timp ce ieşea de sub duş, luând un prosop. Dacă ar fi recunoscut pe loc că o nemulţumea sosirea companiei lui nenorocite în Westfield, probabil că Simon Radnor ar fi înscris-o definitiv

printre mobilele debirou. Aşa, însă, îi trezise curiozitatea, iar acum, după câte se părea, şi alte interese.

Intrând în bucătărie, îşi pregăti un pahar de ceai cu gheaţă şi se aşeză la masa mică de stejar unde obişnuia să mănânce. În timp ce sorbea din băutură, privi în gol pe fereastră. Poate că Simon Radnor o ameninţase numai ca să se răzbune pentru că nu-i arătase respectul cuvenit. Sărutul acela fusese destul de serios, însă nici chiar un om ca Simon Radnor nu putea începe o aventură fără cooperarea ei, nu?

Dar n-avea nici un rost să ghicească intenţiile lui Simon Radnor. În cel mai rău caz, nu putea decât s-o irite, iar din partea ei începuse deja s-o facă.

În timp ce se pregătea să-şi toarne încă un pahar, auzi un ciocănit la uşa din faţă şi se duse să deschidă. În antreu apăru o Valkirie în caftan psihedelic, cu un coş de pâine pe un braţ şi un zâmbet ca al Pisicii din Cheshire pe buze.

- Bună, Kate, salută calmă Samantha apariţia.

Kate Townsend era prima şi singura ei chiriaşă, şi cea mai apropiată prietenă a ei. Era profesoară de arte plastice la liceu şi, la douăzeci şi opt de ani, încă mai era necăsătorită şi fericită.

- Am venit să facem praf împreună nişte calorii, anunţă Kate. Acest umil coş conţine delicioasele Muffins Speciale Deluxe cu Tărâţe, Scorţişoară şi Sos de Mere ale lui Kate.

- Şi tu şi muffins-urile sunteţi binevenite, zâmbi Samantha. Vino-n bucătărie, am ceai la frigider.

Orice vizită a lui Kate făcea lumea să arate mai luminoasă, îşi spuse Samantha, simţindu-se deja mai înveselită, în timp ce o conducea pe Kate spre bucătărie. Dacă prietena ei şi-ar fi putut ambala în sticle energia şi pofta de viaţă, tranchilizantele şi tonicele ar fi dispărut de pe rafturile farmaciilor cât ai zice peşte.

În timp ce Samantha turna două pahare de ceai cu gheaţă, Kate îşi aşeză pe un scaun de la masă făptura generoasă, înaltă de un metru i şaptezeci şi cinci, îşi cocoţă picioarele pe altul şi privi cu satisfacţie tapetul imitaţie de cherestea, dulapurile de stejar băiţuit şi pardoseala în formă de cărămizi.

- Asta zic şi eu bucătărie, declară ea. Veselă, intimă şi neîngrămădită. De fapt, cu tot apartamentul ai făcut o treabă excelentă. Livingul are o tuşă de eleganţă, ca să nu mai vorbesc de tate antichităţile alea de familie superbe, iar dormitorul sugerează lux decadent - ce şi-ar putea dori cineva mai mult? Ar trebui să-ţi dai demisia de la Richard şi să te-apuci de decoraţiuni interioare. Poţi începe cu locuinţa mea, imediat, în timpul liber.

Samantha, care râsese de felul cum îi descria Kate interiorul, făcu o mutră amărâtă.

- Care timp liber? Azi am avut prima zi liberă, după o săptămână şi jumătate.

- Mi-a scăpat ceva? Ca de pildă, o epidemie majoră în Westfield?

- Nu, dar tocmai am pierdut-o pe Anne, sora de la cabinet. A primit o ofertă mai bună de la un fost iubit care a ieşit iar la suprafaţă şi a măturat-o de pe picioare, şi înnebunim încercând să

ne descurcăm fără ea.

- Dar văd că sunt în urmă cu ştirile! Oricum, nu puteţi angaja temporar pe cineva, până găsiţi o înlocuitoare permanentă?

- Am încercat, dar n-am avut noroc. Richard s-a dus azi la New York, ca să mai ia nişte interviuri, aşa că poate ne va veni în curând cineva.

- Şi ce mai face Adonisul lumii medicale? se interesă Kate, jucându-se cu o şuviă a părului ei lung şi blond.

- Se speteşte. Şi de ce oare am eu mereu senzaţia că nu-ţi plac alesele calităţi ale lui Radnor?

- Ba îmi plac foarte mult. Ar trebui să fiu mai mult decât pe jumătate moartă, ca să nu aibă ochi pentru un asemenea monument de perfecţiune masculină. Sculptorii greci antici ar fi plâns de bucurie la vederea lui.

Samantha izbucni în râs, clătinând totuşi din cap cu reproş.

- Mai este şi un medic excelent, un şef plin de consideraţie şi un prieten bun şi amuzant.

Defapt, Richard Bohlen avea toate calităţile pe care şi le-ar fi putut dori o femeie întreagă la minte de la un soţ, iar Samantha începuse recent să acorde atenţie acestui fapt. În fond, erau prieteni buni şi lucrau împreună în armonie de doi ani. De ce n-ar fi mers la fel de bine o relaţie mai strânsă şi mai permanentă?

- Îi porţi pică fiindcă a fost prea încrezător şi sincer ca să ghicească jocurile Amandei Marlowe, o acuză ea pe Kate, încruntându-se.

- Cred numai că ar fi putut face mai mult decât să se tot fâţâie cu mutra aia palidă şi nobilă, după ce ea l-a dus de nas luni de zile şi pe urmă i-a dat papucii pentru un babalâc putred de bogat, mai bătrân cu treizeci şi cinci de ani.

- Richard arată nobil tot timpul, aşa e el, n-are încotro, obiectă Samantha. Şi-n plus, ce-ai fi vrut să facă? Să-l provoace pe "babalâcul bogat" la duel?

Râzând, Kate ridică din umeri.

- Cred că nu. Şi ţin foarte mult la Richard, să ştii. Numai că am o preferinţă personală pentru bărbaţii cu umbletul puţintel clătinat ca al lui John Wayne - chiar dacă mai degrabă m-aş lupta pe viaţă şi pe moarte decât să mă întorc la vremurile fascinante de odinioară, când bărbaţii erau bărbaţi şi femeile o luau în barbă.

- Chiar şi John Wayne însuşi ar avea nevoie de tot umbletul lui clătinat ca să ţină pasul cu tine, replică Samantha cu afecţiune.

Kate încercă să se arate modestă, eşuând lamentabil.

- Adevărat, recunoscu ea, şi într-o zi am să te conving să recunoşti că ai nevoie de o provocare mai serioasă decât toţi tipii ăia manieraţi şi moleşiţi cu care te-nvârteşti tu.

- Cine, eu? Eu sunt absolut mulţumită de viaţa mea. Dar e păcat că n-ai putut face schimb de locuri cu mine acum vreo oră. Ţi-ar fi plăcut situaţia mai mult decât mie.

- Zi! îi ordonă Kate, aşezându-se mai comod pe scaun.

Când Samantha termină de povestit evenimentele după-amiezii, împreună cu părerile ei despre strămoşii lui Simon Radnor, Kate chicotea de încântare.

- Exact de ce aveai tu nevoie... puţină distracţie ca să te mai însufleţeşti! aprobă ea. Să-ţi împrumut coiful şi lancea mea?

- Tu eşti aia căreia-i place aventura, aşa că n-ai decât să-ţi încerci norocul cu el, bombăni Samantha, după care zâmbi. Parcă şi văd titlul din ziar: "Un baron urmărit de o Valkirie înarmată, pe străzile din Westfield!"

- Delicios...! oftă Kate, după ce se potoli din râs. Trebuie neapărat să-i cer lui John să mi-l prezinte pe Simon Radnor.

John Wolinski era cel mai recent bărbat din viaţa lui Kate şi, cu siguranţă, făcea o pereche reuşită cu ea, înalt de un metru nouăzeci şi trei în ciorapi, cu umeri laţi şi un aparat muscular impresionant. Asemenea lui Kate, avea douăzeci şi opt de ani şi un păr şaten deschis care-i tot cădea peste fruntea cam teşită, ochi căprui şi un zâmbet strâmb. Oamenii care-l întâlneau pentru prima dată credeau adesea că gândea cu muşchii, dar de fapt John avea o diplomă în inginerie electrică şi doctoratul în ştiinţa computerelor.

- Sigur că da, John lucrează pentru Radcom, îşi aminti Samantha. A spus vreodată ceva despre Radnor?

- John e entuziasmat. Însă pe John l-ar entuziasma chiar şi Vlad Ţepeş, dacă ar fi expert în circuite integrate

Sam râse.

- Asta-mi place mie la bărbaţi, că nu se lasă distraşi de amănunte neesenţiale.

În acel moment, telefonul începu să sune, iar Kate, care stătea mai aproape, ridică receptorul şi i-l întinse Samanthei, peste masă.

- Alo?... Văd că ai ajuns la timp. Ai avut noroc? întrebă Samantha, apoi articulă mut spre Kate: "Richard". Nu, continuă ea, sunt liberă diseară. De ce?... Bine, atunci ne vedem pe la opt.

Şi-i înapoie receptorul lui Kate, cu o expresie nedumerită.

- Să nu-mi spui că acum începi cu Richard, spuse dezaprobator prietena ei.

- Femeia care-o să se mărite cu Richard va fi foarte norocoasă, insistă Samantha, cam roşie în obraji. Dar nu m-a invitat în oraş. A spus doar că are să mă anunţe ceva important.

- Hmmm. Se pare că o mică bârfă pe care-am prins-o azi din zbor conţine, prin cine ştie ce minune, şi un grăunte de adevăr, murmură Kate îngândurată. Umblă vorba că Amanda se întoarce în braţele iubitoare ale părinţilor ei, cu decizia de divorţ în buzunar. Părerile par să fie împărţite, între ipoteza că a dat-o bărba-su afară din casă fără un cercel, măcar, pe numele ei, şi cea că revine triumfătoare, cu o ladă întreagă de comori din averea lui.

- Vai de mine! Ştiu că n-ai o părere prea grozavă despre ceea ce a făcut, dar Richard a iubit-o mult pe Amanda şi tocmai începea să-şi revină, spuse îngrijorată Samantha. Mă întreb dacă e posibil să fi auzit zvonul... Însă, chiar şi aşa, de ce-ar vrea să discute cu mine?

- Poate vrea să-l ţii de mână, sugeră Kate cu o mutră nevinovată.

- Mănâncă-ţi chifla! replică Samantha.

* * *

După cum a reieşit, Kate nu era prea departe de adevăr.

- Vrei să ne prefacem că am fi logodiţi? repetă cu grijă Samantha, în timp ce privea peste masă spre chipul frumos şi preocupat al şefului ei. Richard, câte pahare ai băut înainte de a veni să mă iei?

- Şşş! o preveni Richard, privind în jur prin interiorul slab luminat de la Westfield Pub. Lasă-mă să-ţi explic, Sam. Am intrat într-o mare încurcătură şi, dacă nu mă ajuţi, voi ajunge de râsul lumii.

- Bine, te ascult, acceptă Samantha fără convingere.

Şi, conştiincioasă, tăcu în tot timpul cât Richard îi povesti cum, după ce angajase o soră nouă, luase un tren de navetă până în Connecticut şi se pomenise în acelaşi salon cu Amanda Marlowe.

- A divorţat, Sam. Şi... în fine, poate mă înşel, dar am sentimentul că vrea să reia relaţia cu mine din punctul unde s-a întrerupt când l-a cunoscut pe acel Thompson.

Richard se întrerupse din studiul paharului, ridicând spre Samantha o privire chinuită.

- Încă o mai iubesc, Sam, dar n-aş suporta să mă încurc din nou cu ea şi pe urmă să pierd pentru a doua oară, dară iar apare unul mai bun decât mine.

- Mai bogat, vrei să spui, preciză absentă Samantha.

Clătinând din cap, Richard insistă:

- Nu-i aşa de simplu. Amanda nu e atât de lipsită de inimă pe cât sugerezi tu.

Samantha era cam sceptică, dar îşi păstră îndoielile pentru sine. După un moment, Richard continuă:

- În orice caz, cred că am intrat în panică fiindcă, în ciuda tuturor celor întâmplate, nu cred că aş putea rezista, dacă o interesează într-adevăr să se întoarcă.

Reveni cu privirea spre pahar, pe care-l învârtea între degetele lui lungi.

- Aici începe rolul tău. Vezi, i-am spus că suntem practic logodiţi.

- Richard, pentru numele lui Dumnezeu! Tot satul ştie că n-am avut nici măcar o întâlnire. Ce te-a apucat să-i spui o asemenea năstruşnicie?

Richard zâmbi trist, arătând mult mai tânăr decât cei treizeci şi doi de ani pe care-i avea.

- Ţi-am spus, am intrat în panică. Şi nimeni n-o să ne ia la întrebări. Cei mai mulţi oameni din Westfield se aşteptau la aşa ceva de ani de zile.

Samantha fu un moment recunoscătoare că Richard nu ştia că şi ea începuse să se gândească la acelaşi lucru, înainte de a remarca indiferentă:

- Vrei să spui, se aşteptau să te prind în plasă profitând că Amanda se măritase.

- Nu, vreau să spun că se aşteptau să-mi vin în fire şi să-mi dau seama că comoară am ignorat de doi ani încoace, de când am luat clinica în primire, o corectă el cu un zâmbet care-o făcu să ofteze sonor pe-o matroană aşezată cu două mese mai încolo.

Samantha îi studie trăsăturile armonios conturate, ochii

azurii şi părul blond şi des, care forma de la sine bucle aproape sculpturale. N-o putea învinui pe matroană; Richard putea să dezgheţe inima oricărei femei. Ciudat, că afecţiunea ei pentru el nu luase niciodată forme mai intense.

- Sam?

Richard o privea cu speranţă.

- N-ar fi o logodnă oficială, aşa că putem s-o anulăm oricând, fără prea mult tapaj.

- Ha! Ar fi trebuit ca de-acum să cunoşti satul Westfield. Ajunge să ne vadă împreună doar de două ori, şi-au să se şi întrebe unde facem nunta...

Samantha lăsă fraza neterminată, când îi trecu prin minte un nou gând. Dacă se ducea vorba, mai devreme sau mai târziu avea să audă şi Simon Radnor. Iar dacă acel comentariu al lui cu netezitul blănii fusese serios, nu doar o încercare de a o speria, atunci poate că ideea nebunească a lui Richard o putea salva de unele complicaţii.

Dar atitudinea prudentă şi sensibilă din ultimii şase ani nu ceda cu una cu două.

- Nu ştiu ce să zic... spuse ea cu îndoială.

Privi la întâmplare prin salon, dar numai pentru ca pe faţă să i sre aştearnă şocul şi descumpănirea la vederea lui Simon Radnor împreună cu Amanda Marlowe, apăruţi în uşa barului.

Oare propriile ei gânduri îi invocaseră, ca pe nişte demoni din adâncuri?

Capitolul 2

Magică sau nu, apariţia lor neaşteptată o activă pe Samantha într-o nouă manifestare impulsivă şi imprudentă.

- Am s-o fac, anunţă eabrusc, numai pentru a o izbi imediat un amestec de îndoială temătoare şi însufleţire stranie.

Richard zâmbi uşurat, întinzând mâna spre a ei.

- Îţi mulţumesc, Sam.

Ridică paharul, încă neştiind de vecinătatea inamicului.

- Ce-ai zice să închinăm un toast, pentru a pecetlui învoiala?

Perfect! îşi spuse Samantha, alungându-şi pentru un moment toate dubiile. O scenă romantică fermecătoare, care în nici un caz n-avea să le scape anumitor persoane. Zâmbi dulce şi atinse paharul lui Richard cu al ei, după care îl aşteptă gânditoare să bea, înainte de a-i şopti:

- Nu-mi lăsa mâna, tocmai a intrat Amanda, cu Simon Radnor, şi vin încoace.

Richard deveni ţeapăn, iar strânsoarea i se întări dureros dar, spre admiraţia ei, nu păru mai mult decât plăcut surprins de întâlnirea neaşteptată, când noii sosiţi ajunseră la masa lor.

- Te salut din nou, iubitule, îi gânguri Amanda, sorbindu-l din ochii ei mari şi albaştri. Şi scumpa de Samantha! adăugă, cu un zâmbet vizibil strepezit.

Samantha se amuza. Amanda i se adresase intenţionat pe tot numele, ştiind prea bine că nu-i plăcea. De fapt, cu ani de zile în urmă, o împinsese pe Amanda într-o baltă cu noroi tocmai pentru a se face cât mai clar înţeleasă! Şi ar fi făcut-o din nou cu plăcere, conchise ea când văzu privirea hămesită din ochii lui Richard.

Nu că l-ar fi putut învinui, recunoscu cinstit Samantha. Nici chiar ea n-avea cum să nege că Amanda era frumoasă, cu trăsăturile ei perfecte şi părul de o neobişnuită culoare auriu-roşcată. Iar în seara aceea, silueta ei suplă era îmbrăcată - sau dezbrăcată - cu o rochie de mătase albastră care nu făcea risipă de material mai sus de talie.

Dintr-o dată, Samantha deveni rigidă, când pe spătarul scaunului ei se rezemă o mână care, parcă întâmplător, îi atinse în treacăt umerii goi, lăsaţi descoperiţi de decolteul rochiei.

- Samantha... Bohlen... îi salută scurt glasul aspru al lui Simon Radnor, în timp ce Samantha se apleca uşor înainte, încercând să-şi alunge fiorul care o străbătea pe şira spinării. Din repulsie, se încredinţă ea.

- Ascultaţi, e o prostie să stăm la mese diferite, când ne cunoaştem cu toţii, spuse Amanda cu un râs cristalin care în urechile Samanthei suna ca de tinichea.

- Sigur că da, luaţi loc, vă rog, îi pofti politicos Richard, deşi noi nu mai stăm mult. I-am promis lui Sam c-o duc la Janson's. A trecut ceva timp de când n-am mai dansat.

Bravo! îl aplaudă Samantha în sinea ei, în timp ce Richard o ajuta pe Amanda să se aşeze, apoi pleca împreună cu Simon Radnor să mai aducă două scaune şi băuturi de la bar.

- Trebuie să recunosc că am fost destul de surprinsă când am

auzit că tu şi Richard vă gândiţi să vă logodiţi, remarcă dulce Amanda. Ştiu că întotdeauna te-a privit ca pe o soră mai mică.

- Lucrurile s-au mai schimbat în lipsa ta, răspunse veselă Samantha, pregătindu-se pentru luptă.

- Dar acum m-am întors şi abia aştept să înnod din nou vechile... prietenii, sosi răspunsul, cu o undă de oţel în ton.

- Şi să începi altele noi? se interesă Samantha, întorcând intenţionat capul spre Simon Radnor. În acelaşi timp, se întrebă dintr-o dată ce căutau acolo Amanda şi Radnor împreună. Unde şi când se cunoscuseră?

Înainte ca Amanda să-i răspundă, bărbaţii se întoarseră.

- Poftiţi, scumpelor! Samantha şi cu mine tocmai terminaserăm un rând.

Zâmbind ezitant, Richard îi aruncă Samanthei o privire neliniştită, în timp ce-i dădea un pahar nou. Simon, observă ea, se uita la Amanda cu o neîncredere cam cinică, semn bun pentru inteligenţa lui. Totuşi, asta o făcea şi mai curioasă în legătură cu motivul pentru care erau împreună.

Se părea că aceeaşi întrebare îl frământa şi pe Richard.

- Vă cunoaşteţi de mult? întrebă el, uitându-se de la unul la altul.

- De fapt, tocmai ne-am cunoscut, mărturisi Amanda. Firma de avocatură a lui tăticul se ocupă de o problemă legală pentru Simon, care a venit să aducă nişte hârtii chiar înainte ca tăticul şi mămica să plece la o petrecere. M-a găsit acolo, urmând să rămân singură în prima mea seară de la întoarcerea acasă, aşa că i s-a făcut milă de mine.

Samantha se bucura că problema se lămurise - Baronul fusese manipulat de unul sau mai mulţi Marlowi - dar uşurarea lui Richard era atât de evidentă, încât fu ispitită să-i dea un şut pe sub masă.

- Cred că voi doi srbătoriţi găsirea unei noi surori pentru cabinet, continuă Amanda. Richard mi-a spus cât de mult munceşti, Samantha. Şi trebuie să spun că arăţi cam obosită.

- Cultiv înfăţişarea eterică, replică prompt Samantha. Şi sărbătoream... nu numai găsirea noii surori, ci şi faptul că Richard nu e de gardă, aşa că avem la dispoziţie o seară întreagă în care să nu ne deranjeze nimeni.

Richard părea din nou neliniştit şi interveni repede, întrebând despre părinţii Amandei. Peste câteva minute, se uită la ceas.

- Ei, a fost o mare plăcere...

Pentru cine? se întrebă Samantha.

- ...dar i-am promis lui Sam că înseara asta dansăm şi ar fi timpul să mergem.

- Simon, ce-ar fi să-i însoţim şi noi? interveni grăbită Amanda. E prea devreme ca să ne întoarcem acasă şi n-am mai dansat de nu ştiu când.

Simon ridică din umeri.

- Poate că Richard şi Samantha ar prefera fie singuri, sugeră el senin.

Richard şi Samantha schimbară o privire. În situaţia creată, nu puteau să-i dea dreptate fără a părea nepoliticoşi. Şi, cu toate că Samantha era dispusă s-o dea dracului de politeţe, îşi

dădea seama că Richard nu gândea la fel. Aşa că încuviinţă vag din cap, blestemându-l în sinea ei pe Simon Radnor. Era convinsă că intenţionat o făcuse şi ar fi vrut să ştie ce planuri avea, deşi nu-i inspirau deloc încredere.

În drum spre Janson's, care se afla la trei kilometri nord de Westfield, Richard se scuză faţă de Samantha.

- Nu voisem ca seara asta să fir prima noastră apariţie de pomină în public, adăugă el amărât.

În lipsa auditoriului, pe Samantha o cuprinseseră îndoielile, dar nu se putu îndura să şi le exprime, văzând cât de recunoscător era Richard pentru ajutorul ei. Aşa că ridică din umeri, spunând cu o voioşie forţată:

- Dacă spectacolul e dedicat Amandei poate să fie foarte bine prima noastră spectatoare.

Uşurat, Richard zâmbi.

- Poatecă nu e cel mai potrivit moment ca să-ţi spun, dar în colegiu am dat chix la cursul de actorie.

- Nu face nimic. Tot ce trebuie e să te uiţi la mine cu adoraţie. Şi, întrucât sunt adorabilă de la Mama Natură, nu vei avea nici o problemă!

La Janson's era destul de multă lume, ca de obicei, dar cele două cupluri reuşiră să găsească un separeu liber, lângă peretele din fund. De obicei, Samantha prefera să stea în spate, pentru că acolo nivelul de decibeli era puţin mai scăzut. Nu peste mult, însă, conchise că de astă dată ar fi bucurat-o o masă aflată mai aproape de boxe, unde orice conversaţie era imposibilă în timp ce cânta muzica. Zgomotul îi putea provoca dureri de cap, dar ascultând-o pe Amanda risca să aibă o migrenă în toată regula.

Imediat ce se aşezară, Amanda se lansă într-o serie de rememorări adresate lui Richard, pe ici pe colo cu explicaţii pentru Simon Radnor, care păreau să înceapă toate cu cuvintele: "Odată, Richard şi cu mine am..." Şi cu toate că Richard îşi dădea toată silinţa s-o includă şi pe Samantha în conversaţie, politeţea lui înnăscută şi plăcerea amintirilor îl împiedicau să abată din drum torentul verbal al Amandei.

Când sosi chelneriţa să le ia comanda, Samantha renunţase la berea de ghimbir, care ar fi ajutat-o să-şi păstreze mintea limpede, şi ceru în schimb gin cu tonic. Întrucât Amanda nu-i lăsa oricum timp să-şi joace rolul, putea măcar să-şi călească rezistenţa, îşi spuse ea cu înverşunare. În plus, Simon îi observa pe toţi trei cu o expresie care o neliniştea. O încerca bănuiala că Amanda îi strecurase povestea cu logodna pe drum, ceea ce-ar fi explicat amuzamentul cinic pe care i-l detecta în privire pe când Amanda continua să-l monopolizeze pe Richard.

Cele zece minute până la întoarcerea ospătăriţei o convinseră pe Samantha că lui Einstein îi scăpase ceva: nu era nevoie să te deplasezi cu viteza luminii ca să transformi minutele în ore; Amanda descoperise o cale de a obţine acelaşi efect stând pe loc. Dar toate aveau o limită, aşa că profită de ocazie imediat ce Amanda se opri ca să-şi tragă respiraţia.

- Mi-ai promis un dans, îi aminti ea lui Richard.

- Într-adevăr, răspunse acesta cu o promptitudine lăudabilă. Dacă ne scuzaţi...

Samanthei îi plăcea să danseze, iar Richard era un partener

bun, deşi cam conservator. La început se lăsă doar în voia muzicii, pentru a-şi mai descărca din tensiunea acumulată. După un timp, însă, observă că Richard se tot uita spre cealaltă parte a ringului de dans. Privind să vadă ce anume îi atrăgea atenţia, o zări pe Amanda dansând cu Simon. Costumul închis al acestuia ieşea în evidenţă dintre hainele mai puţin formale ale bărbaţilor din jur, dar arăta perfect dezinvolt, iar Samantha trebuia să recunoască faptul că se mişca neaşteptat de graţios pentru un om cu constituţia lui.

Chiar atunci Simon întoarse capul şi o sprânceană i se înălţă, când văzu că Samantha se uita la el. Spre propria ei nemulţumire, începu să roşească şi se grăbi să-şi mute privirea. Dracu' să-l ia de nesimţit! Avea un adevărat talent s-o pună în încurcătură, îşi spuse ea iritată, simţind că iar începea s-o cuprindă tensiunea.

Observând că Richard era din nou neatent, şuieră:

- Nu te mai uita la Amanda!

Apoi, se simţi vinovată, când Richard dădu din cap şi-i aruncă o privire de scuză. Bietul Richard, avea destule probleme şi fără ca ea să-şi descarce pe el nervii.

Când dansul se termină, Samantha fu bucuroasă să revină în separeu şi să se aşeze. Luă o înghiţitură din pahar şi se rezemă, cu un oftat.

- Obosită? o întrebă Richard, întorcându-se spre ea.

- Prefer ca pe următorul să-l sărim, răspunse Samantha cu un aâmbet amărât, încercând să nu ia în seamă pulsaţia vagă care-i începuse în tâmple. Ai ceva împotrivă?

Richard clătină din cap.

- Până-ţi aduni puterile, voi sta aici şi-am să exersez privitul la tine cu adoraţie.

Se aplecă spre ea, afişând o expresie îndobitocită de dragoste.

- Parc-ai fi o oaie pe care-o doare burta! îl informă Samantha, printre chicoteli.

Richard râse şi o strânse în braţe.

- Aşa mai merge, o lăudă el, sărutând-o uşor pe frunte.

Nici unul dintre ei nu-şi dăduse seama că aveau spectatori, până când Amanda vorbi pe neaşteptate, cu vocea puţin mai ascuţită decât ar fi fost normal:

- Credeam c-am venit aici ca să dansăm! Doar nu v-aţi dat bătuţi deja, nu?

Ridicând repede privirea, Samantha observă în ochii Amandei o expresie ciudată. Dacă n-ar fi cunoscut-o atât de bine, ar fi putut să jure că era îndureratăsincer de scena afectuoasă pe care o surprinsese. Richard, însă, nu părea să fi remarcat nimic.

- Nu ne-am dat bătuţi, răspunse el vesel. Sam îşi adună doar forţele, pentru o nouă rundă.

- Atunci, vino să dansezi cu mine, îl îmbie Amanda.

Văzând că Richard ezita, adăugă:

- Simon vrea şi el să stea puţin jos, şi-i poate ţine Samanthei companie. Aşa că n-o să se supere, nu, Samantha?

"Vezi să nu!" replică Samantha în sinea ei. Totuşi, îi era teamă că, dacă obiecta, Amanda ar fi luat-o ca pe o indicaţie că nu era sigură de Richard. Şi, întrucât nu prea putea să-i explice

că ceea ce o nemulţumea era să rămână singură cu Simon Radnor, se strădui să pară mulţumit.

După ce Richard şi Amanda plecară, Simon se aşeză în separeu, care păru dintr-o dată prea strâmt, şi-i surprinse privirea înainte ca Samantha să poată întoarce capul.

- Mare păcat că nu l-ai legat bine pe bunul doctor înainte să apară concurenţa, Ochi Verzi, comentă el, confirmându-i bănuiala că Amanda îl pusese la curent. Dacă seara asta înseamnă ceva, nu ţi-aş mai acorda mari şanse de succes.

- Ce neobrăzare...!

Nu s-o fi simţit Samantha chiar în apele ei, dar tot îi mai rămăsese puţin spirit combativ.

- Relaţia mea cu Richard nu te priveşte, îl informă eacu furie. Şi niciodată n-am să înţeleg cum se poate ca o persoană fermecătoare ca bunica ta să fie înrudită cu un asemenea bădăran!

- Sincer, nu bădăran, Samantha, o corectă el imperturbabil, înainte de a continua: şi ar trebui să-i fii recunoscătoare Amandei. Te va salva de comiterea unei greşeli îngrozitoare.

- Căsătoria mea cu Richard nu va fi o greşeală!

- A, sunt sigură că ar fi un soţ fermecător, dar nu pentru tine, pisicuţo. Ai închisă în tine prea multă pasiune ca să te mulţumeşti cu un bărbat la care nu faci decât să ţii cu afecţiune.

În timp ce vorbea, ochii îi coborâră spre gura ei.

- Iar tu nu ştii nimic despre mine, nici despre ceea ce simt pentru Richard, scrâşni Samantha printre dinţi, străduindu-se să-şi stăpânească indignarea crescândă înainte de a-i confirma opinia despre temperamentul ei aruncându-i conţinutul paharului în faţă.

- V-am văzut împreună, pe tine şi Richard, replică el, ridicând din umeri în semn că o oră de observaţii era suficientă pentru oricine ca să tragă concluzia despre sentimentele ei. Şi-n plus, ştiu destul de multe despre tine, da la bunica mea.

Dintr-o dată, Samantha se simţi expusă. Doamna Radnor îi câştigase simpatia la fel de repede pe cât îi provocase antipatia nepotul ei şi, întrucât bătrâna venea la cabinet o dată pe săptămână, aveau multe ocazii să stea de vorbă. Cu acele ocazii, conversaţiile lor nu păruseră deosebit de intime sau revalatoare, dar acum Samantha se simţea stânjenită.

- Conversaţia asta n-are absolut nici un rost, declară ea cu o demnitate rece.

- Bine, atunci vom schimba subiectul, deocamdată, dacă ăsta ţi se pare prea dificil, fu Simon de acord.

- Nu vreau să discutăm despre nici un subiect! se răsti Samantha, uitând de orice demnitate. Serios, Simon Radnor ar fi fost în stare să înfurie până şi un sfânt! Şi-n plus, durerea de tâmple i se înrăutăţea, dându-i senzaţia îngrozitoare că se apropia una dintre rarele ei migrene.

În loc de a-i da replica tăioasă la care se aşteptase, Simon nu făcu decât să ridice din umeri.

- Atunci, hai să dansăm.

Înainte ca Samantha să poată obiecta, se ridică din separeu şi o apucă de mână atât de strâns, încât era clar că trebuia să-l urmeze, vrând-nevrând.

- Nici să dansez nu vreau! şuieră ea, în timp ce Simon o trăgea după el spre ringul de dans.

Ignorându-i calm împotrivirea, Simon o duse în spaţiul unde perechile strâns înlănţuite se legănau în acordurile lente ale unei melodii romantice, sub lumina scăzută.

- Nici o grijă, murmură el, ştiu că eşti obosită, dar te poţi odihni în timp ce dansăm. Cuprinde-mă doar cu braţele pe după gât şi reazemă-te de mine. Fac eu restul.

O întoarse încet cu faţa spre el, iar Samantha, care se pregătea să-i dea o replică usturătoare, se pomeni cu privirea capturată de amuzamentul cald şi sincer de pe chipul lui. În timp ce-l cuprindea cu braţele pe după gât, îl simţi crispându-se o clipă, înainte ca braţele lui s-o încercuiască strâns.

Simon Radnor privi în jos spre capul blond ce se rezema atât de încrezător pe umărul lui, încruntându-se îngândurat. Apoi, ridică din umeri în sinea sa şi o strânse pe Samantha puţin mai tare. Probabil băuse mai mult decât era obişnuită... doar dacă nu cumva încerca să-i închidă gura distrăgându-i atenţia...

Aruncă o privire spre locul unde Richard şi Amanda se mişcau încet în ritmul muzicii, părând captivaţi unul de altul. Bunica lui, care avea un fler nefiresc de a obţine informaţii în ciuda faptului că nu ieşea din casă decât rareori, îi povestise despre relaţia lui Richard cu Amanda. Bănuind că Samantha căuta o căsătorie plăcută şi sigură cu un om cumsecade, Simon deducea în acelaşi timp că Richard îşi căuta un antidot pentru nefericita atracţie către Amanda Marlowe.

Cât despre acea logodnă imimentă, nu-i rămânea decât să aştepte şi să vadă ce se mai întâmpla...

Durerea de cap a Samanthei luase forma unui cerc metalic care-i strângea fruntea, pentru a se înnoda la ceafă. Parţial, era conştientă că avea într-adevăr o migrenă şi ar fi trebuit să ceară ajutor. Dar, aşa cum se simţea, i-ar fi fost imposibil să-l caute pe Richard prin mulţimea de dansatori şi nu voia să părăsească protecţia braţelor puternice ale lui Simon Radnor, care o ţineau atât de ocrotitor lângă trupul lui robust.

- Samantha?

Braţele începură să se retragă.

- Îmi pare rău că te deranjez, dar s-a oprit muzica şi...

Deodată, mâinile lui se încordară.

- Ce e, Samantha? Ţi-e rău?

Baronul o privea încruntat, observă Samantha în timp ce întredeschidea ochii cu pupilele anormal dilatate. Probabil credea că era beată; ar fi trebuit să-i spună ce avea. Deschise gura să vorbească, numai pentru a constata că nu-şi amintea denumirea bolii. Avea cel mai deconcertant efect secundar: ştia ce voia să spună, dar o parte a creierului îi era temporar paralizată, iar cuvintele potrivite refuzau să se formeze.

- Iubito, ce ai? întrebă el încet, când Samantha continuă să-l privească fără o vorbă.

Renunţând la efortul de a-şi aminti cuvântul "migrenă", Samantha încercă să-l ocolească.

- Beată nu... îngăimă ea cu o voce încleiată. Doare capul...

Apoi adăugă:

- Nevoie de Richard...

Chiar atunci îi zări şi Richard, care se apropie de ei.

- Ce s-a întâmplat?

- Zice că o doare capul, răspunse înverşunat Baronul.

- Richard, mi... mi...

- Da, ştiu, o întrerupse liniştitor Richard, sprijinind-o cu braţul. Ai o migrenă. Mergem acasă şi-am să-ţi dau ceva să-ţi treacă.

- De notă am eu grijă, spuse repezit Baronul. Vrei să te ajute şi Amanda?

- Ar trebui să fie acolo Kate, îl auzi Samantha pe Richard răspunzând.

- Atunci, aşteaptă aici, Amanda, ordonă Baronul. Vin imediat.

Politicoasă până la capăt, Samantha întoarse capul, cu multă grijă, spre cealaltă femeie, şi bâigui:

- Scuze... Noapte bună.

Observă că Amanda părea îngrijorată, dar probabil era doar o iluzie, pentru că nu mai putea să vadă limpede.

Richard spuse ceva peste umăr, înainte de a porni amândoi din nou, dar Samantha nu-i mai dădu nici o atenţie. Se gândea la altele.

- Mi-e rău... murmură ea în timp ce ieşeaudin club.

- Uite, stai jos aici, pe gărduleţul ăsta, şi dă-mi cheile. Merg să-ţi aduc maşina.

Sunetul acelui glas aspru, căruia se adăuga şi referirea la maşină, îi readuse Samanthei în cap o amintire neplăcută.

- Nu! refuză ea cu voce puternică, apoi mormăi mai încet: Baron afurisit...

- Taci, Sam, îi spuse blând Richard, în timp ce lua cheile. Simon îmi vorbeşte.

Samantha se supuse şi, din acel moment, se concentră numai să-şi controleze senzaţia de greaţă şi să îndure durerea masivă de cap, fără să-i mai pese de nimic altceva.

* * *

Samantha îşi îngropă faţa în pernă, cu un geamăt, apoi deveni conştientă de foşnetul aşternutului din patul alăturat. Cu capul rezemat în palmă, Kate stărea întinsă pe-o parte.

- În sfârşit, s-a trezit şi Frumoasa Adormită, comentă ea, privind-o cu ochii ei albaştri somnoroşi. Cum te simţi?

Samantha se ridică în capul oaselor.

- Mi-a trecut migrena. Da' ce-i cu tine aici?

- O fac pe îngerul păzitor, răspunse solemn Kate. Nu-ţi mai aminteşti că eram aici aseară? Ciiine crezi că te-a dezbrăcat şi ţi-a pus cămaşa de noapte?

Samantha se uită la ceasul deşteptător, care arăta ora opt.

- Cred că e cazul să-l sun pe Richard. Trebuie să fi ajuns la cabinet.

Richard se bucură să audă că se simţea mai bine, dar îi ordonă să rămână acasă.

- Atunci, n-am să mă mai simt vinovat, îi spuse.

- De ce te simţi vinovat?

- Migrenele tale par să aibă legătură cu tensiunea, şi eu am fost cel care te-a pus într-o situaţie tensionată. Poate-ar fi mai bine s-o lăsăm baltă.

- Acum nu ne mai putem opri, refuză Samantha cu îndărătnicie,

înăbuşindu-şi propriile temeri care mai stăruiau. Iar cel care m-a făcut să fiu tensionată a fost Simon Radnor, nu rolul de iubită a ta.

- A, da - Baronul Afurisit!

Samantha rămase cu gura căscată.

- De unde ţi-a venit numele ăsta?

- Aşa l-ai numit aseară, în parcarea de la Janson, o informă vesel Richard, confirmându-i cele mai negre spaime.

- Şterge-ţi rânjetul ăla de pe buze şi spune-mi dacă a auzit! îi ceru ea.

- De unde vrei să ştiu dacă...

- Richard!

- Bine, râse el, dar adevărul e că nu-ţi pot spune sigur. Ai bombănit doar, aşa că depinde cât de fin îi e auzul.

- Of, are un auz extraordinar! se tângui ea. Cred că aude un ac căzând, de la cincizeci de paşi distanţă.

- Înţeleg că porecla i se trage de la aerul lui poruncitor? se interesă Richard.

- Mai mult sau mai puţin... răspunse vag Samantha.

- Mă rog, eu nu mi-aş face nici o grijă. Simon e un om foarte civilizat şi, în plus, mă îndoiesc că a izbândit într-un domeniu atât de concurenţial fără a i se spune în feluri şi mai neplăcute, o consolă Richard, amuzat. Apropo, dacă te mai interesează, să ştii că nu-mi creezi nici o încurcătură. Va veni Amanda nu peste mult, ca să mă ajute.

Aceste cuvinte o făcură să devină mai atentă.

- Amanda Marlowe?

- Ştiu că n-are studii şi nici experienţă, dar e în stare să răspundă la telefon şi să conducă oamenii în cabinet şi afară. Amanda a fost foarte îngrijorată pentru tine aseară, Sam. După ce am ajuns acasă, mi-a dat telefon ca să se asigure că te simţeai bine şi s-a oferit să vină şi să mă ajute imediat ce i-am spus că preferam ca azi să stai acasă.

- Serios? întrebă Samantha pe un ton neutru.

Se putea gândi şi la o altă interpretare a acelei nobile oferte de ajutor, deşi îşi amintea ca prin ceaţă că, în seara trecută, Amanda păruse într-adevăr îngrijorată.

- S-a schimbat, insistă Richard. A, ştiu că aseară nu s-a purtat foarte frumos, dar a fost o diferenţă. Adevărata Amanda părea mai... mai aproape de suprafaţă, cred că s-ar putea spune.

După părerea Samanthei, adevărata Amanda se etalase nesuferit de vizibil în seara trecută, iar reacţia lui Richard o îngrijora. Ştia însă că n-avea nici un rost să insiste, când el intrase deja în defensivă.

- Bine, să-i transmiţi că-i sunt recunoscătoare, spuse ea pe un ton împăciuitor. Dar ţine minte de cine eşti, chipurile, îndrăgostit!

- Da, draga mea.

Samantha reveni în dormitor, cu un zâmbet vag pe buze.

- Azi stau acasă, Kate, aşa că hai să punem de-un mic dejun păcătos de gras, şi pe urmă am să-ţi povestesc cum a fost aseară.

* * *

După-amiaza o găsi pe Samantha în grădină, aranjând straturile de flori. Kate era sus, lucrând în bucătărie la un proiect de-al ei, iar pe ferastră se auzeau crâmpeie melodice redate cu accentul specific Townsend. Cea mai reuşită era versiunea calypso după "Figaro", deşi Samanthei nu-i displăcea nici "Oh, Susannah" rearanjată pentru o operă wagneriană.

Kate îi dezaprobase întotdeaua preferinţa pentru o viaţă liniştită şi refuzul de a-şi asuma riscuri. Oare ce-o apucase, să-l încurajeze aşa pe Simon Radnor în seara trecută? Nici chiar o migrenă nu i-ar fi putut tulbura într-atâta minţile. Parcă ar fi fost Scufiţa Roşie făcându-i curte lupului!

- Samantha! lătră lupul, chiar din spatele ei. Ce faci aici?!

Samantha tresări violent la auzul glasului neaşteptat. Apoi trase adânc aer în piept, îşi înfipse cu grijă săpăliga în pământ şi se ridică încet.

- Richard mi-a spus că azi trebuie să te odihneşti, mârâi Simon, cu sprâncenele îmbinate într-o expresie de nemulţumire seniorială, în timp ce-i privea şuviţele de păr umede de sudoare lipite pe tâmple şi dâra de pământ care-i mânjea bărbia.

Simon era îmbrăcat impecabil, într-un costum din trei piese, gri-perlat, operă a unui artist din lumea modei, iar Samantha, conştientă de cămaşa şi pantalonii ei scurţi, se simţea cu atât mai prost.

- Nu te priveşte ce fac, domnule Radnor, îl informă ea, încercând să-l privească de sus.

- Nu e nevoie să fii atât de formală, Samantha. Numele meu este Simon.

- Iar numele meu este Sam! i-o întoarse ea apăsat.

Simon îi zâmbi strâmb şi, în chip ciudat, pe trăsăturile lui nu se mai ivi expresia batjocoritoare pe care Samantha ajunsese s-o aştepte cu fiecare ocazie.

- Admirabilă încercare, iubito, o aplaudă el, dar nu poţi continua să mă numeşti "domnule Radnor" fără a fi ridicolă, aşa că n-ai o bază destul de solidă ca să negociezi. Şi-n plus, când eram mic am avut un teckel pe care-l chema Sam, şi mi-e greu să te numesc la fel când tu arăţi atât de diferit.

Samantha şi-ar fi putut stăpâni în mare măsură impulsivitatea, dar simţul umorului fusese întotdeauna unul dintre punctele ei slabe.

- Ei bine, pot spune să-mi pare rău să aud că nu-ţi amintesc de un teckel, recunoscu ea, cu colţurile gurii arcuindu-i-se într-un zâmbet.

- A, nu, replică el cu regret, Sam era foarte ascultător şi absolut devotat.

- În orice caz, te rog să mă numeşti Samantha, insistă ea răutăcioasă. Să nu se producă vreo confuzie, Doamne fereşte!

- Mulţumesc. Iar acum, poate ai să-mi explici de ce scormoneşti printr-un rond de flori când ar trebui să te menajezi, îi ceru el.

- Serios, Simon, începu Samantha să protesteze, nu te...

- Să nu-mi spui că nu mă priveşte, o întrerupse el, încruntându-se brusc, cu orice urmă de umor dispărându-i din glas. Aseară m-ai speriat îngrozitor, aşa că am maibii dreptul să fiu îngrijorat!

Nu glumea, îşi dădu seama Samantha cu uimire, în timp ce-i studia expresia hotărâtă.

- Vino în casă, am să-ţi ofer ceva de băut, propuse ea. Putem foarte bine să ne certăm în condiţii mai agreabile despre convalescenţa mea.

Simon o privi tăios, parcă întrebându-se dacă nu cumva trăgea de timp, apoi trăsăturile i se relaxară.

- Bună idee, consimţi el.

- Cola, ceai de la gheaţă, sau o tărie? întrebă ea, în timp ce-l conducea în bucătărie.

- O cola merge, răspunse Simon, lărgindu-şi nodul cravatei şi descheindu-se la guler, în timp ce se uita prin bucătăria decorată în galben şi verde.

- Ia loc, îl invită Samantha, cu o privire peste umăr, scoţând paharele dintr-un dulap.

- Sus cine locuieşte? întrebă el, pornind spre masă. Bunica mi-a spus că tu eşti proprietăreasa casei, iar etajul e închiriat.

- A... Păi, acolo stă Kate Townsend. E profesoară de arte plastice la liceu.

- Înţeleg că la ea se referea Richard când a spus c-o să-l ajute, după ce te aducea acasă.

Samantha dădu din cap.

- M-a ajutat să mă culc şi a rămas cu mine peste noapte... de pomană, aş putea să adaug, încheie ea cu subînţeles.

Simon se relaxă imprerceptibil. Obţinuse informaţiile care-l interesaseră. Era surprins că reacţionase atât de intens la gândul că Richard ar fi dezbrăcat-o pe Samantha, deşi era medic şi, probabil, amantul ei - deşi tindea să se îndoiască de acest lucru.

- Sunt sigur că n-a fost necesar, fu el de acord. Nu ţi se putea întâmpla mare lucru în timp ce dormeai.

- N-am patru ani, îl informă ea indignată. Şi-mi port singură de grijă, cu deplin succes, de şase ani încoace. Când ai sosit tu, eram în grădină doar de-o jumătate de oră. După ce am zăcut toată dimineaţa în casă, aveam şi eu nevoie de puţin aer curat, de mişcare...!

- I-auzi! murmură Simon.

Samantha îl privi încruntată, dar lucirea veselă din ochii lui o mai destinse.

- Eşti imposibil, îl acuză ea, încercând să-şi ascundă zâmbetul.

- Bunica mea ţi-ar spune că sunt aşa din naştere, răspunse Simon. După părerea ei, toţi bărbaţii din neamul Radnor au toane, şi orice femeie raţională s-ar înfuria pe ei.

Samantha râse.

- Şi cum explică faptul că s-a măritat cu unul dintre ei?

- Susţine că mirele a profitat de un moment de slăbiciune şi a adus-o în faţa pastorului înainte ca ea să-şi fi venit în fire.

- Tipic pentru ea! comentă Samantha cu afecţiune. Întotdeauna îi aştept cu nerăbdare consultaţiile. Are o converaţie atât de amuzantă - dacă-mi pot permite o pauză de câteva minute, se grăbi ea să adauge, roşind, când îşi aminti cu întârziere că evitase conversaţiile întotdeauna când Simon o însoţise pe doamna Radnor.

- Am observat cât de ocupată eşti, remarcă el cu o expresie sardonică.

Dar, spre uşurarea ei, sarcasmul i se risipi imediat, în timp ce continua:

- Şi bunicii îi place conversaţia ta. A propus să te invităm odată la noi, dar cred că se teme să nu abuzeze de bunăvoinţa ta.

- N-ar abuza deloc, răspunse imediat Samantha. Şi-n plus, urmă ea cu sinceritate, ard de curiozitate să văd cum ţi-ai aranjat acolo. La fel ca tot restul oraşului, pot s-adaug. Muncitorii pe care i-ai folosit au fost descusuţi de toate amănuntele.

Simon o privi amuzat.

- Va trebui să dau în curând o petrecere, ca să satisfac toată curiozitatea asta în fierbere.

Îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică.

- Dar tu nu trebuie să aştepţi până atunci, şi nici vreo invitaţie specială din partea bunicii, dacă vrei să vezi casa.

- Aşa? murmură ea fără convingere, simţind din nou o undă de teamă.

- Ştiu că am fost dezamăgiţi cu toţii, aseară, când a trebuit să ne întrerupem, aşa că azi-dimineaţă, când am telefonat la cabinet ca să mă interesez de tine, am lansat o invitaţie pentru duminică după-amiază, ca să probăm piscina cea nouă. Richard a spus că încă nu-ţi făcuseşi nici un plan, iar pe Amanda ideea a entuziasmat-o.

Samantha deschise gura să răspundă, apoi se răzgândi. Ultimul lucru pe care-l dorea era o nouă întrunire a acelui cvartet tensionat. Şi bănuia că Baronul era pe deplin conştient de sentimentele ei, întrucât îşi făcuse anunţul exact la momentul oportun pentru a o lua pe nepregătite, fără a-i lăsa nici o şansă de a pretexta vreun alt angajament. Şi când se gândea că fusese cât pe ce să regrete că-l judecase greşit pe acel pungaş nesimţit şi...

- Ruşine să-ţi fie, Samantha!

Mustrarea era atât de potrivită, având în vedere epitetul pe care fusese gata să i-l atribuie, încât un moment Samantha se întrebă dacă nu cumva gândise cu voce tare.

- O doamnă nu foloseşte asemenea cuvinte nici măcar în gând! continuă dojenitor Simon, după care îi privi mulţumit expresia stupefiată de-o clipă.

În sfârşit, se întoarse şi porni spre uşă. Cu o ultimă privire peste umăr, mai remarcă:

- Vezi că ai pământ pe bărbie.

Şi deschise uşa, dispărând în josul scării.

Capitolul 3

Nici măcar un simplu "la revedere" sau un "mulţumesc pentru cola", îşi spse Samantha indignată, frecându-şi cu furie bărbia. Nu încăpea nici o îndoială că lui Simon nu-i plăcea să-şi piardă timpul schimbând amabilităţi cu plebea! Iar dacă mârlănia lui masca o oarecare cantitate de farmec, acum era clar că acoperea şi o fire vicleană şi intrigată - parcă ar fi fost un computer cu un simţ pervers al umorului.

În acel moment, auzi o bătaie puternică la uşa din faţă. Deschise, pentru a o vedea pe Kate, cu un coif încornorat pe cap, o suliţă în mână şi o expresie hotărâtă, încruntată. Nici chiar proasta dispoziţie a Samanthei nu putea rezista în faţa unui asemenea asalt, dar reuşi să rămână serioasă.

- Îmi pare rău, fetiţo, dar e cam devreme pentru Hallowe'en, spuse ea.

- Am venit să te apăr de Baronul cel Rău, anunţă Kate pe un ton de reproş.

- Observ că ai aşteptat până când duşmanul a părăsit câmpul de luptă, ca să dai fuga încoace, comentă Samantha, înainte de a izbucni în râs. Ţinuta lui Kate era completată de minune cu un tricou care avea pe piept inscripţia "Pupă-mă, sunt polonez". rămas de la John şi aproape mai lung decât şortul lui Kate.

- Să nu ne pierdem în amănunte, proclamă Kate cu măreţie, înlăturând cu o mişcare a lăncii măruntul reproş al Samanthei. Cel pe care l-am văzut afară era Simon Radnor, nu?

- El şi nu altul, confirmă Samantha. Hai în bucătărie, Brünhilde.

Kate se aşeză pe scaunul unde stătuse Simon, îşi rezemă lancea de perete şi-şi scoase coiful, cu o strâmbătură.

- N-am mai purtat drăcovenia asta de la spectacolul corpului didactic, anul trecut. E plină de praf!

Dădu din cap când Samantha îi oferi o cola, apoi întrebă:

- Şi, cu ce ocazie a dat Domnia Sa pe-aici?

- Voia să vadă ce mai fac. Se pare că dansurile lui n-au de obicei efecte atât de puternice asupra partenerelor, răspunse sec Samantha.

- L-ai copleşit, care va să zică? Mă rog, nu pot spune că-l învinuiesc. Îmi amintesc foarte bine când mi-ai făcut figura asta prima oară, spuse Kate cutremurându-se. Şi a fost destul de puternic şocul pentru a-l aduce pe calea cea dreaptă?

Prima reacţie a Samanthei fu aceea de a lua o asemenea idee în râs, dar adevărul era că, excepţie făcând surpriza neplăcută de la sfârşit, Simon nu mai fusese deloc atât de cinic, rece şi arogant cum îl ştiuse.

- De fapt, replică ea încet, e posibil... posibil numai, dacă nu ţi-e cu supărare, să mă fi lăsat influenţată de antipatia pe care mi-o inspiră Radcom. Şi nici felul lui repezit de-a fi n-a ajutat...

Făcu o pauză, gânditoare, apoi adăugă:

- Dar tot n-am încredere în el. E prea... în fine, e pur şi simplu "prea-prea", asta e!

- Vrei să spui că te nelinişteşte, te face să te simţi

ameninţată, îi intrepretă Kate afirmaţia. Nu pot spune că te contrazic, în privinţa "neliniştii". Şi eu m-am simţit cam la fel, în timp ce-l pândeam discret de la fereastră. Nu ştiu ce-i lipseşte, dar în nici un caz sex-appeal-ul!

Samantha se foi pe scaun, stânjenită.

- Poate fi destul de fermecător, când vrea, încuviinţă ea fără tragere de inimă.

- Fermecător! repetă dezgustată Kate. Şi ce-are-a face farmecul, mă rog, cu sex-appeal-ul? Ce, Marlon Brando e "fermecător"?

Înroşindu-se, Samantha se grăbi să schimbe subiectul şi-i spuse lui Kate despre partida de înot pe care i-o propusese Simon.

Kate o ascultă înţelegătoare, dar nu putu decât să-i propună să aştepte un moment prielnic şi s-o înece pe Amanda, ca să scape măcar de un factor iritant.

* * *

Duminică după-amiază, Samantha îşi luă pe ea cel mai conservator costum de baie, îmbrăcând pe deasupra o rochie de vară, şi îndesă într-o geantă un halat, lenjerie de schimb şi alte diverse mărunţişuri. Apoi se aşeză posomorâtă la fereastra livingului, în aşteptarea lui Richard. Acesta îi telefonase joi seara, aşteptând cu atâta nerăbdare ieşirea de duminică, încât Samantha nu avusese inimă să-i spună că ar fi preferat să nu accepte.

Totuşi, îndrăznise să-i pună o întrebare:

- Nu te va deranja s-o vezi pe Amanda cu altul?

- S-ar putea, numai că pe Amanda nu părea s-o intereseze Afurisitul de Baron, decât pentru a mă preveni că, după părerea ei, a pus ochii pe tine.

- Ce drăguţ, replicase acru Samantha.

După aceea, îi trecuse prin minte că ar fi trebuit să fie dezamăgită, întrucât o combinaţie între Amanda şi Simon le-ar fi rezolvat de minune toate problemele. De fapt, ideea n-o atrăgea deloc, deşi atribuia acest lucru preocupării pentru sentimentele lui Richard. Ar fi fost mai bine pentru el dacă Amanda părăsea zona înainte de a se agăţa de un nou bărbat.

Când Richard sosi, reuşi să-l salute cu un zâmbet sincer - şi, în drum spre Amanda, pe care Richard se oferise s-o ia cu ei ca să economisească banii de transport, îi povesti despre familia de prihori din faţa casei, al căror pui se comporta, când îi aduceau părinţii de mâncare, exact ca un copil răzgâiat.

Amanda încă nu era gata, iar doamna Marlowe îi invită s-o aştepte în casă, conducându-i în camera de familie, unde domnul Marlowe îşi citea presa de duminică. Samantha frecventa cercuri diferite de cele ale oamenilor înstăriţi, ca familia Marlowe, pe care-i vedea doar rareori. Cele câteva minute petrecute în compania părinţilor Amandei fură de ajuns pentru a-i aminti de ce nu avea nici un motiv să regrete raritatea acelor întâlniri, întrebându-se pentru prima dată dacă nu cumva Amanda era mai vrednică de milă decât de reproşuri. Soţii Marlowe îi judecau pe toţi şi toate în funcţie de bani şi statut social. În ochii lor, Samantha era rezonabil de acceptabilă, pentru că, deşi nu avea

avere, familia Abbott era veche şi tradiţională în Noua Anglie. Richard fusese admis pentru că urmase o universitate agreată şi o facultate de medicină, precum şi fiindcă doctorii ajungeau de obicei în categoriile fiscale superioare.

În sfârşit, Amanda îşi făcu apariţia, îmbrăcată într-o rochie albă de vară care-i scotea în evidenţă pielea bronzată. O salută pe Samantha fără prea multă căldură, dar şi fără unda de răutate de miercuri seara. Când se aşeză docilă pe bancheta din spate a maşinii, în loc de a găsi vreun pretext pentru a sta în faţă lângă Richard, Samantha îşi spuse că exista totuşi o şansă ca în ultimul an Amanda să se fi schimbat. În fond, comportamentul ei din seara de miercuri putuse fi cauzat de gelozie; provocate astfel, chiar şi cele mai drăguţe femei puteau deveni nişte scorpii.

Vechea moşie McDaniels, cum încă mai era cunoscută acea proprietate în Westfield, se afla la trei kilometri distanţă de sat. O alee şerpuitoare ducea până în faţa casei, care se întindea pe vreo treizeci de acri de teren. Cu excepţia a două fâşii înguste, de o parte şi de cealaltă a aleii, şi a unei peluze cu grădină din jurul casei, proprietatea, destinată iniţial agriculturii, fusese lăsată în voia naturii, iar copacii de o mărime respectabilă dominau tufişurile şi arbuştii din jur. Casa iniţială, din piatră, construiă în secolul al XVIII-lea, fusese îmbogăţită cu anexe şi modificată spre a deveni un fermecător conac cu douăzeci de camere, care se înălţa pe o movilă, la umbra câtorva stejari şi arţari bătrâni. Bătrâna domnişoară McDaniels, ultima descendentă a familiei, nu avusese bani pentru întreţinerea unei locuinţe atât de mari şi, ultima dată când Samantha fusese acolo, casa începuse să dea semne de părăginire. Acum, însă, zugrăveala albă lucea orbitor, ferestrele scânteiau, arbuştii fuseseră curăţiţi de uscături, iar iedera îşi încetase tentativele de a lua clădirea în stăpânire.

- Ce mai castel! comentă Richard, în timp ce o lua pe o ramificaţie a aleei care cotea prin faţa casei. Şi iată-l şi pe Baron... ăă... pe proprietar, aşteptându-ne în uşă!

- Richard! şuieră Samantha, făcându-l să zâmbească.

- Samantha, Amanda, le salută Simon, în obişnuitul lui stil repezit. Intraţi s-o salutaţi pe bunica, vă aşteaptă în living. Pe urmă, am să vă invit la un scurt tur al casei, dacă vă interesează.

- Mor s-o văd! se entuziasmă Amanda. Pe dinafară arată minunat! Uitasem cât e de impresionantă!

Livingul se afla în dreapta holului saţios de la intrare, întinzându-se spre gasvandul care dădea pe o terasă largă, cu balustradă. Doamna Radnor stătea aşezată într-o fotoliu cu spătar voltat, rezemându-şi picioarele pe un taburet, pentru a-şi compensa statura măruntă. Îşi ţinea spatele drept, ca întotdeauna, iar părul alb îi era împletit cu grijă într-o coadă franţuzească strânsă. Ochii căprui, însă, îi erau vii şi pătrunzători, iar buzele i se arcuiră într-un zâmbet primitor.

- Bunico, ea este Amanda Marlowe, i-o prezentă Simon, conducând-o pe Amanda înainte. Iar pe Samantha şi Richard îi cunoşti, desigur.

- Ce mai faci, domnişoară Marlowe? Cred că l-am cunoscut pe tatăl dumitale, spuse doamna Radnor dând din cap, înainte de a se

întoarce să-i salute, mai puţin formal, pe ceilalţi doi. Simon mi-a spus că ţi-ai găsit o soră nouă, îi zise ea lui Richard.

- Cu începere de luni, confirmă acesta.

- Foarte bine, încuviinţă sever doamna Radnor. Ultima dată când am fost la cabinet, voi doi vă zbuciumaţi de colo-colo ca doi pui cu capetele tăiate!

- Sunteţi doar supărată fiindcă n-aţi avut timp să staţi la bârfe cu Sam, o tachină Richard.

- Am să le-arăt invitaţilor noştri unele dintre lucrările care s-au făcut la casă, înainte de a merge la piscină, interveni Simon. Vrei să vii cu noi?

Doamna Radnor clătină din cap:

- N-aş face decât să vă încetinesc. Luaţi-o înainte, şi vom avea timp să stăm de vorbă mai încolo.

- Sper ca în după-amiaza asta să aveţi poftă de mâncare, spuse glumeţ Simon, în timp ce-i conducea prin hol ca să le arate micul ascensor pe care-l instalase pentru bunica lui. Bunica şi doamna Gessner, menajera noastră, au plănuit în cinstea voastră un "ceai" de după-amiază din care-a ieşit ditamai banchetul!

Din hol, Simon îi conduse printr-o sufragerie formală, prin cabinetul lui, printr-un salon mai puţin formal şi printr-o cameră pentru micul dejun, destul de mare. Sufrageria, la fel ca livingul, conţinea un covor oriental peste podelele lustruite şi mobilă stil, în majoritate din secolul al optsprezecelea. În salon, podeaua era aocperi cu mochetă, iar camera pentru micul dejun era mobilată modern şi plină cu plante de toate soiurile şi mărimile. Samanthei însă îi plăcu cel mai mult cabinetul lui Simon, cu un birou masiv de stejar, pereţii acoperiţi cu rafturi pline de cărţi şi două fotolii mari, numai bune ca să te ghemuieşti în ele.

Când văzu bucătăria, însă, aproape că se răzgândi. Decorată în galben, portocaliu şi accente verzi, încăperea mare dar intimă era utilată cu toate dotările moderne cunoscute de societatea omenească. Până şi ochii Amandei devenită mai strălucitori.

După ce femeile îşi satisfăcură toate curiozităţile cu minunăţiile din bucătărie, Simon îşi conduse invitaţii la subsol, pentru a le arăta sala de sport, sauna şi atelierul.

- Aici mă joc eu de-a inventatorul nebun, le spuse, în timp ce priveau cu uimire respectuoasă la componentele electronice împrăştiate peste tot.

Cu asta, vizita luă sfârşit, Simon expediind etajul ca "obişnuita colecţie de dormitoare şi băi". Samanthei i-ar fi plăcut să arunce o privire, dar îşi înghiţi politicoasă dezamăgirea.

Când ieşiră din subsol, Simon îl conduse pe Richard la cabina de lângă bazin, în timp ce femeile se schimbau în apartamentul de serviciu de lângă bucătărie, care era nefolosit, întrucât doamna Gessner se culca într-un dormitor de la etaj, pentru a n-o lăsa singură pe bunica lui Simon, când acesta era plecat în călătorii de afaceri.

- Trebuie să-l întreb pe Simon cine i-a făcut toate astea, remarcă Amanda în timp ce-şi verifica fardul de ochi în oglindă. Mămica are nevoie de cineva care să-i redecoreze livingul.

Samantha, care nu se fardase de teamă să nu arate ca un

raton, reţinu ideea de a investi într-un rimel rezistent la apă, pentru asemenea ocazie, înainte de a-i răspunde cu o undă de ironie fină:

- Din câte mi-a spus doamna Radnor, le-au "făcut" pe toate aproape singuri.

- Uluitor!

Amanda părea sincer surprinsă, admirând o asemenea atitudine pionierească, iar Samantha reflectă că ideea de a-şi decora singuri casa putea fi o noutate pentru cineva care crescuse în cercul familiei Marlowe.

Când trecură în bucătărie, o găsiră acolo pe doamna Gessner, care în timpul vizitei fusese la etaj. Menajera, o femeie scundă şi dolofană, îi salută într-o engleză cu accent german şi, ca răspuns la întrebarea Samanthei, le spuse cu un zâmbet pe faţa ei rotundă, cu obrajii roşii ca merele:

- Pe cărarea din faţa la uşa duceţi, pentru la piscina ajungeţi.

Samantha îi zâmbi şi ea, cu gândul la soţia lui Moş Crăciun. Doamna Gessner avea părul şaten deschis, strâns cu grijă într-un coc, ochi căprui strălucitori şi un aer vesel şi agitat.

Cărarea trecea prin dreptul terasei de lângă living, după care ocolea un gard viu, pentru a ajunge la un bazin mare, de formă neregulată, amenajat ca un iaz natural. Îl înconjura o bordură din pietre de râu pe care erau puse şezlonguri, iar într-o parte se afla cabina, al cărei exterior, din bârne necojite, se combina armonios cu trunchiurile copacilor din jur.

- O frumuseţe, nu-i aşa? strigă Richard din piscină. Când aţi terminat de căscat gura, veniţi aici. Apa e excelentă!

Simon adăugă, din capătul cu apă adâncă al piscinei:

- Sunt dezolat că stric distracţia lui Richard, dar trebuie să vă previn că azi-dimineaţă am uitat să dau drumul la căldură, iar ploaia de astă-noapte a cam răcit apa.

- În cazul ăsta, eu cred că mai întâi am să stau puţin la soare, răspunse Samantha, pornind spre un şezlong.

- Ei intru acum, anunţă Amanda, Richard merită să fie băgat cu capul la fund.

Îşi aruncă geanta pe un şezlong, dezbrăcă şalul de dantelă pentru a-şi dezvălui sumarul costum turcoaz şi plonjă graţios în piscină.

Peste o secundă, în timp ce privea capul lui Richard dispărând sub apă, Samantha, care fusese uimită cât de uşor accepta Amanda să-şi distrugă coafura, îşi aminti că pe vremuri fusese campioană la înot. Fie rămăsese indiferentă faţă de udatul părului, fie era conştientă că nici un bărbat nu-i privea capul când purta costum de baie.

Glasul sardonic al Baronului o făcu să îngheţe.

- Dă-mi voie să te ajut să-ţi scoţi halatul, se oferi - sau, mai bine zis, îi ordonă el.

Cu cât era mai dezbrăcat, cu atât arăta mai masiv - dar, în ciuda constituţiei sale robuste, mergea cu paşii elastici şi siguri ai unui om pe cât de puternic, pe atât de agil, care se păstra într-o formă fizică perfectă. Samantha se strădui să nu roşească, în timp ce-i privea ochii ironici. În clipa următoare, însă, sarcasmul fu înlocuit de fermecătorul zâmbet strâmb care o

surprinsese atât de tare cu prima ocazie.

- Promit să nu mă zgâiesc, spuse el, sau, cel puţin, nu cu obrăznicie.

- Ce nobil din partea ta, murmură Samantha, cu un surâs destul de timid, în timp ce începea să-şi deznoade cordonul halatului de baie.

Costumul ei bikini, verde ca smaraldele, era foarte cuviincios, dar asta n-o împiedica să aib impresia că era goală, după ce Simon o ajută să-şi scoată halatul.

- Foarte frumos. Îmi place culoarea, remarcă el calm. Am să-ţi aduc un prosop ca să-l pui peste pernele şezlongului, plasticul devine lipicios pe căldura asta.

Şi porni spre cabină, lăsând-o cu privirea după el, nedumerită. Cumva, reuşea întotdeauna s-o descumpănească, şi nu era cinstit, îşi spuse Samantha, amărâtă. Se uitase la pieptul lui gol ca şi cum în viaţa ei n-ar mai fi văzut aşa ceva, în timp ce pe el părea să-l intereseze mai mult costumul decât trupul ei!

Un şuierat ştrengăresc o smulse din gânduri.

- Îmi place priveliştea, Sam! strigă Richard, cu un zâmbet admirativ.

Amanda alese tocmai acel moment ca să-l stropească pe faţă. Samantha îi privi cum se zbenguiau prin piscină, până când Simon reveni, cu câteva prosoape. Îi aruncă o privire tăioasă dar nu comentă nimic, în timp ce punea prosoapele pe o masă din apropiere, apoi acoperi cu unul şezlongul Samanthei. Aceasta îi mulţumi, aşezându-se, iar Simon acoperi şi şezlongul alăturat, pentru a se aşeza lângă ea.

- N-am nici o problemă, dacă vrei să te duci în apă, îi spuse Sam, încercând să vorbească pe un ton firesc.

Nu păru să aibă prea mult succes.

- Relaează-te, Samantha, nu muşc, o asigură Simon, zâmbind alene. Îţi place piscina mea artificial-naturală?

- Ăă... foarte mult, murmură ea, înroşindu-se. Designul ăsta îmbogăţeşte peisajul.

- Nu la fel de mult cum îl îmbogăţeşti tu, cu bikiniul de pe tine, comentă el, privind-o admirativ, dar fără obrăznicie.

În sfârşit, Samantha începu să se relaxeze. Poate că Simon îşi lua în serios rolul de gazdă şi intenţiona într-adevăr să se comporte civilizat.

- Parcă promiseseşi să nu te zgâieşti, îndrăzni ea să-l tachineze.

- Numai în timp ce-ţi scoteai halatul. Ce rost are să dau o petrecere la piscină, dacă nu casc gura la invitate?

- Şi eu, care credeam că m-ai invitat pentru că-ţi doreai o companie plăcută şi o conversaţie spirituală! se plânse ea, lăsându-şi şezlongul pe spate. Cred c-am să-mi bronzez un timp spatele, în tăcere.

Şi se întoarse pe burtă, la orizontală.

- Mă pricep foarte bine să ung spinările cu loţiune de soare, se oferi Simon.

Samantha înălţă capul să-l privească, văzu că o tachina numai, şi zâmbi.

- Asta-i la fel de răsuflată ca: "Nu vrei să vii să-ţi arăt colecţia mea de CD-uri?"

Simon ridică din umeri, atrăgându-i Samanthei atenţia spre jocul suplu al muşchilor sub pielea bronzată.

- Ştiu, dar am muncit atât de mult să construiesc Radcom, încât n-am avut timp să asimilez cele mai recente tehnici de seducţie.

- Oricine poate să observe că te-ai canonit pân-ai căzut de pe picioare, confirmă ea ironic, măsurându-l cu privirea.

- Îmi dau seama că degeaba încerc să-ţi obţin compasiunea. Ce s-a întâmplat cu mâna femeiească blândă care alină fruntea bărbatului ostenit?

- Femeii de la celălalt capăt al mâinii i-a venit mintea la cap!

- Hei, Sam! îi întrerupse strigătul lui Richard. Tu şi cu mine tocmai i-am provocat pe Simon şi Amanda la un meci de polo!

Samantha întoarse nemulţumită capul spre Richard, care stătea în apă ţinând în mâini o minge roşie de plastic.

- Ce "ne"-o fi venit să facem chestia asta?

- Am nevoie de întăriri, răspunse el cu o privire plină de subînţeles. În materie de înot, Amanda-mi face limba cravată.

Sosise momentul să joace rolul cvasi-logodnicei iubitoare, îşi spuse amuzată Samantha.

- Vin imediat!

În timp ce se ridica, o auzi pe Amanda strigând:

- Hai, Simon, doar nu-i poţi lăsa pe ăştia să se înhăiteze contra mea!

Ridicându-se, Simon o culese pe Samantha de pe picioare dintr-o singură mişcare, lină şi fără nici un efort.

- Simon, nu care cumva să...! începu să protesteze Samantha, în timp ce era dusă pe sus spre marginea piscinei. Îl apucă strâns cu braţele pe după gât, hotărâtă să nu se lase aruncată.

- Trage adânc aer în piept, pisicuţo, o sfătui el încet.

Şi, strângând-o în braţe, sări în apă.

Samantha scoase un uşor ţipăt sufocat, la contactul apei reci cu pielea ei încinsă de soare. O clipă, se mai ţinu strâns de trupul cald al lui Simon, după care se desprinse din braţele lui.

- Apă de ploaie, să i-o spui tu lu' lu' lu' mu-mutu'! se plânse ea, dârdâind. Ai a-aruncat aici cu-cu-cuburi de gheaţă!

- Vino-ncoace, iubito! o chemă Richard râzând. Începem partida şi-n curând ai să te-ncălzeşti.

Timp de douăzeci de minute, jucară cu îndârjire, înotând în lungul şi-n latul bazinului, cu Amanda şi Simon într-un avantaj permanent. Samantha, fiind cea mai scundă, trebuia să facă mari eforturi pentru a ţine pasul, iar când Simon anunţă pauză se târî afară din piscină, cu un geamăt, prăbuşindu-se în şezlong. Amanda se tolăni în şezlongul unde stătuse Simon, iar cei doi bărbaţi se duseră la cabină să aducă răcoritoare din micul frigider aflat înăuntru.

- Ai să supravieţuieşti? întrebă Amanda pe un ton amuzat, dar prietenos.

Samantha deschise un ochi.

- Îmi trag doar respiraţia.

- Ai observat cât de greu e, în înghesuială, să nu loveşti oamenii cucoatele sau să-i calci pe picior din când în când? continuă Amanda, părând gânditoare.

Gura Samanthei se arcui încet într-un zâmbet larg.

- Iar bărbaţii pot fi atât de stângaci uneori...!

- Ai grijă de Richard, că de Simon mă ocup eu. Aşa, nu vor putea să ne mai faulteze.

Samantha, care se bucura să nu aibă de-a face cu Simon, acceptă imediat.

Bărbaţii se întoarseră cu băuturile, iar Richard se aşeză pe capătul şezlongului şi-i dădu Samanthei un pahar.

- Parc-ai fi un înger intrat la apă, comentă el, trăgând-o de o buclă udă.

Samantha îi scoase limba, făcându-l să râdă.

Simon, care trăsese încă un şezlong lângă al Amandei, se uită de la aceasta la Samantha, remarcând:

- Un înger de-al lui Botticelli şi o Venus a lui Tiziano - se pare că ne-am făcut de două capodopere clasice, Richard. Mă întreb cât am putea scoate pe ele la o licitaţie.

- Auzi cumva vreun măcănit ciudat? o întrebă Samantha pe Amanda cunevinovăţie.

Amanda îl privire pe Richard cu ochii adumbriţi, dar reuşi să zâmbească, răspunzând;

- Mie mi s-a părut întotdeauna că masculii feroci mai mult rag decât măcăne.

Samantha izbucni în râs, în timp ce Simon zâmbea, iar Richard protesta zgomotos.

Când îşi reluară jocul de polo, bărbaţii avură nevoie de câtva timp ca să-şi dea seama că erau sabotaţi de propriile lor partenere.

- Ne-au făcut-o! declară Richard, încruntându-se.

- Mă tem că da, fu Simon de acord, pşrivindu-le pe cele două tinere care porneau spre marginea cea mai apropiată, încercând să scape. Ia-o tu pe Amanda, e mai aproape de tine.

Samantha ieşise pe jumătate, când fu prinsă şi trasă înapoi de două mâini puternice.

- Hai, Simon, îl rugă ea râzând, n-a fost decât o... Simon!

Acesta o apucase de talie şi o ridica deasupra capului. Peste o clipă, Samantha zbură prin aer, pentru a cădea în apă cu un plescăit sonor, împrăştiind stropi în toate direcţiile. Valurile stârnite de ea se ciocniră cu altele, ce se răspândeau din locul unde căzuse Amanda.

- Arhimede a avut dreptate, remarcă Simon spre Richard, în timp ce femeile ieşeau la suprafaţă. Un corp plasat în apă dislocă o cantitate de lichid cu acelaşi volum...

- Plasat! ţipă Samantha indignată, după ce se asigură că ambele piese ale costumului ei erau la locul lor. Când ţi-o plasa eu una...!

Şi se scufundă, în urma Amandei, îndreptându-se spre picioarele lui Simon.

Ca la un semnal, bărbaţii porniră în direcţii opuse. Urmărirea nu dură mult. Amanda, care înota mai repede decât oricine, îl ajunse curând pe Richard, iar Simon se retrase doar într-un loc unde apa îi ajungea până la gât, câtă vreme Samanthei îi trecea până peste cap. Atacându-l oblic, Samantha sări, îl apucă de gât şi încercă să-l tragă sub apă folosindu-şi propria greutate. Din nefericire, Simon nu se clinti, iar Samantha rămase

agăţată de el.

- Nu e nevoie să te-arunci cu braţele pe după gâtul meu, iubito. Înţeleg şi o aluzie mai discretă... o zeflemisi el.

Samantha îl privi încruntată, încercând să se îndepărteze. Dar inerţia o adusese atât de aproape de el, încât fiecare mişcare pe care o făcea părea doar să sporească intimitatea jenantă a contactului dintre ei. Nişte hohote de râs la unison îi anunţară că Amanda şi Richard făcuseră pace, iar Samantha ar fi vrut să scape înainte ca atenţia acestora să se îndrepte spre ei.

- Nu te hlizi ca prostul - fă ceva! şuieră ea.

Când văzu o lucire tipic baronească ivindu-se în ochii lui Simon, se grăbi să precizeze:

- Ajută-mă să stau pe picioarele mele!

Spre uşurarea ei, Simon o luă de talie şi porni cu ea spre apa mai mică.

- Voi, femeile moderne...! se plânse el. N-aveam nimic împotrivă să stăm amândoi pe picioarele mele, da' nu - trebuie tu neapărat să fii independentă!

Chiar atunci, Samantha simţi fundul bazinului sub tălpi şi-şi stăpâni un oftat de uşurare.

Din fericire, restul după-amiezii trecu într-un amestec leneş de înot, plajă şi contacte fizice minime. Samantha reuşi să participe ocazional la conversaţie, dar în cea mai mare parte a timpului se concentra să se adapteze la felul cum percepea prezenţa lui Simon - un fel cu totul nou şi extrem de deconcertant. Lua-o-ar dracu' pe Kate şi vorbăria ei despre sex-appeal! îşi spuse cu ciudă, descoperind că ochii săi rebeli se abătuseră iar spre fascinanta imagine a trupului musculos şi bronzat al lui Simon.

La ora patru şi jumătate, cele două cupluri se despărţiră pentru a se schimba, ca să bea ceaiul pe terasă. Samantha şi Amanda făcură duş pe rând, uscându-şi apoi părul cu foenul, după care ieşiră pe terasă. Bărbaţii erau deja acolo, stând de vorbă cu doamna Radnor, în timp ce doamna Gessner termina de pus pe masă farfuriile cu sandvişuri, pateuri, fursecuri şi prăjituri.

- Doamne fereşte! murmură Amanda, văzând grămada de bunătăţi. După asta, va trebui să postesc o săptămână!

Samantha, care avea o mare slăbiciune pentru dulciuri, încuviinţă dincap, adăugând însă cu nostalgie:

- Cred că ar fi nepoliticos să cer un pachet şi pentru căţel.

Chiar arunci, văzându-le, Richard se ridică în picioare.

- Începeam să credem că v-aţi rătăcit.

- Cred că i-a fost dor de tine, spuse doamna Radnor.

- Aiurea, înnebunea doar că avea în faţă atâtea delicatese de care nu se putea atinge până nu ajungeam şi noi aici, replică Samantha cu un zâmbet, aşezându-se lângă Richard.

Ceilalţi râseră, iar doamna Gessner, care îi mărturisise deja doamnei Radnor de impresie bună îi făcea "frumosul Herr Doktor", îl privi cu şi mai multă simpatie.

- Eşti toată mâncare bună, bucătăria meu, îl asigură ea cu convingere, înainte de a se retrage în casă cu căruciorul pentru servit.

- Doamna Gessner e o bucătăreasă în căutarea unui apetit enorm, remarcă doamna Radnor, în timp ce începea să toarne

ceaiurile şi cafelele. Simon o dezamăgeşte îngrozitor. Nu sunt sigură că ar fi primit slujba asta, dacă ştia cât de puţin mănâncă.

Simon îi dădu Amandei o ceaşcă de ceai, înainte de a adăuga:

- Nu înţelege de ce nu mă mistuiesc de sub ochii ei. Cred că nutreşte bănuieli macabre cum că m-aş hrăni cu alimente inferioare, când nu sunt acasă.

- Ei bine, eu promit să-mi dau toată silinţa ca s-o fac să se simtă apreciată cum se cuvine, promise Richard.

- Ar fi cazul să vă fie foame, după cât v-aţi zbenguit la piscină, le spuse doamna Radnor. Pe masă sunt farfurii, aşa că serviţi-vă. Simon mi-ai putea da şi mie un sandviş şi o felie din torta aia de ciocolată, dacă vrei.

Samantha îi ascunse un zâmbet. "Rugămintea" doamnei Radnor fusese exprimată pe acelaşi tot autoritar cu care i se adresase şi el ei, atât de des, în ultima vreme. Era o plăcere să-l vadă tratat la fel, măcar o dată.

- Arăţi de parcă tocmai ţi-ai fi lins de pe mustăţi smântâna furată, îi murmură la ureche glasul aspru al lui Simon.

Stăpânindu-şi o tresărire, Samantha se întoarse spre el pentru a riposta.

- Bunica ta aşteaptă mâncarea, îi aminti ea, încercând să-şi păstreze o expresie serioasă.

Simon ridică o sprânceană, amuzat.

- Înţeleg... Îţi place să vezi că mi se dau ordine.

- Mă rog, şi tu cam ai tendinţa asta, sublinie Samantha, în timp ce începea să-şi umple farfuria.

- Ţi-am explicat cum e cu firea organizatorică a Radnorilor, îi aminti Simon. E o trăsătură de familie, n-am ce face.

Îl privi neîncrezătoare, la care el înălţă din sprâncene.

- Bunica, pe de altă parte, a preluat-o prin asociere. Ai putea încerca şi tu. Gândeşte-te, numai, ce bine te-ai distra dându-mi ordine.

- Oricât ar fi de tentant, mă îndoiesc că Richard ar fi de acord, răspunse Samantha, aşa c-am să mă concentrez doar să-ţi ignor ordinele. E o trăsătură moştenită a familiei Abbott.

- Nerespectarea ordinelor?

- Refuzul dictaturii, corectă ea. E deviza noastră, de la Războiul de Independenţă încoace.

Simon zâmbi, apoi aruncă o privire spre farfuria ei, comentând:

- Dacă mănânci tot ce ţi-ai pus acolo, vei avea burta prea plină ca să te mai răzvrăteşti.

Samantha îi urmări privirea şi făcu ochii mari, descumpănită. În timp ce stătuseră devorbă, continuase să ia pe negândite diverse mostre din festinul întins pe masă, iar acum farfuria-i era plină-ochi.

- Vai de mine! În veci n-am să le mănânc pe toate astea.

- Gândeşte-te cât s-ar bucura doamna Gessner, replică Simon.

- Da, iar eu m-aş duce acasă de-a dura, nici n-aş mai putea să mă urc în maşină.

Până la urmă, nu mai lăsă în farfurie aproape nimic, iar când Richard propuse să facă o plimbare prin grădină gemu, clătinând dincap:

- Va trebui să mă odihnesc un timp, înainte de a încerca să mă mişc, spuse ea pe un ton plângăreţ.

- Ia-o înainte cu Amanda şi exploraţi locurile, îi propuse Simon lui Richard. Eu voi sta aici să-i ţin companie bunicii, până-şi mai revine Samantha.

După ce Richard şi Amanda plecară, doamna Radnor remarcă:

- Tânăra aceasta e mult mai plăcută decât tatăl ei.

Samantha îi dădu dreptate, apoi adăugă, gânditoare:

- Pare să se fi schimbat mult, în ultimul an.

- Cred că o căsătorie şi un divorţ, în mai puţin de-un an, ar avea efect asupra oricui, spuse sec doamna Radnor.

- Facă nu era orbită de banii lui, ar fi descoperit de la început că lui Stuart Thompson i se dusese vestea cât de nesimţit e cu femeile - şi pe plan fizic, şi pe plan afectiv, intervenui Simon, cu gura răsfărântă cinic.

Prima reacţie a Samanthei fu aceea de a spune că schimbarea Amandei eraabsolut firească. Imediat, însă, deveni convinsă că cinismul care-i displăcea atât de mult la Simon le era destinat în primul rând femeilor. Putea fi acesta un motiv al antagonismului ei faţă de el, faptul că inconştient îi intuise atitudinea?

Îl considerase arogant, dar deşi era clar că nu-i lipsea încrederea în sine, nu părea deloc să-şi dea importanţă. Poate că aparenta lui aroganţă nu era decât desconsideraţie la adresa femeilor. Cu siguranţă, nu părea s-o simpatizeze deloc pe Amanda şi, cu toate că nici Samantha nu era de acord cu căsătoriile pentru bani, i se părea totuşi că Amanda fusese pedepsită mai aspru decât meritase.

Capitolul 4

Chiar atunci, doamna Gessner ieşi din casă.

- Domnul Daniel Smith sunat telefon, domnul Radnor.

Oftând, Simon se ridică.

- Mulţumesc, doamnă Gessner. Scuzaţi-mă, bunico... Samantha. Mă tem că s-ar putea să cam dureze.

În timp ce intra în living, prin glasvand, doamna Radnor pufni dezaprobator.

- Afaceri, mereu afaceri. Băiatul ăsta are treizeci şi cinci de ani, şi n-are altceva cu care să se laude decât firma asta afurisită! Bunicu-său a fost om aşezat, la casa şi familia lui, încă de la o vârstă mult mai timpurie.

- În zilele noastre, oamenii se căsătoresc mai târziu, sublinie Samantha, ascunzându-şi un zâmbet la auzul felului cum vorbise doamna Radnor despre Radcom. Simon mai are încă timp destul să-şi întemeieze o familie.

În timp ce vorbea, în minte i se formă imaginea unui băieţel voinic, cu băr castaniu cârlionţat şi ochi căprui. Viziunea se risipi când doamna Radnor pufni cu dispreţ:

- Nu de timp mi-e mie, ci de înclinaţie. Şi-a adunat averea prea devreme - abia trecuse de douăzeci şi cinci de ani şi deja avea atâţia bani încât nici nu ştia cum să-i mai cheltuiască - şi a dat peste prea multe femei lacome pe care le interesau mai mult banii decât el. Asta i-a tăiat pofta de însurătoare.

Aşa se putea explica antipatia lui Simon la adresa Amandei, îşi spuse Samantha. Dar nu-i venea să creadă că doar câteva întâlniri cu femei interesate, oricât de tare l-ar fi deziluzionat, erau suficiente pentru a justifica acel cinism adânc înrădăcinat. Desigur, n-avea nici o legătură cu ea, dar ar fi fost interesant de ştiut...

- Vreau să-şi găsească o fată drăguţă, ca tine, şi să-şi întemeieze o familie, continuă doamna Radnor. Are o tendinţă protectoare puternică, la fel ca bunicu-său, şi simte nevoia cuiva de care să aibă grijă, pe lângă o bătrână bolnavă de inimă. Ar fi un soţ bun, cum a fost şi Will.

Expresia din ochii ei o neliniştea pe Samantha.

- De fapt, în ultima vreme mă văd destul de des cu Richard, începu ea nesigură.

- Mi-a spus Simon, răspunse doamna Radnor puţin cam iritată. Nu ştiu ce prostii vă umblă prin cap, ţie şi doctorului, domnişoară, dar acum, că v-am văzut împreună, ştiu că nu vă stă mintea la cununie. E limpede ca bună-ziua că-i fug ochii după tânăra Marlowe, şi n-am văzut nici un semn că ai avea ceva împotrivă.

Samantha deschise gura să spună ceva - nu era sigură ce anume - când doamna Radnor adăugă:

- A, n-am să te dau de gol. La drept vorbind, mă bucur să văd că te mai distrezi şi tu puţin...

"Parcă s-ar fi înţeles cu Kate", îşi spuse Samantha abătută.

- ...şi-n plus, zilele-astea, mare plăcere îmi va face să-i spun nepotului ăstuia al meu că nu-i aşa de deştept pe cât se crede. Bărbaţii au nevoie să le mai tai din nas, din când în când.

Samantha zâmbi.

- Aveţi perfectă dreptate! Dar... n-aţi vrea să aşteptaţi până vă anunţ eu că e-n regulă?

- Nu te agita, nu mă grăbeşte nimeni.

- La ce nu te grăbeşte? întrebă Simon, din spatele lor, făcând-o pe Samantha să tresară vizibil.

- Dacă-ţi laşi musafirii singuri ca să discuţi afaceri la telefon, nu te-aştepta să repetăm toată conversaţia numai pentru tine, replică doamna Radnor, în timp ce Simon se aşeza.

Oftând, Simon îşi întinse picioarele, încrucişându-şi-le la glezne.

- Vezi ce-mi face? i se plânse el Samanthei. Nu mai există pic de respect pentru bărbaţui, în casa asta.

- Da, şi-mi creşte inima de mândrie, replică prompt Samantha, făcându-l să zâmbească.

- Ţi-ai ales greşit persoana căreia să-i plângi pe umăr, comentă cu un chicotit bunica lui. Samantha are prea multă minte pentru aşa ceva.

- Aiurea, face pe curajoasa fiindcă eşti tu aici ca să-i iei apărarea! declară Simon, privind-o pe Simon printre gene, cu un zâmbet leneş.

Înghiţind în sec, Samantha se grăbi să-şi mute privirea. Unde erau zilele fericite când avusese propriul ei antagonism care s-o apere? se întrebă ea deznădăjduită.

* * *

În seara aceea, pe când se pregătea pentru culcare, Samantha încă mai încerca să se acomodeze la schimbarea din relaţia ei cu Simon. Sau, mai bine zis, la schimbarea din reacţia ei faţă de Simon. O schimbare de relaţie ar fi însemnat ca Simon să fie şi el conştient de diferenţă, ceea ce Samantha spera din toată inima să nu fie cazul.

Slavă Domnului pentru Richard, îşi spuse ea. Nu peste mult, toată acea aberaţie avea să ia sfârşit. Între timp, era hotărâtă să-l evite pe Simon cât mai mult posibil; n-avea nici un rost să-şi asume riscuri, oricât de mici. La urma urmei, istoria era clară cel puţin într-o privinţă: când venea vorba de fecioare, baronii tindeau mai degrabă să declare sezonul deschis de vânătoare, decât să ocrotească natura.

Astfel hotărâtă, Samantha adormi, fără să aibă habar că Simon îşi făcuse şi el între timp planurile lui, care n-o lăsau deloc să-l evite.

* * *

În timpul săptămânii următoare, Samantha avu impresia că-l vedea pe Simon cel puţin o dată pe zi. Dacă nu aranja cu Richard câte o întâlnire în patru, trecea mereu pe la ea cu eşantioane din bucătăria doamnei Gessner, trimise de bunica lui. Samantha nu putea fi ofensată de comportamentul lui dar, ţinând seama de efectul pe care-l avea asupra ei, Samantha rămânea întotdeauna întrebându-se abătută dacă era posibil să fie asediată şi ambuscată în acelaşi timp.

Se gândi să-i spună lui Richard că ar fi preferat să renunţe la întâlnirile în patru, dar întrucât acestea reprezentau pentru el o cale ideală de a-şi petrece timpul cu Amanda fără a-şi lua nici un angajament, n-o lăsa inima să-l dezamăgească. Deşi era tot mai convinsă că Amanda se schimbase cu adevărat, putea înţelege dorinţa lui Richard de a o lua cu încetul.

Sâmbătă seara, "cvartetul îmbârligat", cum insista Kate să-l numească, de duse la restaurnt, apoi din nou la Janson's, ca să danseze. Partea a doua a programului n-o încânta deloc pe Samantha. Aşa cum anticipase, Richard dansă cu Amanda cel puţin jumătate din timp, lăsând-o liberă pentru mult prea multe dansuri cu Simon.

- Fac un cuplu reuşit, nu-i aşa?

Samantha ridică ochii, urmărind privirea lui Simon spre locul unde dansau Richard şi Amanda, într-o alăturare de păr auriu şi roşcat.

- Şi presupun că Richard şi cu mine nu facem? replică ea dulce.

- Personal, blond cu blond mi se pare cam insipid. Părul roşu creează o combinaţie mai interesantă. Desigur, fiind eu însumi brunet, prefer blondele.

- Vai, ce drăguţ eşti! comentă sarcastic Samantha.

Simon râse, apoi spuse serios:

- N-ai să le faci dificultăţi, nu-i aşa, Samantha? Cred că de-acum ţi-ai dat seama că, indiferent ce simte Richard pentru tine, sentimentele lui faţă de Amanda sunt mult mai puternice.

- Ceea ce se întâmplă între Richard şi mine ne priveşte numai pe noi, replică Samantha, refuzând să-l privească în ochi.

Îl auzi murmurând printre dinţi:

- Încăpăţânată mică!

Dar, spre uşurarea ei, nu mai spuse nimic până la sfârşitul dansului.

În timpul următoarei pauze aformaţiei, Simon le mai făcu o surpriză.

- Plănuiesc să dau curând o petrecere, anunţă el pe un ton firesc. Sam mi-a spus că mulţi oameni ar dori să vadă cum mi-am aranjat casa, şi am de achitat şi unele datorii pe plansocial.

- Ce interesant! exclamă Amanda! Câţi invitaţi au să fie şi când ai de gând să-i chemi?

- Vreo două sute, cred, de azi în două săptămâni.

- Asta nu-ţi lasă prea mult timp pentru pregătiri, murmură Samantha cu îndoială. Şi nu va fi prea obositor pentru bunica ta?

- Pe lângă personalul meu de la birou şi doamna Gessner, bunica nu va trebui decât să aprobe aranjamentele. Majoritatea pregătirilor au început deja. Dar, ca să fiu sigur că se va menaja, v-aş fi recunoscător dacă tu şi Amanda aţi veni ca înlocuitoare de gazde.

"Da' ştiu c-am călcat drept în capcană!" îşi spuse Samantha. Evident, acceptă, deşi cu mult mai puţin entuziasm decât Amanda.

În restul serii, reuşi să aranjeze lucrurile astfel încât să mai danseze cu Simon doar pe o singură melodie lentă. Dar natura ei trădătoare, care ieşea la suprafaţă tot mai mult cu fiecare zi, îl lăsăs-o ţină mult prea strâns şi nu avu nici o obiecţie când Simon o cuprinse complet cu braţele, transformând dansul într-o

îmbrăţişare unduitoare.

* * *

A doua zi, eliberată de sub regretabila influenţă a Baronului, Samantha fu copleşită să recunoască felul cum se compromisese.

- Sunt descendenta unor generaţii întregi de neo-englezi tipici - fibră morală şi principii inflexibile cât cuprinde! Majoritatea n-ar fi recunoscut ispita nici dacă le sărea în faţă să-i muşte de nas! Ce s-a întâmplat cu mine? se tângui ea.

- Nu se poate ca toţi cei din Noua Anglie să fi fost aşa, răspunse Kate, altfel Hawthorne n-ar fi scris niciodată "Scrisoarea stacojie".

- Hai că m-ai terminat! De mare ajutor îmi eşti şi tu!

- Şi-apoi mai erau şi toate acţiunile alea... continuă Kate, ambalându-se. Trebuie să fie existat destui oameni normali printre ei.

- Ai de gând să fii serioasă? o întrebă Samantha, abia stăpânindu-şi amuzamentul.

Kate râse.

- Dacă insişti...

Apoi sugeră:

- Ce-ar fi să încetezi toată prefăcătoria asta cu Richard? Atunci, nu l-ai mai vedea atât de des pe Simon Radnor, iar acum pari să fii convinsă că pe Richard nu-l paşte nici un pericol cu Amanda.

- Sunt, confirmă Samantha. Dar Richard vrea să mai continuă un timp şi nu m-aş simţi bine să-l părăsesc în faza asta. Oricum, aceeaşi prefăcătorie mă apără şi pe mine.

- N-ai mai avea altceva de făcut decât să refuzi să-l mai vezi pe Radnor, şi n-ai avea nevoie de nici o protecţie.

- Ha!

- Şi-n plus, dacă mai continuaţi cu întâlnirile astea ale cvartetului îmbârligat, ar putea apărea şi alte probleme...

Kate făcu o pauză, apoi intonă ameninţător:

- Vorbeşte târgul...

- Hait! Şi ce se vorbeşte?

- Opinia generală pare să fie că vipera-la-sân Amanda Marlowe fie plănuieşte să-l prindă în mreje pe Simon Radnor pentru bani, fie se foloseşte de el ca paravan în timp ce încearcă să i-l sufle pe bunul doctor Richard Bohlen sărmanei Samantha Abbott.

Samantha cunoştea prea bine plăcerea nebună a sătenilor de a se amesteca în treburile tuturor, dar în ultima săptămână avusese atâtea pe cap încât nu stătuse să se gândească la bârfe. Acum, însă, se întrebă cum de-i putuse scăpa o problemă care ar fi trebuit să fie evidentă imediat ce începuse să nutrească speranţele unui final fericit pentru Richard şi Amanda.

Când auzi că Richard urma să plece pentru cel puţin o săptămână, fu enorm de uşurată. O săptămână întreagă în care să n-o mai tulbure grijile pentru ce urma să facă Baronul în continuare! Dar, după două zile de linişte şi pace, îşi dădu seama, spre descumpănirea ei, că se plictisea. Rutina cotidiană care o mulţumise ani de-a rândul părea searbădă şi neinteresantă.

Chiar era posibil să-i fie dor de prezenţa agitată a lui Simon Radnor?

Samantha reuşi să-şi alunge din minte această idee ridicolă, îndreptându-şi atenţia spre problema mult mai prozaică a ţinutei ei vestimentare de la petrecere. Întrucât John primise o invitaţie, Kate se confrunta cu aceeaşi dilemă şi, într-o seară, amândouă o luară spre oraşul Stanford, aflat în apropiere, pentru a face cumpărături.

Când porniră înapoi către casă, Kate îşi cumpărase o rochie albastră de mătase cu corsaj drapat fermecător şi o convinsese pe Samantha să-şi ia o creaţie de aqua georgette fără bretele, scandalos de scumpă.

- Nu trebuia să ies la cumpărături cu tine, se plânse Samantha în timp ce părăseau parcarea. Contul meu din bancă n-o să-şi mai revină în veci, şi nici eu, după ce-am s-apar în public îmbrăcată atât de indecent!

- Rochia asta nu e indecentă, şi-ţi stă senzaţional, declară ferm Kate.

Într-adevăr, rochia începea de la un nivel respectabil şi nimeni nu s-sr fi putut declara ofensat de corsajul tip bluzon, sau de poalele unduitoare până deasupra genunchilor. Problema consta în modelul iscusit care reuşea să camufleze cu succes elasticul de sus; la prima vedere, rochia părea să sfideze legea gravitaţiei.

* * *

Când Richard veni s-o ia la petrecere, reacţuia lui fu atât de vizibil pozitivă, încât Samantha oscilă între plăcere şi revenirea îndoielilor. Urmau s-o ia din drum şi pe Amanda şi, în timp ce Richard se duse s-o ia de-acasă, Samantha trase repede rochia de două ori, ca să se asigure că era ancorată bine.

Nu peste mult, Richard reveni cu Amanda, radioasă, îmbrăcată într-o rochie cu un singur umăr, de mătase cu imprimeuri albe şi negre, care se unduia în jurul ei cu mângieri fluide la fiecare mişcare.

- Samantha, iubito, ceea ce văd eu din rochia ta arată de-a dreptul trăsnet! declară ea în semn de salut, pe când se aşeza pe bancheta din spate.

Samantha, care începuse să se deprindă cu căderile Amandei în "mondeneză", îi zâmbi jalnic.

- Mie mi-a şi trăsnit prestigiul social. Încontinuu trebuie să rezist imboldului de a mi-o tot sălta la loc.

- Prostii, iubito! Îl recunosc pe creator, iar modelele lui nu cad niciodată - la preţurile astea, sunt prea ţepene.

Gluma ei o făcu pe Samantha să râdă fără chef.

- Ai şi tu dreptate... Şi, în caz că Richard a fost prea năucit ca să-ţi spună, află că şi tu arăţi destul de trăsnet.

Când ajunseră la vechea moşie McDaniels, un tânăr luă cheile lui Richard şi duse maşina într-o parcare improvizată lângă casă. Un valet de la firma de catering îi conduse înăuntru, îndrumându-i spre salonul din fund, unde-i aştepta doamna Radnor, îmbrăcată într-o rochie de dantelă bej, cu guler înalt. Coafura ei, de obicei atât de severă, era acum mai destinsă, iar Samantha îşi

spuse că arăta ca o ducesă - cel puţin.

Dypă ce le ură bun-venit, doamna Radnor ordonă:

- Sam, vino-aici să văd mai bine rochia aia.

Supusă, Samantha se conformă şi, la comandă, făcu o piruetă

- Foarte interesant, declară doamna Radnor. Dacă aveam cu patruzeci de ani mai puţin, ţi-aş fi cerut modelul.

Samantha zâmbi, uşurată de aprobare, apoi simţi nişte furnicături ciudate la ceafă şi întoarse capul. Simon apăruse în uşă, purtând un sacou alb de seară. Ochii li se întâlniră, iar Samantha simţi că pulsul îi făcea un salt la vederea expresiei lui. Apoi privirea lui Richard coborî, iar ochii i se îngustară brusc.

- Cu ce naiba te-ai îmbrăcat, dacă mă pot exprima aşa? întrebă el îndârjit.

La auzul vocii lui, ceilalţi se întoarseră, dar Richard nu-i luă înseamă, continuând s-o ţintuiască pe nefericita Samantha cu ochii lui căprui scânteietori.

Schimbarea bruscă a stării de spirit şi reacţia lui neaşteptată o descumpăniră complet pe Samantha.

- Cu o rochie... răspunse ea sufocată.

Nu încerca să glumească, dar răspunsul ei îi smulse lui Richard un hohot de râs înăbuşit. Simon, însă, n-avea chef de glume. Luat pe nepregătite de accesul brusc şi nefamiliar de gelozie posesivă, îl ignoră pe Richard, continuând să privească încruntat către Samantha.

- Drăcia asta nu se ţine în nimic, scrâşni el.

- Fii serios, Simon! obiectă Amanda. E o rochie superbă. Iar Samantha arată fabulos în ea.

În timp ce Samantha, cu ochii înlăcrimaţi de ruşine, îi arunca o privire recunoscătoare, doamna Radnor se amestecă şi ea în discuţie.

- Amanda are dreptate. Oricum, Sam are tot dreptul să se îmbrace cum îi place, îşi informă ea severă nepotul.

- La fel de mult o să le placă şi tuturor bărbaţilor sub nouăzeci de ani de-aici! replică el crunt.

Între timp, jena Samanthei începuse să se transforme în furie. Cine era Simon, ca s-o critice sau să facă pe puritanul? Şi-n fond, ce-i păsa ei de părerea lui?

- Rochia asta e absolut sigură; are toată partea de sus înconjurată cu elastic, îi spuse ea sfidătoare. Doar n-aş purta o rochie care riscă să cadă de pe mine!

- Ar fi preferabil ca elasticul să fie mai vizibil, i-o întoarse el.

Apoi, înainte ca Samantha să poată răspunde, se întoarse brusc spre Richard.

- Vină să bei un pahar cu mine în cabinet. Doamnele n-au nevoie de oi acum, iar seara asta pare să mă solicite mai mult decât anticipasem.

Samantha privi încruntată pe urmele lui. Îi venea să arunce cu ceva în el, dar în acelaşi timp n-ar fi vrut decât să găsească un loc unde să se ascundă şi să plângă. Nu că i-ar fi dat această satisfacţie, după ce Simon se străduise să-i strice seara încă înainte de a începe!

- Nu-l lua în seamă pe Simon, îi spuse doamna Radnor după

plecarea celor doi, bătând-o liniştitor pe umăr. Bărbaţii se burzuluiesc pentru toate fleacurile. Will al meu n-a vorbit cu mine trei zile, când m-am tuns paj, în anii douăzeci.

- O clipă, am crezut că voia să te trimită acasă, să te schimbi! râse Amanda.

- Ei bine, în cazul ăsta l-ar fi aşteptat o dezamăgire, replică pe un ton bătăios Samantha.

În acelaşi timp, îi trecu prin minte, cu întârziere, că Richard ar fi trebuit să ia apărarea femeii pe care chipurile o iubea. Oare Simon îi observase scăparea? Amanda, cel puţin, nu părea deloc surpinsă, constată ea îngândurată.

În următoarea jumătate de oră, cele trei femie discutară despre aranjamentele pentru petrecere. Apoi făcură i vizită scurtă la bucătăruie şi sub marchiza care fusese înălţată în apropiere, pentru bufet.

Doamna Gessner supraveghea pregătirea mâncării, dar doamna Radnor propuse ca Samantha şi Amanda să treacă din când în când pe la bucătărie.

- Oamenilor le place să ştie că eforturile lor sunt apreciate pozitiv, oricât de bine ar fi plătiţi, adăugă ea. Am să mai vin şi eu, mai târziu, dar voi două m-aţi putea scuti de câteva drumuri, între timp.

Într-un capăt al terasei fusese instalat un bar, iar în celălalt orchestra îşi pregătea instrumentele. Curtea era plină cu lampioane, iar în jurul marchizei fuseseră puse bănci. În casă, parterul era deschis tuturor oaseţilor, dar uşile spre subsol şi spre dormitoarele folosite fuseseră încuiate.

- E mult mai simplu aşa, decât să găsim moduri politicoase de a-i da afară pe oamenii care-şi bagă nasul unde nu trebuie, aprobă Amanda.

Pe la ora nouă, în faţa casei începură să sosească maşini. Amanda fu expediată să-i cheme pe cei doi bărbaţi din cabinet, în timp ce Samantha o instala pe doamna Radnor într-un şezlong de pe terasă, chiar lângă living.

- Pentru prima dată, găsesc un avantaj în lista medicului cu toate lucrurile pe care n-am voie să le fac, remarcă doamna Radnor. Altfel, ar fi trebuit să stau aici ca un stâlp o oră şi mai bine, până mă apuca durerea de picioare.

Amanda reveni cu bărbaţii chiar înaintea primilor oaspeţi.

- Haideţi să gustăm acel Punci al Pantatorilor pe care l-a menţionat şeful cateringului, le propuse ea Samanthei şi lui Richard, în timp ce se dădeau la o parte pentru a-i lăsa pe Simon şi doamna Radnor să-i întâmpine pe invitaţi.

- Obişnuit, sau cu număr octanic mare, domnule? întrebă barmanul, cu un zâmbet, când Richard ceru trei pahare de punci.

- Care-i diferenţa?

- Cel cu număr octanic mare face să vă crească păr pe piept.

- Obişnuit! declarară la unison Samantha şi Amanda.

Richard râse.

- Ei, cred că aşa nu-mi rămâne decât să-l degust singur pe celălalt.

După o înghiţitură, trase adânc aer în piept şi-i spuse barmanului, care zâmbea:

- Acum ştiu cum au supravieţuit arşiţei plantatorii ăia din

Caraibe...! Cui pe cui se scoate!

În jurul orei zece, Samantha făcu o vizită scurtă la bucătărie şi sub marchiză, unde totul era în regulă. Când reveni, se uită în jur după Richard şi Amanda, pe care nu-i mai văzuse de-o bună bucată de vreme. Nu se zărea nici unul, deşi îi văzu pe părinţii Amandei, observând amuzată că domnul Marlowe savura vizibil Punciul Plantatorului. Mai devreme, i se păruse că-i zărise pe John şi Kate, dar nici ei nu se vedeau acum nicăieri.

Totul părea să meargă bine, îşi spuse Samantha, rezemându-se de balustradă pentru a se relaxa un moment. Tocmai se gândea să mai treacă pe la doamna Radnor, când îl văzu pe Simon venind spre ea.

- Bunica m-a eliberat de la post, anunţă el. Vino cu mine, Samantha, să începem dansul.

Samantha nu se aşteptase la o invitaţie la dans, însă Simon o luase deja de braţ, conducând-o spre orchestră.

- Simon, obiectă ea, o doamnă se invită la dans şi i se aşteaptă răspunsul. Dacă nu vreau să dansez?

- De ce crezi că n-am aşteptat? murmură el, arătând cu capul spre oameni, în treacăt, dar refuzând să se oprească. Dar nu eşti dispus să accepţi un "nu", atunci n-are nici un rost să aştepţi, nu-i aşa?

- Câtă aroganţă...!

Ajunseseră la zona din faţa formaţiei, care cânta o melodie lentă, romantică, iar Simon o cuprinse pe Samantha în braţe, retezându-i protestele.

- N-aveam de gând să las pe nimeni altcineva să danseze cu tine până nu mă asiguram că rochia asta afurisită stă la locul ei, îi mârâi el la ureche.

Furioasă, Samantha deveni rigidă.

- Relaxează-te, Samantha, şopti Simon. N-am de gând să încep încă o ceartă. Am primit deja instrucţiuni stricte de la bunica în privinţa asta.

Samantha nu-i răspunse. Era preocupată să-şi înfrunte fiorii pe care-i declanşaseră mişcările buzelor lui atingându-i urechea. De data asta, n-avea de gând să mai cedeze. Nici în ruptul capului, îşi spuse ea disperată, chiar în timp ce trupul începea să i se lipească de al lui, încercuindu-l strâns cu braţele...

Când muzica încetă, Simon o privi cu o lucire de satisfacţie în ochi.

- Până acum, toate bune, spuse el. Poţi dansa, dar nu te îndepărta de zona luminată.

Samantha încă mai bolborosea cuvinte fără şir, spre vizibilul lui amuzament, când se apropie ezitant un fost coleg al ei de şcoală, pentru a o invita la dans. Aruncându-i lui Simon o ultimă privire furioasă, îşi înghiţi indignarea şi acceptă invitaţia cu un zâmbet.

După alte două dansuri, cu parteneri diferiţi, se duse în dormitorul rezervat doamnelor pentru a-şi verifica fardul şi coafura. La întoarcere, făcu un ocol prin bucătărie. O scurtă conversaţie cu doamna Gessner îi dădu de veste că Amanda nu mai trecuse pe-acolo de-o oră, iar Samantha coborî încruntată treptele terasei. Când ajunse afară, însă, o zări pe Amanda într-un colţ, stând de vorbă cu părinţii ei. Sub privirea Samanthei, doamna

Marlowe îşi îmbrăţişă dintr-o dată fiica, în timp ce domnul Marlowe comenta ceva, cu un zâmbet mulţumit, şi pleca de lângă el. Amanda îl strigă, încercând să-l prindă de braţ, dar nu reuşi, imobilizată fiind în braţele mamei sale.

Despre ce-o fi fost vorba? se întrebă Samantha. Privind în jur după domnul Marlowe, îl văzu discutând cu şeful formaţiei. După un moment, acesta dădu din cap şi le făcu semn celorlalţi să se oprească.

- Puţină atenţie, vă rog! bubui din boxe glasul domnului Marlowe, peste rumoarea mulţimii.

- Ce nai...?

Întorcându-se la auzul exclamaţiei de lângă ea, Samantha îl descoperi pe Richard, cu două pahare pline în mâini.

- Ia ţine-le tu pe-astea puţin! ordonă el repezit, întinzându-i paharele.

Şi se afundă în mulţime, spre Amanda, care acum părea să discute în contradictoriu cu mama ei.

- Se poate să-mi acordaţi puţină atenţie? continuă domnul Marlowe. Am de anunţat o veste foarte îmbucurătoare. Cu plăcere şi mândrie, vă înştiinţez că fiica mea, Amanda, s-a logodit cu domnul doctor Richard Bohlen.

"O, Dumnezeule!" îşi spuse Samantha, năucită. "Ce l-a apucat pe idiotul ăsta?"

Sunetul unor aplauze întârziate şi cam răzleţe o smulse din buimăceală, iar mintea începu să-i funcţioneze cu febrilitate. De când îi văzuse pe Richard şi Amanda ultima oară, cu o oră în urmă, probabil că se retraseseră într-un loc liniştit ca să se lămurească. La întoarcere, Amanda îşi anunţase părinţii, iar domnul Marlowe, probabil graţie punciului cu număr octanic mare, uitase de regulile diplomaţiei mondene. Însă chiar şi presupunând că nu ştia, sau uitase, că Richard era în relaţii strânse cu ea, nu cu Amanda, trecuse prea puţin de la divorţul fiicei lui pentru a anunţa cu surle şi tobe. Dar faptul era consumat, iar Samanthei nu-i rămânea decât să dreagă busuiocul cât putea de bine.

Alungându-şi din minte deznădejdea, afişă o expresie de surprindere plăcută şi porni spre Richard şi Amanda, care acum primeau felicitări, cu nişte zâmbete cam aiurite.

- Amanda, mă bucur atât de mult! exclamă ea, îmbrăţişând-o.

Agăţându-se de ea, Amanda şopti înnebunită:

- N-am putut să-l opresc!

Samantha dădu uşor din cap, înainte de a continua cu voce limpede şi destul de tare:

- Tocmai mă întrebam cum i-am putea da lui Richard un ghiont, dar a ales într-adevăr o seară minunată ca să te ceară în căsătorie!

Acest comentariu fu întâmpinat cu câteva râsete, iar Samantha, mai sigură pe sine, se întoarse spre Richard.

- Şi-a făcut în sfârşit efectul lumina lunii, aşa-i? îl tachină ea, sărutându-l pe obraz.

Richard se alătură hohotelor generale de râs care urmară, apoi se aplecă s-o sărute şi el, şoptindu-i din toată inima:

- Îţi mulţumesc!

O dată ce-şi făcuse datoria, Samantha eliberă locul pentru alţi invitaţi dornici să-şi exprime felicitările şi porni în jurul

terasei, hotărârâ să le dea tuturor clar de înţeles că era încântată de logodna celor doi buni prieteni ai ei. Curând le găsi - sau fu găsită de ele - pe două dintre cele mai notorii bârfitoare ale satului, doamna Bates şi domnişoara Beasley. În Westfield se spunea că zvonurile erau transmise de cântecele păsărelelor şi de şuşotelile B-urilor!

Deşi Samantha fusese conştientă de speculaţiile curioase care forfoteau prin minţile persoanelor cu care stătuse de vorbă, nimeni nu avusese tupeul s-o întrebe de-a dreptul despre propria ei relaţie cu Richard. Domnişoara Beasley îndreptă această omisiune.

- Dar, Sam dragă, noi cu toţii credeam că tu şi domnul doctor Bohlen... Bine, dar v-aţi întâlnit atât de des în ultima vreme, nu-i aşa...? întrebă ea, cu nasul subţire tresărindu-i vizibil, în timp ce aştepta reacţia Samanthei.

- Îmi dau seama că întâlnirile noastre în patru au zăpăcit lumea, zâmbi Samantha. Întotdeauna am fost cu Simon Radnor, nu cu domnul doctor Bohlen. Poate că ar fi trebuit să facem un anunţ, ca să fie...

Samantha se pregătise să spună "ca să fie clar cine cu cine era", dar doamna Bates o întrerupse.

- Poftim! Ce ţi-am spus eu? exclamă ea spre domnişoara Beasley, cu vocea ei ascuţită şi pătrunzătoare, radiind de plăcere că avusese dreptate faţă de cea mai bună prietenă şi cea mai îndârjită rivală a ei. Domnul doctor Bohlen a fost dintotdeauna nebun după domnişoara Marlowe!

Apoi se întoarse din nou spre Samantha.

- Cred că ar fi minunat dacă şi tu şi domnul Radnor aţi face un anunţ în seara asta. Şi-n plus, când prinzi o partidă aşa de grozavă ca domnul Radnor, nu trebuie să laşi să-ţi scape din mână, adăugă ea, făcându-i cu ochiul.

- Dar eu nu...

- Şi uite-l şi pe norocosul nostru! exclamă strident doamna Bates, acoperind vocea Samanthei. O, domnule Radnor! continuă ea pe nerăsflate, în timp ce Simon o cuprindea cu un braţ pe Samantha, care între timp împietrise, cu o senzaţie de fatalitate. Sam tocmai îmi spunea că ne putem aştepta să vă auzim clopotele de nuntă, nu peste mult.

- Nu! îngăimă înnebunită Samantha, expulzând puţinul aer care-i mai rămăsese în plămâni, după ce braţul lui Simon îi strânse brutal mijlocul.

- Chiar aşa? replică el, cu un glas ameninţător de mătăsos, în timp ce Samantha încerca să-şi tragă respiraţia, doar-doar mai apuca să spună ceva.

Fu vag conştientă că grupului i se mai alăturase cineva, dar nu-şi dădu seama cine era până când domnişoara Beasley începu să turuie:

- Cred că şi dumneavoastră aţi fost încântată de veste, doamnă Radnor! Sam e o fată aşa de drăguţă! Cy tuţii ţinem foarte mult la ea!

Braţul lui Simon se strânse şi mai tare, iar Samantha încetă să se mai opună întunericului care o cotropea din toate părţile. Lumea începu să se învârtească încet în jurul ei, pe când culorile petrecerii se estompau într-o ceaţă cenuşie...

Capitolul 5

Samantha gemu. Îi era rău şi tremura.

- Sam?

Ochii i se deschiseră nesigur, pentru a-l vedea pe Richard aplecat asupra ei. În timp cel privea, îşi reaminti totul.

- O, Richard, B-urile! gemu ea, închizând din nou ochii.

Îl auzi cum se îndepărta, spunând cuiva:

- Vrei să aduci o ceaşcă de ceai cu mult zahăr şi câteva sandvişuri din-alea mici, te rog?

Deschizând din nou ochii, Samantha privi în jur cu teamă. Stătea culcată pe canapeaua de piele din cabinetul lui Simon - şi, la capătul canapelei, ameninţător ca Nemesis, stătea Simon însuşi, cu o expresie care arăta atât de grăitor cât de tare se controla, încât Samantha se alarmă de-a binelea.

- To-totul a fost o, o, o ne-neîn-înţelegere... se bâlbâi ea, grăbită să explice.

- Nu acum, Samantha, ordonă răspicat Simon. Vorbim mai târziu, când ai să te simţi mai bine.

Cu asemenea încurajări, putea rămâne infirmă pe viaţă, îşi spuse nervoasă Samantha. Imediat, însă, Richard se aplecă din nou asupra ei.

- Perfect. Îţi revine culoarea în obraji, anunţă el cu un zâmbet. Cum te simţi?

- Ca-ntr-un roman victorian, replică Samantha, zâmbind nesigur la rândul ei.

Richard râse.

- Ştiu că n-ai leşinat fiindcă te strângea prea tare corsetul. Atunci, de ce?

- Ba cam aşa ceva a fost, răspunse Simon, înainte ca Samantha să poată vorbi. O ţineam atât de strâns, încât n-a mai putut să respire. Când a încercat să-mi spună, am crezut că voia doar să mai strecoare o vorbă, printre trăncănelile doamnei Bates şi ale domnişoarei Beasley.

- Şi de-asta ai menţionat B-urile când ţi-ai revenit, îi spuse Richard Samanthei dând din cap, mulţumit cu această explicaţie.

Când Samantha deschise gura ca să remedieze confuzia, Simon i-o luă iar înainte.

- De-acum încolo voi avea mai multe grijă, Samantha e foarte înşelătoare; uitasem cât e de... delicată.

Cuvintele lui sunau destul de inocent, dar Samantha avea neplăcuta convingere că nu erau deloc aşa. Dorea tot mai mult să explice ce se întâmplase.

- A fost o...

- Nu te învinui prea mult, Simon, întrerupse din spatele ei doamna Radnor, făcând-o să tresară. Sam nu e cu adevărat delicată, dar nu în fiecare zi i se întâmplă unei fete să se logodească. Sunt sigură că şi emoţia a contribuit.

- Dar...

- Deci, e adevărat! interveni Richard. Domnişoara Beasley trăncănea ceva pe tema asta, când a venit să-mi spună că Sam leşinase, dar nu i-am dat atenţie.

Samantha deschidea gura pentru încă o încercare de a vorbi, când Simon îi aruncă o privire atât de autoritară încât tăcu, umilă. N-avea ideea de ce o împiedica să vorbească, dar instinctul de conservare o îndemna cu tărie să-i facă pe plac, măcar pentru moment.

- Ei, felicitări, continuă Richard, strângându-i mâna lui Samantha. Ştii, Amanda tot insista că până la urmă voi doi veţi rămâne împreună.

- Să nu te îndoieşti niciodată de intuiţia unei femei, spuse Amanda, care tocmai intra cu o tavă. Aropo, vestea a ajuns deja la bucătărie, iar doamna Gessner e în extaz la gândul că va avea încă o gură de hrănit!

Puse tava pe masa din faţa canapelei şi continuă:

- Samantha, iubito, îţi admir foarte mult flerul pentru metode neobişnuite. Nu cred că am mai văzut pe cineva anunţându-şi logodna printr-un leşin. Ai fost copleşită de bucurie, sau de revelaţia bruscă a lucrului despre care vorbeai?

Samantha fu nevoită să zâmbească, deşi nu îndrăznea să se uite pentru a vedea ce efect aveau comentariile Amandei asupra lui Simon.

- Nu, nu răspunde - s-ar putea să te incriminezi singură. Bea-ţi ceaiul. Pe urmă, vă vom lăsa singuri, să ţineţi o conferinţă de familie.

- Da, cred că de-acum ţi-ai revenit, Sam, fu şi Richard de acord. Îmbucă ceva, totuşi, şi stai liniştită o vreme.

Peste câteva minute, când ceilalţi plecară, Samantha se simţea mult mai întremată pentru a face faţă "conferinţei de familie", pe care doamna Radnor o deschise cu cuvintele:

- N-am să stau mult, întrucât îmi închipui că voi doi aveţi destule de discutat, dar vreau să ştii, Sam, cât de mult m-a bucurat vestea, şi că abia aştept să te primesc în sânul familiei, cât mai curând. Presupun că nu plănuiseraţi să faceţi un anunţ astă seară, dar cred că pot ghici ce s-a întâmplat.

- Puteţi...? întrebă prudentă Samantha, după ce aruncă o privire scurtă spre Simon, care o asigură fără cuvinte că şi în continuare trebuia să spună cât mai puţin posibil.

- A, da. Am auzit unele comentarii după ce tatăl Amandei a făcut anunţul acela neinspirat şi cred că ai lăsat să-ţi scape mai mult decât intenţionaseşi, încercând să le convingi pe Madamele Stan şi Bran că Amanda nu ţi l-a suflat pe Richard de sub nas.

- Într-adevăr, B-urile au obiceiul să înhaţe mingea şi să fugă cu ea cât le ţin picioarele, replică Samantha.

- Ei, draga mea, nu-ţi face griji, o linişti bătrâna, adăugând apoi, cu o licărire în ochi: şi, fără îndoială, ai asigurat o seară reuşită. Câte petreceri se pot lăuda cu două anunţuri de logodnă neaşteptate?

Samantha zâmbi la rândul ei, sperând să nu i se vadă pe faţă cât de disperată era.

- Şi-acum, Simon, să ai grijă de Sam, îl atenţionă bunica lui, ridicându-se. N-ar fi cazul să leşine din nou.

- Nici o problemă, bunico, o asigură cu blândeţe Simon, în timp ce-i deschidea uşa. N-ar fi cazul să te retragi? Ai avut o seară obositoare, iar Amanda se va ocupa de musafiri până ne întoarcem Sam şi cu mine afară.

- Bine, dragul meu. Într-adevăr, sunt cam obosită. Atunci, vă spun noapte bună la amândoi.

Simon închise uşa şi o încuie, cu un gest hotărât, înainte de a se întoarse spre Samantha.

- Simon, vreau să-ţi explic...

- Taci şi mănâncă-ţi sandvişurile, Samantha, i-o reteză el, pe un ton periculos de blând. Eu îmi pun ceva de băut. Pe urmă, poate am să fiu în stare să te-ascult fără a-mi mai veni să-ţi tai respiraţia.

Şi se întoarse spre barul din partea opusă a camerei.

Dacă Samantha avusese cât de cât poftă de mâncare, aceasta îi pieri pe loc. Avusese dreptate. Simon era furios; dar de ce nu lămurise el însuşi confuzia, sau de ce n-o lăsa pe ea s-o facă?

La bar, Simon îşi turnă un scotch, în timp ce făcea eforturi să se stăpânească. Apoi, calmându-se treptat, recunoscu că era mai furios pe sine însuşi decât pe Samantha. Recent, începuse să se întrebe dacă era posibil ca ea să fie una dintre acele femei rare, la fel ca bunica lui, în care putea avea încredere că nu cedau ispitei banilor. Ar fi trebuit să ştie - de fapt, ştia într-adevăr - şi totuşi, căzuse în capcană.

Când se întoarse spre ea, nu mai făcea nici un efort vizibil ca să se stăpânească.

- Te simţi mai bine? întrebă el calm.

- Mă voi simţi mai bine când se lămureşte toată încurcătura asta, răspunse cu curaj Samantha. De ce nu m-ai lăsat să vorbesc, adineaori?

- Ajungem şi la asta, imediat. Mai întâi, vreau s-aud despre "încurcătură", cum bine-i zici.

Tonul lui nu era deloc încurajator, dar Samantha trase adânc aer în piept şi se avântă:

- Le spuneam B-urilor că, la întâlnirile noastre în patru, eu eram cu tine, pentru ca lumea să n-o acuze pe Amanda că mi l-a furat pe Richard. Deodată, doamna Bates m-a întrerupt în mijlocul unei fraze, crezând că spuneam un lucru la care nici nu mă gândisem. Şi, până să mă dezmeticesc, a început să vorbească despre o logodnă.

"Poate că n-ar fi stricat să fii şi tu de faţă", adăugă ea în gând, văzându-i expresia neîncrezătoare.

- Şi, desigur, n-ai vrut să fii atât de nepoliticoasă şi să-i spui că înţelesese greşit, replică Simon sarcastic, cu o sprânceană ridicată.

- Ai venit înainte de a fi apucat să vorbesc, îi explică ea.

- A, da. Doamna Bates tocmai te sfătuia să nu laşi să-ţi scape o partidă ca mine. Şi pe urmă, a anunţat că urmează să ne căsătorim curând. Cred că fraza pe care o întrerupsese era foarte interesantă.

- Doamna Bates e incapabilă să repete ceva fără înfloriturі. Dacă locuiau de mai mult timp aici, ai fi ştiut că nu trebuie să crezi nimic din ce spun ea şi domnişoara Beasley, chiar şi fără înfloriturі, decât dacă ai verificat personal faptele. Nu vor să facă nici un rău, dar le place la nebunie să bârfească.

- Deci, toată situaţia n-a fost decât o neînţelegere nefericită, conchise Simon cu un zâmbet răutăcios, şi nici o clipă nu ţi-a trecut prin minte că, din moment ce nu te mai poţi mărita

cu Richard, ai putea foarte bine să te mulţumeşti cu o avere mare, ataşată de un bărbat pe care tocmai ai descoperit că nu-l deteşti, în fond.

- A fost o neînţelegere! scrâşni Samantha, cu obrajii înroşindu-i-se de furie. Restul e complet neadevărat - poate cu excepţia ultimei tale afirmaţii!

Simon îşi stăpâni un hohot de râs.

- Doar nu te-aştepţi să cred povestea asta ridicolă, pufni el, înfuriind-o şi mai tare.

- Puţin îmi pasă ce crezi! strigă Samantha, ridicându-se cu greu din adâncurile canapelei cu perne mari şi moi. Şi n-am de gând să stau aici şi să mă las insultată!

Ajunsese la jumătatea distanţei spre uşă, când deodată picioarele i se desprinseră de podea şi se pomeni luată pe sus, pentru a fi aruncată din nou pe canapea. Prima ei reacţie fu aceea de uimire că partea de sus a rochiei îi rămăsese la locul său. A doua fu o încercare de a se ridica din nou. Simon, însă, era de altă părere. Aşezându-se pe marginea canapelei, o imobiliză, cu mâinile rezemate de-o parte şi de alta.

- Ei, haide, Samantha, spuse el pe un ton sâcâitor, doar era vorba să stai liniştită o vreme, ai uitat?

Ştiind că degeaba ar fi încercat să scape cu forţa, Samantha încercă o ripostă verbală.

- Şi tu eşti de vină pentru situaţia asta, nu numai eu! îl acuză ea.

- Eternul strigăt feminin: "E numai vina ta!" o maimuţări el.

- A, nu! negă vehement Samantha. Monopolul ăsta îl aveţi voi, bărbaţii, de la Adam încoace, care a insistat că din vina Evei mâncase mărul! În orice caz, se grăbi ea să continue, nelăsându-i timp pentru a răspunde, dacă nu-ţi venea ideea să te joc de-a şarpele boa constrictor afară, aş fi putut clarifica imediat confuzia. Şi-n plus, de ce n-ai negat tu însuţi lodogna?

- Nimic nu mi-ar fi făcut mai multă plăcere, dacă nu venea tocmai atunci bunica, s-o audă pe doamna Bates anunţând sus şi tare vestea nunţii noastre iminente. Din păcate, bunica e hotărâtă să mă însoare, şi arăta atât de încântată şi emoţionată, încât m-am temut de efectul pe care l-aş fi avut asupra ei.

- Mda... bine, înţeleg, recunoscu Samantha. Dar cum le vom explica tuturor celor de-afară că s-a produs o mică greşeală?

Simon se rezemă de spătar, cu un rânjet de lup.

- Nicicum.

Şocată, Samantha îl privi cu uimire, întrebându-se dacă nu se înfruptase şi el prea mult din Punciul Plantatorului, la fel ca domnul Marlowe.

- Simon, începu ea cu prudenţă, toată lumea crede că suntem logodiţi...

- Iar dacă le spunem că nu suntem, confirmă el dând din cap, o să ne facem amândoi de râs. Poate că ţie nu-ţi pasă, dar un om în poziţia mea nu-şi poate permite să se compromită, sau să pară neserios, indiferent din ce motive. Le-aş pierde încrederea partenerilor de afaceri.

- Şi-atunci, ce propui? Sau plănuieşti să te însori cu mine, numai ca să-ţi păstrezi clienţii?

- Propun ceva ce s-ar putea numi "logodnă cu răspundere

limitată", replică el, ignorându-i sarcasmul. Doar dacă nu cumva ai tu altă soluţie.

- Le-am putea spune ce s-a întâmplat de fapt, încercă Samantha, fără prea mari speranţe.

- Adică, aiureala aia pe care mi-ai îndrugat-o mie? întrebă batjocoritor Simon. Cine-ar crede-o, mai ales din moment ce n-am negat imediat că suntem logodiţi?

Samantha se zbârli din nou.

- O fi părând o aiureală, dar e adevărată!

- Chiar dacă e, ridică el din umeri, ţi-ar plăcea să ieşi acum pe terasă şi să-ncerci să convingi toată mulţimea de-afară?

Deşi nu-i convenea, Samantha fu nevoită să recunoască faptul că avea dreptate. Şi, în plus, nici ea nu ţinea morţiş să se facă de râs.

- Cât ai vrea să dureze logodna asta falsă? întrebă ea.

- A, vreo două luni, nu mai mult.

- Luni?! aproape că ţipă Samantha. Simon, dar e imposibil!

- Şi nu va fi o logodnă falsă, continuă el, neluându-i în seamă reacţia. Va fi absolut autentică - atâta numai că, desigur, poţi fi sigură că nu se va finaliza printr-o căsătorie. Dacă te gândeşti în continuarea la ea ca şi cum ar fi falsă, n-ai să convingi pe nimeni.

În mintea Samanthei începeau să sune semnale de alarmă.

- Simon, nu pot să...

- Ba poţi! i-o reteză el ferm.

- N-am să...

- Ai să, Samantha, insistă Simon.

Samantha începea să se enerveze. Ar fi putut-o măcar lăsa să termine o propoziţie, înainte de a o contrazice.

- Simon, ai de gând să...

Dar fu întreruptă din nou, de astă dată de două buze ferme care le capturară pe ale ei cu o precizie fără greş. Braţele lui o cuprinseră, împiedicând-o să se retragă, în timp ce sărutul devenea tot mai profund. Era conştientă că ar fi trebuit să se împotrivească din răsputeri acelei tentative flagrante de a o domina cu ajutorul propriilor ei simţuri, dar acest gând şovăia şi, în cele din urmă, îi pieri complet din minte.

- Eşti o vrăjitoare, mârâi Simon. Mă faci să uit...

Se întrerupse, aplecându-se să-i frece cu nasul locul sensibil de după ureche, până când Samantha începu să se înfioare, gemând.

- Mă vei ajuta să-i păcălesc, nu-i aşa, Samantha? murmură el senzual.

O străpunse un junghi alarmat, făcând-o să se agite în loc.

- Simon...

- Spune-mi, iubito! insistă el, în timp ce-i mângâia umărul gol, explorându-i gâtul cu gura.

- Da... şopti ea.

Atunci capul lui Simon se înălţă, cu o lucire de satisfacţie în ochi.

- Am să te îmblânzesc, vrăjitoare mică ce eşti! îi spuse, cu o certitudine tăioasă în glas. Niciodată n-ai dorit un bărbat mai mult decât pe mine, aşa e? Şi, în cele din urmă, nu-ţi va mai păsa de nimic altceva, numai de mine!

Ceţurile extanzului senzual se risipiră, în timp ce Samantha devenea ţeapănă, sub efectul şocului. Umilitoarea revelaţie a faptului că Samantha reuşise să-i submineze voinţa producea un amestec inflamabil de panică şi furie.

Deveni conştientă să Simon îi observa zbuciumul, aşa că, adunându-şi toate forţele, ridică mâna cu un gest natural, pentru a-şi aranja părul, şi spuse pe cel mai nepăsător ton de care era în stare:

- Sunt foarte impresionată de priceperea ta, Simon, dar nu e nevoie să te umfli aşa în pene.

Ridicându-se, Simon o măsură cu privirea, sardonic.

- Eşti prea severă, iubito. Desigur, mă bucur că ai acceptat să cooperezi, dar să spui că mă "umflu în pene"... e cam exagerat.

- Acordurile smulse cu forţa nu se pun la socoteală, replică ea, ridicându-se în picioare.

Când îi răspunse, Simon avea glasul uşor prevenitor.

- Samantha, nu-ţi forţa norocul. Din cauza ta am ajuns în situaţia asta, iar acum n-ai să baţi în retragere, numai fiindcă rezultatul nu e cel pe care l-ai dorit.

- Ţi-am mai spus, a fost doar un...

- ...un accident, o întrerupse el, terminând fraza în locul ei. Chiar şi aşa, nu s-ar fi întâmplat nimic dacă tu nu te-apucai să ne asociezi numele.

- Bine, de acord - dar numai cu o condiţie. Logodna asta va fi doar de ochii lumii, Simon Radnor, şi nu-ţi voi permite să profiţi de situaţie.

Văzându-i expresia hotărâtă şi bărbia ridicată cu îndârjire, Simon îşi arcui ironic un colţ al gurii.

- Nici o grijă, Samantha. Nu voi face nimic împotriva voinţei tale, o asigură el calm.

Samantha îl privi cu suspiciune. Accentuase cumva, uşor, cuvântul "voinţă"? Totuşi, încuviinţase, iar ea nu intenţiona să lase farsa aceea să dureze atât de mult încât să mai provoace şi alte probleme.

- Şi bunica ta? îl întrebă, schimbând subiectul. Ei ai să-i spui adevărul, nu-i aşa?

Simon dădu din cap.

- Voi vedea cum se simte mâine şi am să-i spun, dacă se poate.

Samantha se mai relaxă puţin, numai pentru a deveni din nou rigidă la auzul următoarelor lui cuvinte.

- Apropo, dacă întreabă cineva, îţi vei primi inelul săptămâna viitoare.

- Un inel? Simon, mergi prea departe!

- Recuzita e importantă, Samantha. Un inel în deget te va ajuta să simţi că eşti logodită. Şi, când totul se va sfârşi, ai să-l poţi păstra ca amintire.

- Of, bine, am să port nenorocitul ăla de inel, dar în nici un caz n-am să-l păstrez! declară ea rece.

- Cum pofteşti. Iar acum, e timpul să ne întoarcem la oaspeţi. Sunt sigur că toţi ard de nerăbdare să ne felicite, adăugă el sardonic.

Satisfacţia Samanthei se transformă în teamă când îşi imagină două sute de musafiri gata să se repeadă asupra lor.

- Trebuie să mă aranjez mai întâi, spuse ea grăbită. Ne vedem în hol, peste câteva minute.

Simon nu avu nici o obiecţie. Spre uşuarea ei, dormitorul rezervat invitatelor era gol, astfel încât avu la dispoziţie câteva minute ca să-şi adune forţele, înainte de a-şi începe noul rol de logodnică a lui Simon.

- Cum am reuşit să intru în încurcătura asta? bombăni ea, în timp ce-şi dădea cu pieptenele prin păr.

Oftă, strâmbându-se. Venise acolo ca să se pregătească pentru confruntarea cu puhoiul de oameni, nu spre a medita la subiecte deprimante. Oricum, dacă toate celelalte metode dădeau greş, putea oricând să ia cu împrumut lancea lui Kate şi să-l ţină pe Baron la distanţă.

Peste câteva minute, când coborî scara, Samantha nu-l văzu pe Simon, ci pe posesoarea suliţei, împreună cu John.

- Uite-o! o observă acesta vesel. Bună, Sammy!

Kate se răsuci în loc.

- Aha! exclamă ea, depistându-şi prada.

Şi, înainte ca Samantha să poată spune ceva, Kate o luă de braţ şi o târî după ea în sufragerie, unde pentru moment nu se găsea nimeni.

- Ce tot vorbeşte lumea că te-ai logodit cu Simon Radnor? întrebă ea, în timp ce se aşezau într-un capăt al mesei. Încă nici nu l-am cunoscut, decât în termeni de bună-ziua, când ne-a întâmpinat comitetul de primire!

Samantha şi John se uitară unul la altul.

- Nici mama mea adevărată n-a fost vreodată aşa de rea, declară solemn Samantha.

- Eu îi tot spun că trebuie să aibă copii, replică John. Atunci ar fi prea ocupată ca să-şi mai hărţuiască prietenele.

- Dar nu şi prea ocupată ca să-l hărţuiesc pe tatăl copiilor, îl preveni Kate, încruntându-se feroce.

John se rezemă de spătar, cu mâinile împreunate la ceafă.

- Sunt dispus să risc, o tachină el.

- Nu te mai da mare! îi ordonă Kate. Nu-s gata să mă mărit, iar două logodne sunt deja de ajuns pentru o singură petrecere, chiar dacă una dintre ele e doar un zvon.

Ascultând această ultimă variaţiune a familiarei discuţii dintre cei doi, Samantha zâmbi. Kate declarase întotdeauna că n-avea să se mărite până nu împlinea cel puţin treizeci de ani, iar John încerca de câteva luni să-i schimbe programul.

- Chiar te-ai logodit cu stimatul meu şef? întrebă el, indicând sfârşitul reprizei.

Samantha era în dilemă. Să-i spună lui Kate adevărul era una, dar John lucra pentru Simon şi nu voia să-l pună într-o situaţie delicată.

- Cred că da, răspunse ea veselă.

- Poate ar trebui să-i cerem şi lui Simon părerea, îi sugeră John lui Kate. Sammy nu pare prea convinsă.

- Săptămâna asta va cumpăra inelul, continuă Samantha, încercând să evite o minciună propriu-zisă.

- Înţeleg, zâmbi John. E o logodnă unilaterală. Simon a declarat-o, iar Sam încă mai încearcă să înţeleagă ce s-a întâmplat. Ei bine, iată un bărbat care ştie cum să procedeze!

Kate, care încercase să spună şi ea ceva, îl măsură cu o privire încruntată.

- Cum şi de ce? întrebă ea scurt.

Samantha continua să caute un răspuns, când nişte paşi îi făcură pe toţi trei să se întoarcă. Intrase Simon, iar Samantha îl primi cu un zâmbet atât de fericit, încât sprâncenele lui se înălţară.

- Aici erai, iubito, spuse el calm. Mă întrebam unde te-ai dus.

John se ridică în picioare să-l felicite.

- Pe Kate ai cunoscut-o adineaori, îi aminti el, după ce-i strânse mâna.

- Fugitiv, confirmă Simon, aşezându-se lângă Samantha. Am auzit multe despre tine, de la Sam.

- Şi Sam mi-a vorbit despre tine, răspunse Kate, privindu-l îngânduratã. Dar trebuie să spun că vestea logodnei voastre m-a surprins.

Simon se rezemă de spătar, zâmbind calm.

- Samantha mi-a luat minţile, replică el, spre indignarea Samanthei şi amuzamentul lui John.

- Ei, desigur, Sam e destul de matură ca să hotărască singură, dar n-aş vrea să crezi că e singură pe lume, numai fiindcă n-are nici o rudă apropiată, îi spuse Kate, zâmbind cu toţi dinţii.

- Ce noroc că n-am planificat s-o bat mai des decât o dată pe săptămână! comentă Simon pe un ton binevoitor care nu păcăli pe nimeni.

Samantha tocmai începea să se întrebe dacă nu cumva avea să asiste la o luptă între Titani, dar John părea netulburat, aşa că nu mai interveni.

Întâmplător, Kate părea convinsă că se făcuse clar înţeleasă şi întâmpină răspunsul lui Simon cu un zâmbet ca al Pisicii din Cheshire. Samantha oftă uşurată, văzând că gura lui se relaxa la rându-i într-un surâs.

- "Femeile şi covoarele sunt cu atât mai frumoase, cu cât le baţi mai bine!" intonă cucernic John, în timp ce tensiunea se risipea.

Simon pufni în trâs.

- Ţi-am spus eu că am greşit dăruindu-i de Crăciun "Manualul misoginului", îi aminti Kate Samanthei, pe un ton de îndelungată suferinţă.

- Personal, găsesc că e cam josnic să foloseşti împotriva unei persoane cadoul pe care chiar de la ea l-ai primit, replică neguros Samantha.

John îi făcu cu ochiul lui Simon.

- Cinstea mă obligă să te previn că orice bărbat care încearcă să-şi afirme fireasca superioritate masculină faţă de oricare din astea două ar fi bine să ţină ochii larg deschişi, altfel riscă să chiorască.

Samantha şi Kate luară o mină de sfială înfumurată.

- Pari să fi supravieţuit întreg, comentă Simon, cu un zâmbet.

- Tact şi diplomaţie, îi spuse grav John. Plus mult dat din cap şi din mâini.

- Am să ţin minte, răspunse Simon. Şi mă tem că e timpul ca Samantha şi cu mine să practicăm ceva tact şi diplomaţie în faţa oaspeţilor.

- Eu aş prefera să exersez datul din cap şi din mâini, replică Samantha strâmbându-se, în timp ce se ridica.

- Nu trebuie decât să roşeşti cât mai mult şi să zâmbeşti timid, îi spuse John. Lasă-l pe domnul şi stăpânul tău să vorbească.

Samantha îl privi cu pică, înainte de a se întoarce spre Kate.

- Ce l-a apucat?

- Vorbeşte Punciul Plantatorului, răspunse Kate, fără s-i surprindă prea mult; punciul acela se făcea deja răspunzător de multe. Totuşi, lasă. Mâine dimineaţă o să mergem la el acasă, şi ce-o să mai râdem de mahmureala lui!

- Întâi munca, apoi distracţia, îi aminti Simon Samanthei, în timp ce o lua de braţ. Ne vedem mai târziu, le spuse el celorlalţi doi.

În lipsa lor, livingul se umpluse de oameni dornici să fie printre primii care-i felicitau pe tinerii logodnici. Dacă Simon n-ar fi ţinut-o atât de strâns de braţ, Simon ar fi luat-o la fugă imediat ce văzuse marea de feţe care se întoarseră spre uşă la apariţia lor.

- Bărbia sus, murmură Simon, simţind-o că se încorda.

Samantha zâmbi şovăitor. Deodată, Simon se transformase din pacostea vieţii ei într-o sursă de putere şi securitate, aşa că se agăţă strâns de el, în timp ce le zâmbea invitaţilor care se apropiau. Mai târziu avea să se amuze răutăcios, amintindu-şi că, în cea mai mare parte, urmase sfatul lui John, lăsându-l pe Simon să vorbească aproape numai el, în timp ce treceau încet prin living, ieşind pe terasă.

- Pari mulţumită de tine însăţi, remarcă Simon, privind-o cu un zâmbet leneş în timp ce se rezema de balustrada terasei. Pentru moment rămăseseră singuri, fără a mai fi nimeni destul de aproape ca să le audă conversaţia, dacă aveau grijă să vorbească încet.

- Mă bucur doar că greul a trecut, răspunse Samantha.

Imediat, însă, îi atrase atenţia un duet de voci familiare, făcând-o să adauge amărâtă:

- Cred că m-am bucurat prea devreme. Le aud pe B-uri apropiindu-se.

Simon se uită în spatele ei şi dădu din cap, după care ridică întrebător o sprânceană.

- Mergem să ne ascundem în grădină?

- Îmi pare rău, dar mi s-a spus să nu mă îndepărtez de zona luminată, răspunse Samantha, încercând să se prefacă serioasă, deşi gropiţele o dădură de gol.

Ochii lui Simon se abătură iar pe lângă ea, apoi reveniră, cu o licărire răutăcioasă.

- Mă bucur să constat că ai învăţat să execuţi ordinele, spuse el pe un ton provocator, tocmai când erau salutaţi de trilurile ascuţite ale doamnei Bates.

Capitolul 6

A doua zi dimineaţa, amintindu-şi conversaţia, Samantha fu nevoită să zâmbească. Simon dăduse răspunsul la momentul oportun, fără să-i lase nici o şansă de a riposta înainte ca B-urile să ajungă la ei. Oftă, rezemându-se mai comod de trunchiul stejarului bătrân din grădina ei. Niciodată nu ştia la ce să se aştepte din partea lui Simon. Tocmai când se pregătea să reziste agresiunii Baronului, acesta se transformase într-un companion plăcut şi amuzant.

Îşi amintea şi reacţia lui Kate când i se despovărase, în aceeaşi dimineaţă.

- Nu te condamn că eşti tulburată, răspunsese înţelegătoare prietena ei, dar mă îndoiesc că Simon te crede într-adevăr rapace şi intrigantă. Altfel, nu s-ar fi purtat atât de drăguţ după ce te-ai dat în spectacol.

- Ha! N-a făcut decât să-şi descarce furia bruscându-mă! replicase Samantha.

- Atunci, înseamnă că e orb. Orice fată cu bucle blonde şi gropiţe ca ale lui Shirley Temple nu poate fi decât cinstită, deschisă şi cu inima curată.

Peste câteva minute, aşezându-se la masă cu o ceaşcă de cafea în faţă, Samantha recunoscu în sinea ei că situaţia nu era deloc simplă. Cumva, nu credea că Simon ar fi găsit amuzant adevărul despre falsa ei relaţie cu Richard. Existau toate riscurile de a-l lua drept o probă suplimentară a caracterului ei nedem de încredere.

Alungându-şi aceste gânduri deprimante, se hotărî să se îngroape o vreme în lectura ziarelor de duminică. Poate că, după un timp, spiritul ei avea să devină mai cooperant.

Peste două ore, tocmai rezolva un careu de cuvinte încrucişate, când sună telefonul.

- Samantha, eşti liberă astă seară? fu întrebată repezit Samantha, ca răspuns la "alo"-ul ei.

Tare ar mai fi vrut să întrebe cine era la telefon, făcând pe neştiutoarea, dar alese în schimb, o replică la fel de directă.

- De ce?

- În dimineaţa asta, bunica nu s-a sculat din pat. Insistă că nu face decât să se odihnească după oboseala petrecerii, dar astfel stând lucrurile nu i-am explicat adevărul despre logodnă, spuse el răsşicat. Ar dori să-ţi vorbească, din moment ce aseară n-a prea avut timp, şi a presupus, în mod firesc, că ne vom petrece seara asta împreună.

Samanthei i se frânse inima. Nu putea să-l refuze.

- Da, sunt liberă.

- Perfect. Ai vrea să vii până aici, cu maşina ta? Duminica, doamna Gessner e liberă, şi nu vreau s-o lase pe bunica singură în casă.

- N-am nimic împotrivă, răspunse Samantha, bucuroasă că urma să aibă maşina la dispoziţie, dacă era nevoie să fugă.

- Bun, atunci vino pe la şase jumate. Poţi sta de vorbă cu bunica, apoi vom mânca de cină, mai spuse el şi încheie convorbirea la fel de brusc pe cât o începuse.

* * *

La ora şase şi jumătate punct, Samantha coborî din maşină în faţa casei mari de piatră. Când ajunse la uşă, Simon îi deschise, relaxat şi impecabil ca întotdeauna, în nişte pantaloni marinăreşti maro şi o cămaşă de mătase bleu, descheiată la gât şi cu mânecile suflecate.

- Ţi-am auzit maşina, spuse el, făcându-i loc să intre. Bunica tocmai a terminat cina şi te aşteaptă. Vrea să vorbiţi mai întâi între patru ochi, aşa că te conduc acum la ea.

- Între patru ochi? repetă Samantha alarmată. Simon, nu poţi sta şi tu? Dacă mă ia la întrebări? Dacă nu voi fi destul de convingătoare?

Simon o privi amuzat.

- Samantha, ai să te descurci de minune, insistă el, punându-i mâinile pe umeri. Bunica n-o să te ancheteze ca la poliţie. Şi nu e nevoie să fii convingătoare, e convinsă deja. Mai deegrabă a spune că tu ai nevoie să fii convinsă. Nu cred că încă-ţi dai seama pe deplin că, în fond, eşti logodită cu mine. Dar ne vom ocupa şi de asta, începând cu modul de a ne saluta aşa cum se cuvine.

Samantha, care-i ghicise intenţiile, începuse să se retragă înainte ca el să fi terminat de vorbit - sau, mai bine zis, începuse să încerce să se retragă. Fu umilită să constate că nici măcar nu fu neovie ca Simon s-o strângă mai tare de umeri, pentru a o ţine pe loc.

- Simon nu! protestă ea, în timp ce o trăgea spre el.

Dar Simon nu-i dădu nici o atenţie, decât ca să profite de buzele pe care, vorbind, avusese bunăvoinţa de a şi le deschide.

Samantha se strădui să rămână inertă, dar mişcarea gurii lui peste a ei îi declanşa o senzaţie ciudată de topire. Nu peste mult, buzele i se înmuiară, iar mâinile i se strecurară pe umerii lui, cuprinzându-l pe după gât.

Când se retrase, Simon îi privi obrajii înroşiţi şi ochii strălucitori, şi dădu din cap satisfăcut.

- Aşa, e mult mai bine. Acum arăţi ca o fată care tocmai s-a întâlnit cu logodnicul ei.

De astă dată, când Samantha se îndrepărtă, îi dădu drumul. Retrăgându-se până la o distanţă sigură, Samantha încercă să-l domine cu privirea.

- Vrei să-mi arăţi, te rog, drumul până la camera bunicii tale?

Simon nu păru foarte dominat, dar dădu totuşi din cap, arătând spre scară.

- Dacă umbli cu nasul pe sus, ai să te-mpiedici pe trepte, murmură el, când Samantha trecu pe alături.

Nu-l luă în seamă.

Partea din faţă a camerei era amenajată în chip de salon, cu o canapea tapiţată cu roz şi două fotolii din aceeaşi garnitură, aranjate în jurul unui şemineu. Jumătatea din fund era ocupată de o granitură de dormitor din lemn de nuc, inclusiv patul cu baldachin în care stătea aşezată doamna Radnor, cu spatele rezemat de câteva perne.

Privind în jur, Samantha observă că majoritatea mobilei reflecta gusturile din urmă cu cincizeci, şaizeci de ani.

- V-aţi adus casa cu dumneavoastră, spuse ea cu un zâmbet, după ce o salută pe doamna Radnor, arătând spre mobilă.

Doamna Radnor dădu din cap.

- Am unele dintre piesele astea de când m-am măritat prima oară. Fără ele, nu m-aş simţi ca acasă.

Arătă spre un scaun tras lângă pat.

- Ia loc, Sam. Simon, peste vreo cincisprezece minute am s-o trimit jos, ca să mâncaţi de cină.

Simon dădu din cap şi ieşi, lăsând-o pe Samantha, nervoasă, singură cu bunica lui.

- Trebuie să spun că nuanţa asta de ruj îţi stă mult mai bine ţie decât nepotului meu, remarcă doamna Radnor. N-ai de ce să roşeşti, draga mea, adăugă ea cu un zâmbet, deşi te prinde de minune.

- Eu...

- Dar nu din cauza tachinăriilor mele arăţi atât de neliniştită şi încurcată, declară cu perspicacitate doamna Radnor, în timp ce Samantha căuta ceva de spus. Totul s-a întâmplat mult prea repede, nu-i aşa? Iar acum ai unele îndoieli, dar nu vrei să mă tulburi, spunând nu.

- Păi...

- Cred că-i vei fi o soţie excelentă lui Simon, iar el îţi va fi un soţ extraordinar. Dar trebuie să fii tu însăţi convinsă de asta, ciontnuă calmă bătrâna. Între timp, nu ai nici un motiv să te simţi stingheritâ cu mine. Nu intenţionez să te descos, şi aş simţi lipsa conversaţiilor noastre.

- Vă mulţumesc, reuşi Samantha să răspundă, încercând să nu ofteze uşurată. Doamna Radnor credea că o chinuiau nervozitatea prenupţială!

- Dar, acestea fiind zise, cred totuşi că ar trebui să-ţi explic despre Simon ceva ce te va ajuta să-l înţelegi mai bine. Aş spera ca, în cele din urmă, să ţi-o spună el însuşi, însă după părerea mea trebie să afli acum, nu în viitor.

Samantha îşi dădea seama că nu avea dreptul să asculte confidenţele care i se făceau ca unei viitoare mirese a lui Simon, dar tăcu, curiozitatea fiindu-i mai mare decât scrupulele.

- Când Simon avea doisprezece ani, începu doamna Radnor, mama lui şi-a părăsit soţul pentru un alt bărbat - un vechi prieten care se îmbogăţise. Şi, peste câteva lui, David, tatăl lui Simon, s-a înecat când ieşise cu iahtul şi l-a prins o furtună neaşteptată. Pentru a înrăutăţi şi mai mult lucrurile, s-a vorbit despre sinucidere, deşi era clar că murise într-un accident.

Samantha era copleşită.

- Bietul Simon!

- După moartea tatălui său, Alice, mama lui, a vrut să-l ia la ea şi la noul ei soţ. Dar Simon n-a vrut să mai aibă nimic de-a facecu ea şi, în cele din urmă, am convins-o să-l lase la noi.

Doamna Radnor clătină din cap cu tristeţe.

- Alice nu era o femei rea, ci doar superficială şi mereu dornică de cadouri şi distracţii. David îşi deschisese propriul lui atelier de reparaţii electrice şi muncea zi şi noapte ca să-l ţină pe rate. Când fostul iubit a reapărut în scenă, făgăduindu-i

luna de pe cer, Aklice era deja plictisită şi agitată, aşa că i-a căzut pradă foarte uşor.

- Iar Simon a înţeles că i-a părăsit, pe el şi tatăl lui, pentru bani, declară Samantha, cu inima durând-o pentru băiatul de doisprezece ani a cărui lume se destrămase într-un mod atât de brutal.

- Într-adevăr, iar după părerea lui moartea tatălui său a avut legătură cu această dezertare, confirmă doamna Radnor. Mi-a părut destul de rău pentru Alice, să ştii. Îi fusese o mamă bună, în felul ei, şi l-a iubit cu adevărat pe Simon. Nu cred că şi-a dat seama că-l putea pierde, plecând, decât prea târziu. Pe măsură ce a crescut, Simon a încetat s-o mai urască, dar niciodată n-a mai lăsat-o să se apropie de el.

- Mai trăieşte?

- Nu, a murit acum câţiva ani, de apoplexie.

Samantha oftă, clătinând din cap.

- Nici nu mă mir că e atât de cinic cu femeile.

- Era firesc să-l afecteze, încuviinţă doamna Radnor, dar nu cred că efectul ar fi fost atât de mare dacă situaţia nu se repeta mai târziu. Avea numai douăzeci şi trei de ani, când compania lui a început să prospere. Femeile s-au apucat să se ţină după el, iar Simon a descoperit că multe altele primeau cu bucurie orice semn de interes. Până şi logodnica prietenului lui cel mai bun a început să se dea la el.

- Auleo! Şi a tras concluzia că toate femeile aleargă după bani!

- Majoritatea, în orice caz, preciză bunica lui Simon, zâmbindu-i.

Samantha roşi, începând să se simtă din nou vinovată. Doamna Radnor continuă:

- Desigur, după felul cum se purtase mama lui, Simon era mai uşor de convins decât alţi bărbaţi. Şi, o dată ce începu să te uiţi după semne de lăcomie şi slăbiciune, poţi găsi o mulţime, natura umană fiind aşa cum e...

- Vai de mine... murmură Samantha, întrebându-se cum de Simon n-o strânsese de gât în seara trecută.

- Nu trebuie să te amărăşti din cauza asta, îi atrase atenţia doamna Radnor. Voiam doar să ştii motivul pentru care poate fi uneori atât de nerezonabil şi suspicios. Şi, evident, ce-am discutat acum rămâne între noi.

- Categoric, confirmă Samantha cu convingere. Nu voia să afle cum ar fi reacţionat Simon dacă afla ce-i dezvăluie bunica lui.

Îl găi aşezat la masa din bucătărie, cu un pahar de băutură şi o revistă.

- Ai venit la timp ca să bei un aperitiv înainte de masă, spuse el, ridicându-se, când o văzu în uşă.

Samantha adulmecă prin aer. Dinspre cuptorul mare, dubli, pluteau mai multe arome apetisante.

- Găteşti tu cina? întrebă ea neîncrezătoare.

- De ce nu?

- Păi... cred că n-ai avea nici un motiv să n-o faci, spuse ea cu îndoială. Ştiu că multor bărbaţi le place dimineaţa.

Mirosi din nou şi-şi dădu seama că aromele erau familiare.

- Încălzeşti resturile de la petrecere!

- Ce mai nas! comentă Simon cu admiraţie. Exact ca al lui Sam.

Samantha stătu un moment nedumerită, înainte de a-şi aminti.

- A, da, teckelul tău.

- S-ar putea ca tu şi Sam să aveţi în comun mai multe decât bănuisem, meditä el îngândurat.

- Dar parcă spuneai că era docil şi ascultător, obiectă inocentă Samantha.

Simon nu făcu decât s-o privească, zâmbind încet. "Aşteaptă, numai", părea să spună expresia lui.

- Stai jos, Samantha. Îţi aduc ceva de băut.

Poate că un Simon fermecător nu era chiar atât de preferabil, la urma urmei, îşi spuse iritată Samantha, aşezându-se, în timp ce Simon ieşea din bucătărie. Măcar o dată i-ar fi plăcut să-l învingă.

Simon reveni imediat, cu un pahar cu vin de Xeres.

- Mă gândeam să mâncăm aici, dacă n-ai nici o obiecţie, spuse el pe când se aşeza în faţa ei.

- Perfect, replică Samantha, politicoasă dar rece.

- Desigur, îţi pot pune un tacâm în sufragerie, dacă preferi, continuă el.

Samantha încercă să-şi păstreze aerul distant, dar gândul de a mânca singură în grandioasa sufragerie, în timp ce amitrionul ei mânca în bucătărie, era prea copleşitor pentru ea.

- Ar fi cam mare distanţa ca să-ţi cer sarea, răspunse, cu colţurile gurii tresărindu-i.

Simon zâmbi.

- Perfect. Aşteptam cu nerăbdare să am companie la cină.

- Ca răsplată pentru că ai robotit la aragaz? se interesă ea.

- Numai pentru asta, am să-ţi gătesc odată cina.

- Lasă-mă să ghicesc... grătar cu cartofi copţi, îl tachină Samantha.

Simon clătină din cap.

- Am învăţat să gătesc ţinând seama de buget. Specialitatea companiei mele sunt pastele făinoase.

- Alea nu se pun la socoteală, decât dacă prepari sosul din ce se găseşte...

- Altfel, cum? se prefăcu el surprins. De fapt, am o veche reţetă italienească autentică.

- Sunt impresionată, îl asigură Samantha. De unde-ai obţinut-o?

- De la un italian bătrân autentic, răspunse el pe cel mai firesc ton.

Samantha gemu.

- Nu vine să cred în ce-am intrat!

Râzând, Simon se ridică în picioare.

- În schimb, poţi să pui tu masa, în timp ce eu aduc mâncarea.

În timp ce mâncau, Simon se abţinu s-o mai provoace, iar conversaţia continuă uşor, trecând de la aspectele mai puţin controversate ale petrecerii din seara trecută, la munca lui Simon (pe care Samantha o găsea fascinantă, deşi cam greu de înţeles pentru ea) şi o comparaţie între copilăria petrecută într-un mare oraş şi cea trăită într-un orăşel de provincie. Abia după ce

strânseră masa şi se aşezară din nou cu cafelele, Samantha îşi dădu seama că Simon n-o întrebase nimic despre discuţia avută cu bunica lui.

- Dacă era ceva îngrozitor, mi-ai fi spus, răspunse el ridicând din umeri, când Samantha îşi exprimă nedumerirea.

- A observat imediat că era ceva în neregulă, spuse Samantha, pe un ton vag acuzator, amintindu-şi cum o asigurase că nu aveau nici un motiv de îngrijorare.

Simon zâmbi vag.

- Şi?

- Şi a conchis că era nervozitate prenupţială.

Rezemându-se de spătar, Simon o privi îngândurat.

- Chiar te deranjează să joci rolul ăsta în faţa bunicii, nu-i aşa?

- Sigur că mă deranjează! Ţin mult la bunica ta şi nu-mi convine s-o păcălesc, mai ales în legătură cu un lucru care contează atât de mult pentru ea.

Se aşteptase să-i răspundă cu un comentariu sarcastic, dar Simon se mulţumi să dea din cap.

- Nici mie nu-mi place, şi-am să-i spun adevărul imediat ce găsesc de cuviinţă.

După ce-şi terminară cafelele, urcară din nou la doamna Radnor, care se bucură de vizită. Când plecară în sfârşit, pe la ora zece, Samantha anunţă că era timpul să se ducă acasă. Politicos, Simon o conduse până la maşină. Insistă s-o sărute de noapte-bună, dar încheie sărutul înainte ca genunchii ei să se înmoaie complet şi fu îndeajuns de civilizat ca să nu râdă când îi aminti să aprindă farurile.

* * *

Luni după-amiază, Simon telefonă la cabinet ca să anunţe că bunica lui rămăsese în pat şi în ziua aceea. Richard propuse s-o viziteze în aceeaşi seară; după aceea însă, când Samantha vorbi cu Simon, acesta îi spuse că Richard nu găsise nimic în neregulă.

- Crede că s-ar putea ca toate emoţiile mutării şi ale instalării într-o casă nouă să-şi facă în sfârşit efectul, îi explică el. N-o doare nimic şi, din moment ce e deja programată să se interneze în spital duminică seara, pentru controlul anual, Richard a sugerat să fim doar atenţi la ea şi s-o lăsăm să se odihnească până atunci cât de mult doreşte.

- Mă rog, Richard este un medic excelent şi are studii de specialitate în cardiologie, încuviinţă Samantha, pe un ton liniştitor.

- Atunci, va trebui să-i respectăm recomandarea de linişte şi odihnă, fără nimic care s-o tulbure sau s-o emoţioneze, nu-i aşa? replică el sec.

- A... făcu Samantha cu voce mică, înţelegându-i foarte bine aluzia. Farsa trebuie să continue încă o săptămână cel puţin.

- Fruntea sus! Fii mulţumită că te-am scutit de a-ţi petrece ziualiberă aici.

- De ce mi-aş petrece-o acolo, şi cum m-ai scutit? întrebă ea bănuitoare.

- Bunia voia să te invite la masă, dar i-am spus că plănuim

să facem o vizită în Old Sturbridge Village, aşa că a insistatsă mergem acolo miercuri.

Samantha ezita între uşurare şi nemulţumire.

- Şi dacă am deja alte planuri?

- Nu fi dificilă, Samantha, răspunse el pe un ton îngăduitor. Din felul cum te-ai exprimat reiese clar că nu-i nici un program, iar aseară mi-ai spus că ar trebui să văd Old Sturbridge.

Old Sturbridge Village, aflat în statul învecinat Massachusetts, era reconstituirea unul sat american dintre anii 1790 şi 1840. Fusese unul dintre locurile favorite ale Samanthei, încă din copilărie, şi-i descrisese într-adevăr lui Richard punctele de atracţie cu mult entuziasm, în seara trecută.

- Păi, de fapt nici eu n-am mai fost acolo de câţiva ani, şi trebuie într-adevăr să-l vezi, recunoscu ea.

- O iau ca pe o acceptare, spuse Simon amuzat. Voi trece să te iau la nouă fără ceva.

* * *

Miercuri dimineaţa, când Simon sosi, Samantha era gata şi îl aştepta. Se trezise în zori, emoţionată ca un copil căruia i s-a promis o distracţie specială.

- O femeie punctuală, comentă Simon cu falsă uimire, când Samantha îi deschise uşa.

- Oricine are dreptul la câte o mică scăpare, din când în când, replică ea.

Simon zâmbi, dar nu mai spuse nimic până când se urcară în maşină. În timp ce pornea motorul, o informă pe cel mai firesc ton:

- Inelul e în torpedou.

Samantha sperase să se răzgândească în privinţa inelului. Când luă cu mişcări ezitante cutiuţa de piele gravată şi o deschise, şi-o dori şi mai mult. Înăuntru scânteia un inel cu smarald mangific. Piatra era de un verde închis, luminiscent, într-o montură superbă de aur al cărei design îi amintea de bijuteriile renascentiste pe care le văzuse în fotografii.

- Simon, nu pot purta inelul ăsta! protestă ea deznădăjduită.

- Ciudat, eram convins c-o să-ţi placă.

- Sigur că-mi place, e splendid, răspunse nervoasă Samantha. E prea frumos ca să fie folosi ca... ca... recuzită! Şi mult prea extravagant.

- Şi ce crezi c-ar zice lumea, inclusiv bunica, dacă ţi-aş dărui un inel ieftin, oarecare? întrebă el pe un ton rezonabil.

- Dar dacă se întâmplă ceva cu el?

- E asigurat. Oricum, îţi aparţine, nu ţi l-am împrumutat, aşa că n-ai de ce să te simţi răspunzătoare de nimic, dacă asta te îngrijorează, adăugă el cam iritat.

Bărbia Samanthei se ridică sfidător.

- Ţi-am mai spus că nu accept inelul decât cu condiţia ca după aceea să-l iei înapoi. Ştii doar că un inel trebuie să fie înapoiat dacă logodna se desface, sublinie ea sarcastic. Iar tu tot insişti că asta e o logodnă reală.

- Bine, dar n-am să te oblig. Presupun că regula asta se respectă mai mult prin excepţii, şi s-ar putea să te răzgândeşti.

Gura lui Simon se arcuise în acel zâmbet răutăcios şi cinic pe care Samantha îl detesta, aşa că-l privi încruntată, dorindu-şi să-i poată spune să-şi ia inelul şi aroganţa şi să meargă să se strâmbe la altele.

- Nu te mai încrunta, Samantha, parc-ai fi un înger prost dispus, o sfătui Simon, relaxându-se pe neaşteptate.

Remarca lui o atinse într-un punct sensibil, făcându-i ochii verzi să scapere indignaţi.

- Nu-mi place să-ţi râzi de mine, anunţă ea băţoasă, înainte de a strica tot efectul continuând: mi-e destul de greu să trec prin viaţă cu gropiţe şi cârlionţi, fără ca oamenii să facă bancuri cu îngeri pe socoteala mea!

- Îmi dau seama că ar fi un adevărat calvar, consimţi Simon după un momnte. Scuzele mele, Samantha, n-am să te mai fac înger.

- Cred că-i o prostie să mă supăr, recunoscu ea, înduplecată de scuze, dar dacă nu-s îngeri, e Shirley Temple şi...

Din păcate, Shirley Temple se dovedi a fi o tentaţie prea mare pentru Simon, iar restul frazei fu acoperit de un hohot de râs. Samantha îl privi încruntată. Dar cu cât se încrunta mai tare, cu atât râdea Simon mai cu poftă, până când nu se mai putu stăpâni, izbucnind şi ea în râs.

Când se potoliră în sfârşit, Simon acceleră din nou.

- Bine că a trecut ora de vârf, eşti un pericol pe drumurile publice, îi spuse el glumeţ, adăugând apoi indiferent: mai bine vezi dacă ţi se potriveşte inelul. A trebuit să ghicesc mărimea.

Samantha se gândi să mai protesteze puţin, dar nu voia să risipească atmosfera amicală pe care o creaseră râsetele. În plus, Simon îi demolase deja toate obiecţiile. Îşi puse cu grijă pe deget inelul cu smarald şi nu fu surprinsă deloc să constate că i se potrivea perfect.

- Ai ghicit bine, îi spuse ea, privindu-şi mâna, unde poatra refracta razele soarelui. Apoi o acoperi cu mâna cealaltă, parcă temându-se să nu fie hipnotizată de focul verde din adâncurile smaraldului.

Simon se rezumă să dea din cap şi continuă să converseze pe teme mai puţin controversate, în timp ce ajungeau la Intertatala 84 şi coteau spre est, către Hartford, capitala statului. La Hartford o luară pe şoseaua I-85 care ducea în nordul Massachusetts-ului. La plecare cerul fusese cam acoperit, dar soarele ieşi din nou când ajunseră în capitală şi continuă să strălucească în timp ce se apropiau de frontieră. La scurt timp după trecerea graniţei de stat, părăsiră şoseaua interstaală şi, nu peste mult, Simon intră în parcarea de la Old Sturbridge Village.

Capitolul 7

- Epti gata s-o faci pe ghidul? întrebă Simon, ajutând-o pe Samantha să coboare.

Samantha dădu din cap, cu ochii strălucind de nerăbdare.

- Am planificat deja itinerariul. Vom începe cu casele, întrucât se pot aglomera primele, dacă mai vin şi alţi vizitatori în după-amiaza asta.

Simon zâmbi:

- "La drum, Macduff".

După ce plătiră taxa de intrare, porniră pe drumul desfundat care ducea la Village Green. Parcarea dispăruse repede în urmă, printre copaci, şi nu se mai auzeau decât zumzetele insectelor. Când ajunseră în apropiere de scuar, apărură un cal şi o căruţă, venind spre ei. Pe capră stătea un bărbat îmbrăcat ca la începutul secolului al nouăsprezecelea, care le zâmbi, salutându-i din cap, în trecere.

- Încearcă să arate cum era viaţa în sat, îi explică Samantha lui Simon. Vei vedea mulţi oameni făcând diverse treburi pe lângă clădiri şi lucrând în grădini şi pe câmpii, în timp ce alţii demonstrează meşteşugurile şi reconstituie culoarea locală.

Simon dădu din cap, privind prin scuar.

- Ai spus că toate clădirile astea au fost aduse aici din altă parte, nu?

- Toate, mai puţin una sau două, confirmă ea. Au fost construite în diverse locuri din Noua Anglie, dar toate datează din anii o mie şapte sute şi prima jumătate a secolului al optsprezecelea.

Se apropiau de o clădire rectangulară, cu etaj şi ferestre mici, ai cărei pereţi de lemn erau înnegriţi de vreme.

- Asta-i Casa Fenno, cea mai veche din sat, spuse Samantha.

- Construită în 1704, adăugă Simon, răsfoind o broşură pe care o luase de la intrare. Nu arată prea vesel, nu-i aşa?

- Tot e un pas înainte faţă de cabana din bârne, replică Samantha. Iar când a fost construită, oamenii încă se mai gândeau la necesitatea de a apăra o casă. Ferestrele mari nu le-ar fi fost de prea mult folos, când îi atacau indienii.

- Le-ar fi fost de folos indienilor, zâmbi Simon. Oricum, asta arată mai puţin ca un fort decât altele. Am văzut fotografii ale unor case din perioada asta, construite cu etajul mai întins decât palierul. Copertina avea deschizături în podea, pentru ca locatarii să poată trage în oricine încerca să spargă uşa sau ferestrele.

- Şi zidurile castelelor aveau aşa ceva, nu? întrebă Samantha.

Simon dădu din cap afirmativ.

- Într-adevăr, iar apărătorii aveau butoaie cu ulei încins pe care să-l toarne peste atacatori.

Următoarea era Casa Fitch, construită în 1737. Deşi avea un model diferit, exteriorul era la fel de aspru şi interiorul lafel de auster ca ale Casei Fenno. Casa Richardson, însă, datând din 1748, arăta ca o cutie, stil observat adesea la construcţiile mai modere.

- Zugrăveala şi ferestrele arată cu totul altfel, observă Simon, în timp ce se apropiau de casa cărămizie cu brâu alb.

- Şi pe dinăntru arată mult mai confortabilă, îi spuse Samantha, deşi aş vrea totuşi să mai adaug câteva covoare şi perne, dacă ar fi să locuiesc aici.

- Totuşi, mă îndoiesc că ferma iniţială era la fel de elegantă.

- Dacă asta ţi se pare elegantă, aşteaptă numai să vezi casa Generalului Towne, replică Samantha.

Casa Generalului Salem Towne, cum se numea, era pe malul eleştelui, dominând scuarul dintr-o parte. Construită în 1796, acea reşedinţă avea pereţi albi de lemn, obloane negre şi acoperiş cu două pante. Interiorul era tapetat, cu podelele acoperite de coboare şi pereţii împodobiţi cu mulaje, console şi încrustaţii. Arăta exact ca reşedinţa unui gentleman-fermier bogat din secolul al optsprezecelea.

- E frumoasă, dar efectul e cam prea strident pentru gusturile mele, comentă îngânduratăă Samantha. Sau, poate, "prea scorţos", mai bine zis. Livingul e formal, dar totuşi confortabil. N-aş simţi că fac un sacrilegiu dacă-mi scot pantofii şi mă ghemuiesc într-un fotoliu.

Simon zâmbi.

- În fotolille mele eşti binevenită să te ghemuieşti oricând, desigur, îi spuse el, cu o undă de tandreţe care o mângâie ca o adiere caldă.

- Eşti foarte generos, răspunse dulce Samantha, dar vorbeam doar în teorie. În casele altora, stau cu ambele picioare pe podea.

- Touché recunoscu el. Şi nici măcar n-ai roşit!

- Mă călesc, fu Samantha de acord, cu gropiţele apărându-i în obraji.

- Eşti gata să plecăm? întrebă Simon în continuare. Sunt lihnit. Hai să luăm o pauză de masă, propuse el, aranjându-i o buclă rebelă.

- Perfect, răspunse Samantha absentă.

Din partea oricărui alt bărbat, ar fi luat acel gest ca pe un semn de afecţiune. Dar era cam improbbil ca Simon să manifeste afecţiune faţă de o femeie despre care credea că-i vâna averea, chiar dacă furia părea să-i fi trecut destul de repede. Probabil că gesturile afectuoase făceau doar parte din repertoriul tehnicilor lui de seducţie, îşi spuse Samantha, simţind un junghi de regret care o surprinse.

- Trebuie să mergem mai întâi la maşină, spuse Simon în timp ce reveneau în scuar.

- Ai uitat ceva?

- Nu, dar acolo e mâncarea. I-am cerut doamnei Gessner să ne pregătească un coş.

- Ei, e o zi minunată pentru un picnic, dar mă întreb dacă pe urmă voi mai fi în stare să mă mişc, murmură Samantha, amintindu-şi ce însemna pentru doamna Gessner un simplu ceai de după-amiază.

- Te voi opri eu înainte să rămâi imobilizată, îi promise Simon.

După ce Simon luă din portbagajul maşinii un coş mare de răchită şi o pătură, porniră spre locul rezervat pentru picnicuri.

Una dintre mesele de lemn instalate acolo era liberă, dar Samantha preferă să întindă pătura sub un copac, la umbră.

- Mama mea spunea că, la masă, nu faci decât să mănânci afară, ăsta nu se poate numi picnic, îi spuse ea lui Simon, începând să scoată lucrurile din coş.

- Şi iată încă un ingredient esenţial, spuse el răutăcios, înlăturând o furnică apărute deja în misiune de recunoaştere.

- Atâta vreme cât nu se apropie de ceea ce mănânc în acel moment, sunt binevenite să se înfrupte din firimituri, râse Samantha. Şi câţi oameni i-ai spus doamnei Gessner că vor fi? întrebă ea, când termină de despachetat puiul rece, sandvişurile, ouăle răscoapte, salata de cartofi, salata de macaroane, salata verde, murăturile, chiflele, ţelina şi morcovii tăiaţi felii, brânza, crochetele, fructele, pateurile şi sticla de vin.

- Voia să fie sigur că pune măcar ceva care să-ţi placă, răspunse grav Simon.

Clătinând din cap, Samantha râse.

- Ei, tu ce iei?

- Pui, salată verde şi două chifle, alese el cu modestie.

- Mare minune dacă doamna Gessner nu-şi va da demisia, îl tachină Samantha, dându-i sticla şi un tirbuşon.

- Cred că mă priveşte ca pe o provocare.

Orice femeie ar fi simţit această tentaţie, îşi spuse Samantha, privindu-l pe furiş în timp ce scotea dopul. Tentaţia de a încerca să-i străpungă scoarţa de cinism şi neîncredere. Ea, desigur, era prea deşteaptă ca să cadă într-o asemenea capcană.

Chiar atunci, Simon ridică privirea, cu chipul luminat de un zâmbet.

- Pahare?

Inima Samanthei făcu un salt ciudat. Îi dădu paharele cu mâini tremurătoare. Era prea deşteaptă... sau era atât de proastă încât căzuse în capcană fără ca măcar să-şi dea seama? Oare acesta era adevăratul motiv pentru care accpetase logodna? Frământată de gânduri, Samantha luă cu un gest maşinal paharul cu vin şi-i întinse lui Simon farfuria. Dar asta ar fi însemnat că se îndrăgostise - probabil că de săptămâni în şir era îndrăgostită de el!

- Samantha?

Clipi din ochi, pentru a-l vedea privind-o cu un zâmbet întrebător.

- Unde erai plecată? se interesă el.

- Mă... mă gândeam la felul cum trăiau strămoşii noştri... improviză ea în grabă, începând să-şi umple o farfurie.

- Lasă trecutul în pace şi mănâncă, îi propuse Simon.

- Ai dreptate, e o zi prea frumoasă ca să mă las furată de nostalgie, fu ea de acord, atacându-şi mâncarea cu o poftă care-l făcu pe Simon s-o atenţioneze că nu-şi propunea s-o care în braţe, în continuarea vizitei la Old Sturbridge.

* * *

În drum spre casă, se opriră să ia o cină frugală, în tihnă, astfel încât ajunseră în faţa casei Samanthei pe la ora opt şi jumătate.

- Aş zice c-ai să cazi în pat de cum intră în casă, observă Simon, întinzând mâna să-i ciufulească buclele.

Samantha se gândi să protesteze că o trata ca pe o fetiţă, dar nu mai avea atâta energie. În schimb, mormăi ceva despre o cafea.

Simon clătină din cap.

- Ai adormi înainte de a fi gata cafeaua. Data viitoare, pisicuţo. Ceea ce-mi aminteşte că mâine plec la Las Vegas, la o convenţie. Nu-i o parte a activităţilor de afaceri care să-mi placă, dar uneori mai trebuie să fac act de prezenţă şi la consfătuirile astea. În orice caz, concluzia e că n-ai să mă mai vezi până duminică.

O conduse până la uşă, aşteptă să deschidă, apoi îi dădu un sărut lent, stăruitor, care-o făcu să tremure, cu degetele de la picioare încârligate în pantofi.

- Vise plăcute, Samantha, murmură el înainte de a o împinge uşurel în casă, după care închise uşa în urma ei.

* * *

În timpul zilei următoare, la cabinet, Samantha îşi petrecu timpul, alternativ, înghiţindu-şi lacrimile în timp ce încerca să-şi imagineze viaţa fără Simon şi privind cu un zâmbet distrat inelul cu smarald, în vreme ce visa la un final fericit al poveştii. Când ajunse acasă, era convinsă că toată situaţia era fără speranţă şi alesese deja numele primilor doi copii ai lor.

Din fericire, o găsi pe Kate aşteptând-o cu o carafă de ceai cu gheaţă, două urechi gata să asculte înţelegător şi un fluierat deloc potrivit pentru o doamnă, când văzu inelul.

După ce o ascultă pe Samantha despovărându-şi sufletul, Kate declară:

- În primul rând, permite-mi să-ţi spun cât de încântată sunt să aud că toată prudenţa în care te învăluiseşi de ani de zile s-a ales cu-o ruptură cât toate zilele. Uneori, mă şi întrebam dacă voi apuca să văd ziua când ai să-ţi asumi riscul de a te îndrăgosti.

După un o pauză de efect, continuă:

- În al doilea rând, ca să folosesc inimitabilele cuvinte ale unui comentator de baseball, nu-i gata până nu-i gata. Să te pregăteşti pentru tot ce poate fi mai rău e una. Să te convingi singură că o să se-ntâmple e cu totul altceva.

- Toate buneşi frumoase, însă chiar dacă are o părere mai bună despre mine decât crezusem la început, tot nu poate fi nemaipomenită.

- Şi de când a depins dragostea de virtuţile persoanei iubite? Doar Amanda nu părea în nici un caz o comoară când s-a îndrăgostit Richard de ea. O fi fost el atât de perspicace încât să-i recunoască posibilităţile, dar nu avea nici o garanţie că urma să şi le fructifice vreodată.

Samantha se mai înveseli puţin, dar numai pentru un moment.

- Richard nu avea nimic împotrivă să se îndrăgostească; Simon, nici să n-audă de aşa ceva.

- Mă rog, eu încă nu-s convinsă că e un caz fără speranţă, dar să zicem că e mai înţelept să presupui că intenţiile lui sunt

strict neonorabile.

Posomorâtă, Samantha dădu din cap.

- Şi-n cazul ăsta ce-ai să faci, dacă-mi pot permite să întreb, ca veche prietenă ce-ţi sunt?

Samantha tăcu câteva clipe înainte de arăspunde.

- Sunt blocată în logodna asta până vom fi siguri că doamna Radnor s-a mai întremat, aşa că nu prea pot să-l evit. Şi, să spunem lucrurilor pe nume, oricum nu m-ar lăsa inima să-l evit. Vreau să-mi petrec cât mai mult timp posibil cu el.

Oftă, continuând cu tristeţe:

- Dar, oricât de mult îl iubesc, pur şi simplu n-aş putea să mă împac doar cu-o aventură. Ştiu că sunt demodată - probabil că domnişoara Beasley şi cu minte suntem singurele fecioare trecute de douăzeci şi unu de ani din Westfield - dar nu vreau să mă dăruiesc cuiva, nici chiar lui Simon, doar ca o distracţie trecătoare.

- Mă îndoiesc că domnişoara Weasley şi cu tine sunteţi chiar atât de singure, replică zâmbind Kate, dar nu despre asta e vorba. Trebuie să faci ceea ce considerui tu că e just, iar dacă asta înseamnă că eşti demodată, stăm rău!

- Totuşi, ar mai fi o problemă, continuă Samantha cu teamă. Când Simon mă sărută, am tendinţa să uit toate hotărârile pe care le-am luat.

- Cu alte cuvinte, nobilul Baron îţi face nobilele convingerile chisăliţă, chicoti Kate.

Când Samantha nu-i răspunse, o încurajă:

- Hai, fii veselă! Poate va aştepta până vă logodiţi, înainte să atace în forţă. La urma urmei, acum ar putea părea riscant să înceapă o o aventură - din punctul lui de vedere.

* * *

Duminică dimineaţa, când sună telefonul, Samantha se repezi să răspundă, după care îşi impuse să aştepte încă două semnale înainte de a ridica receptorul.

- Ai fost cuminte în lipsa mea, Ochi Verzi?

- Întotdeauna sunt cuminte, răspunse ea, făcând un efort să-şi stăpânească valul de plăcere iscat la auzul vocii lui.

Când Simon nu răspunse imediat, Samantha îşi aminti dintr-o dată că, după părerea lui, comportamentul ei cam lăsa de dorit, şi gemu în sinea ei pentru că dăduse un răspunse atât de neinspirat. Totuşi, când vorbi, glasul lui Simon fu numai parţial sarcastic.

- Trebuie că viaţa într-un orăşel de provincie e şi mai îngrădită decât credeam...!

- Cum a fost călătoria? se grăbi Samantha să schimbe subiectul.

- A meritat efortul, dar în cea mai mare parte m-a plictisit, răspunse el. Apropo, îţi mulţumesc că ai trecut pe la bunica zilnic, în lipsa mea.

- A... Mă rog, ştiam că-ţi duce dorul.

- Diseară am s-o duc la spital, continuă Simon. De ce n-ai venui să m-ajuţi s-o instalez, după care putem lua cina împreună?

- Bine, acceptă încântată Samantha, adăugând: bunica ta nu pare prea fericită că-şi face examenul medical anual!

- Azi dimineaţă mi l-a descris ca două zile de împuns, scormonit şi îmboldit de surori, relată amuzat Simon. Sper ca prezenţa ta să-i mai alunge gândul la torturile care o aşteaptă acolo. Trecem să te luăm înainte de şapte, aprops, şi îmbracă-te cât mai lejer.

Samantha îşi alese o pereche de pantaloni marinăreşti şi o jachetă de bumbac crem, peste un tricou fără mâneci, de culoarea piersicii. Pentru a n-o lăsa pe doamna Radnor să aştepte în maşină, se aşeză pe verandă, unde stătu până când apăru Simon, la volanul unui Cadillac Seville albastru.

- Trebuia să aştepţi în casă, îi reproşă el. Abia aşteptam să-ţi urez bun-găsit între patru ochi.

- Nu ştiam că ai obiceiul să saluţi, încercă Samantha să fie ironică, apoi roşi, când Simon râse.

- Foarte frumos că vii şi tu, îi spuse doamna Radnor când Samantha se aşeză pe bancheta din spate, deşi, de ce trebuie să fiu închisă ca o infractoare când mă simt minunat, în veci n-am să-nţeleg!

- Analizele se fac mai uşor în spital, îi reaminti Samantha cu un surâs, iar examenul anual e un procedeu de bun-simţ. Şi-n plus, în ultima vreme aţi fost cam indispusă.

- O, n-am fost bolnavă, mi-am luat doar o mică vacanţă, insistă doamna Radnor. Şi s-ar putea să-mi mai iau una, după două zile în spital!

- Bunica e supărată fiindcă am pus-o să-mi promită că nu va teroriza personalul spitalului, interveni Simon.

- Am spus c-am să-ncerc, îl corectă doamna Radnor. Dar n-am de gând să permit ca toate fetişcanele alea cu şaizeci de ani mai tinere decât mine să mă ia la per tu să-mi vorbească de parcă mi-aş trăi a doua fragedă pruncie!

La spital, care se afla într-un oraş de la nord de Westfield, o însoţiră pe doamna Radnor în rezerva ei. Pe noptieră aştepta un buchet mare de flori multicolore, iar bătrâna le privi cu mare plăcere.

- Îţi mulţumesc, Simon. Înveselesc într-adevăr atmosfera.

Simon dădu din cap, apoi ieşi, spunându-le că avea să revină imediat. Samantha rămase cu privire după el, reflectând cât de atent şi generos era. Nu era conştientă de expresia visătoare care i se aşternuse pe faţă, nici de atenţia cu care o observa doamna Radnor.

După câteva momente, bătrâna remarcă:

- Simon s-a dus să discute cu sora şefă, pentru a se asigura că voi fi tratată cu respectul cuvenit. Şi ca să-i spună să-l sune, dacă devin dificilă.

Samantha râse, observând licărirea glumeaţă din ochii doamnei Radnor.

- Vă place să-i terorizaţi pe toţi, nu-i aşa? o acuză ea.

- Când ajungi la vârsta mea, nu-ţi mai rămân prea multe distracţii, spuse doamna Radnor. Şi-n plus, e bine ca oamenilor să li se aducă aminte că o dată cu dinţii nu-ţi pierzi şi minţile. Şi le place, să ştii - le face să se teamă mai puţin de vremea când vor îmbătrâni la rândul lor.

În maşină, Simon îi reproduse conversaţia lui Simon, care râse, răspunzând:

- Bunica a avut dreptate, am vorbit într-adevăr cu sora şefă. Şi cred că şi celelalte sunt adevărate. O tachinez, dar adevărul e că fostul ei medic mi-a spus că era pacienta favorită a tuturor, în spitalul de la New York.

- Unde luăm cina? întrebă curioasă Samantha, nu peste mult. Simon o luase pe un drum care nu ducea spre nici unul dintre restaurantele locale.

- Acasă, răspunse el scurt.

- Parcă bunica ta spunea că doamna Gessner a plecat azi dimineaţă, pentru două zile, în vizită la fiul ei, spuse surprinsă Samantha.

- Aşa e. Mă voi ţine de promisiune şi am să-ţi gătesc eu.

"Vai de mine!" exclamă Samantha în sinea ei. Acum ce-avea să facă? O seară petrecută între patru ochi cu Simon suna extrem de tentant, dar şi periculos. Putea să-şi asume riscul? Apoi îşi aminti discuţia cu Kate, în care găsi o scuză suficientă pentru a gândi mai degrabă cu inima decât cu capul. În fond, dacă era în siguranţă până când logodna lua sfârşit, ar fi ajuns să regrete, fără-ndoială, că pierduse acea ocazie de a-l avea pe Simon numai pentru ea.

- Vrei să zici că-n seara asta voi ajunge să degust vechiul sos italian autentic? întrebă ea.

Simon dădu din cap.

- Chiar acum fierbe la foc mic, pe aragaz.

Uşoara ei ezitare, dinainte de a răspunde, nu-i scăpase. După călătoria la Old Sturbridge, crezuse că în sfârşit Samantha încetase să se mai ascundă. În ziua aceea, se comportase altfel, fusese mai deschisă şi mai receptivă decât oricând. Păcat că fusese nevoit să plece a doua zi, lăsându-i timp să se răzgândească.

După ce intrară în casă, o ajută să-şi scoată jacheta. Cu acel prilej, degetele lui o atinseră uşor, în treacăt, dar nu păru să-i observe fiorul.

- Am să te pun la treabă cu salata, până fac eu macaroanele, spuse el în timp ce-şi scotea sacoul sport şi-şi răsfrângea manşetele. Vrei un şorţ?

- Nu voi avea nevoie până când încep să mănânc, răspunse ea. Tind să mă stropesc toată cu sos, dacă nu sunt atentă.

- Iar pe hainele astea deschise la culoare se va vedea fiecare pată, remarcă el, clătinând din cap. Ar fi trebuit să te previn că avem mâncare italienească. Vei constata că am luat măsuri de prevedere.

Samantha observase culoarea hainelor lui, dar se gândise mai mult cât de sexy arăta cu cămaşa şi pantalonii maro.

- Va trebui doar să mănânc încet, răspunse ea. Aşa, voi putea să-ţi savurez mai bine sosul.

- Într-adevăr, replică el ironic. Ingredientele pentru salată sunt în frigider. Îţi aduc un castron şi un cuţit.

În timp ce Samantha tăia frunzele de salată verde, Simon veni în spatele ei şi puse pe bufet un pahar cu vin.

- Ca să-ţi stimuleze apetitul, murmură el, înainte de a se retrage.

Un moment, Samantha privi paharul încruntată. Apoi fruntea i se lumină, când luă o înghiţitură. Nu era nevoie s-o apuce

paranoia numai fiindcă Simon o atinsese întâmplător când o ajutase să-şi scoată jacheta şi fiindcă făcea comentarii care puteau da naştere la interpretări.

În timpul mesei, însă, continuă să fie hărţuită de sensibilitatea ei crescută faţă de tot ce-l privea pe Simon. În ochii lui părea să strălucească o căldură deosebită când se uita la ea - din cauza felului cum cădea lumina, îşi spuse Samantha. Glasul îi suna ca o mângâiere aspră, făcând s-o străbată fiori de plăcere - un capriciu al acusticii din încăpere, fără îndoială. Şi, ori de câte ori Samantha vorbea, Samantha părea să-i privească gura ca şi cum şi-ar fi imaginat acele buze mişcându-se lipite de ale lui - pentru că ea avea o conversaţie atât de fascinantă...?

- Îţi pot da la desert îngheţată, sau prăjituri coapte de doamna Gessner, îi spuse el când terminară.

Samantha clătină din cap.

- Nici una, mulţumesc. Numai de-o cafea mai sunt în stare.

După ce luă prima înghiţitură de cafea, Samantha spuse:

- Cred că mă duc să-mi iau jacheta.

- Stai pe loc. Mai bine aprind focul, propuse Simon, arătând spre lemnele aranjate cu grijă în şemineu.

- Foc în toiul verii? întrebă ea cu îndoială.

- Îţi poţi mângâia economul tău suflet neo-englez cu gândul că lemnele au fost pe gratis, spuse el grav, ridicându-se. Avem afară câteva stive tăiate de pe pământurile noastre.

- În cazul ăsta, nu mai scot o vorbă, se învoi Samantha, arătându-şi gropiţele.

După ce aprinse focul, Simon se duce la un dulap care conţinea un sistem stereo sofisticat şi puse o bandă. Prin cameră începură să plutească frumoasele acorduri din "Sonata lunii" de Beethoven.

- Îmi place enorm piesa asta, remarcă Samantha, încercând să-şi stăpânească nervozitatea tot mai intensă.

- Face parte şi dintre favoritele mele, răspunse el, în timp ce se aşeza la loc, întinzându-şi picioarele. De ce nu te descalţi şi nu te ghemuieşti? Arăţi de parc-ai fi gata-gata s-o iei la fugă!

Samantha roşi, simţindu-se penibil când îşi dădu seama că stătea ţeapănă pe marginea canapelei. Trăgând adânc aer în piept, îşi aruncă sandalele din picioare şi se rezemă de un colţ al canapelei, cu picioarele strânse sub ea, într-un efort de a se relaxa cu orice preţ.

- Aşa-i mai bine, încuviinţă Simon.

Îi atinse piciorul cu mâna, iar Samantha, care abia se relaxase, şi-l smuci mediat, aproape vărsându-şi cafeaua.

- Ai picioarele reci ca gheaţa, se încruntă el, neluându-i în seamă reacţia. Merg să aduc o pătură.

- Mâinile şi piciorele mele sunt reci aproape tot timpul. N-am nici o problemă, serios, insistă ea.

Imediat, însă, îşi dori să-i fi adus pătura, căci Simon începu să-i maseze uşor picioarele cu mâna lui mare, chipurile ca să i le încălzească. Atâta despre relaxare...! îşi spuse ea, abătută.

- "Mâini reci, inimă caldă", cită el, cu un zâmbet care făcu respectiva inimă să se dea tumba în pieptul Samanthei.

- Mâini reci, circulaţie proastă, replică ea cu ironie.

Totuşi, sistemul ei circulator părea să funcţioneze destul de bine pe moment. Judecând după iuţeala cu care căldura mâinii lui i se răspândea prin trup, toate celulele sangvine i-o luaseră la galop cu toată viteza!

Ochii i se opriră spre mâna lui bronzată şi musculoasă, care începuse să urce cu o încetineală hipnotică pe gleznă. "Opreşte-l!" îi striga o voce în minte, dar Samantha căzuse deja pradă unei fascinaţii paralizante, ca o pasăre privită de un şarpe. Mai era vag conştientă de acordurile muzicii şi de trosnetele focului, dar în rest atenţia îi fusese captivată de atingerea lui Simon şi de propriile ei reacţii.

Capitolul 8

- Relaxează-te, Samantha, eşti prea încordată, îi ordonă încet Simon. Uite cum ai tresărit acum!

Samantha era atât de concentrată, încât nici nu-şi dădu seama că Simon venise mai aproape, până când perna de sub ea începu să se încline. Simon întinse mâna liberă spre ceaşca ei de cafea.

- Lasă-mă s-o iau până nu verşi ce-a mai rămas, murmură el, punând ceaşca într-un loc mai sigur, pe gheridon.

Clipind din ochi, Samantha ridică privirea spre el.

- Ce faci...?

- Îţi pun ceaşca pe masă ca să nu verşi cafeaua pe tine când am să te sărut, îi explică el răbdător, cu ochii lucindu-i de veselie şi de încă ceva.

- Dar...

Buzele lui o amuţiră, într-un sărut blând, încet. Şi, în sfârşit, nervozitatea care o bântuise toată seara începu să se risipească.

Trecură câteva minute. Samantha plutea în sus ameţită, într-o spirală a plăcerii, când îşi dădu seama că Simon îi descheia nasturele pantalonilor. Ducându-şi automat mâna spre a lui ca să-l oprească, simţi deodată cât era de excitat. Panica îi înecă propria dorinţă şi, când Simon îi dădu mâna la o parte şi începu să-i deschidă fermoarul, înţepeni.

- Simon, nu! exclamă ea cu voce gâtuită, apucându-i mâna din nou.

- E-n regulă, pisicuţo, şopti el senzual. Lasă-mă să te iubesc. Te doresc de-atâta vreme...!

- Nu! Simon, stai... nu trebuie!

Când Samantha începu să se zbată, Simon schiţă o mişcare instinctivă pentru a o potoli, înainte de a-şi da seama cu adevărat că fata care reacţionase cu o pasiune aproape egală cu a lui începuse dintr-o dată să se împotrivească, aproape la fel de pătimaş. Chiar şi după ce-şi folosise forţa şi greutatea pentru a o sili să stea nemişcată, încercă s-o liniştească, până când descoperi că nu voia şi niciodată nu voise să-l lase să facă dragoste cu ea.

Chinuit de dorinţă, Simon nu mai avea dispoziţie să fie onest sau rezonabil. Nevoia obsesivă îi nimicise obişnuita detaşare ironică, iar scepticismul lui la adresa femeilor îi ascuţi şi mai mult frustrarea dureroasă. Un moment, simţi imboldul de a lua ceea ce-i aparţinea, ignorând protestele Samanthei. Impulsul trecu repede, lăsând însă în urma lui dorinţa de a o pedepsi pentru presupusa înşelătorie.

Era conştientă în mod dureros de propria ei vulnerabilitate, aşa cum zăcea imobilizată sub el. Bluza şi sutienul ei zăceau aruncate pe jos, ea însăşi îi scosese lui Simon cămaşa, dornică să-şi treacă degetele prin triunghiul de păr negru care-i acoperea pieptul, să-i simtă pielea netedă a spatelui şi a umerilor. Acum, însă, torsul lui gol îl făcea să arate primitiv, ameninţător. Dacă prefera să treacă peste protestele ei, ce şansă îi mai rămânea?

- Iar te ţii de trucuri, Samantha? o întrebă el feroce, cu gura schimonosită într-un rânjet hidos. Poate că, dacă te iau

acum, am să te vindec o dată pentru totdeauna.

Zâmbetul i se lăţi când Samantha rămase cu gura căscată.

- Sperai să te cer în căsătorie pentru a-mi satisface dorinţa pe care mi-ai trezit-o, sau voiai să mă pedepseşti pentru că n-am acceptat încă dinainte să mă însor cu tine?

- Nu! Gre-greşeşti, greşeşti amarnic, se bâlbâi ea. Nu se poate s nu ştii asta!

- De ce-ar trebui s-o ştiu? mârâi el. N-ai fi prima femeie care foloseşte sexul ca armă. Şi îl foloseşti foarme bine, vrăjitoare mică şi vicleană ce eşti!

Samantha era mult prea conştientă că încă o mai dorea, iar cuvintele lui o făcură să roşească.

Simon râse, apoi se aplecă s-o muşte aproape dureros de umărul gol.

- Să te fac să te răzgândeşti, Samantha? şopti el cu glas aspru. Ştiu că reacţia ta nu era prefăcută. Mă doreai, nu-i aşa?

Deşi Samantha îşi impunea să stea nemişcată, vocea îi tremura când spuse:

- Te rog, nu, Simon.

Un moment, se temu că avea s-o ignore, apoi Simon scoase o exclamaţie de dezgust şi se smulse de lângă ea.

În timp ce se ridica, îi adună hainele de pe jos şi le aruncă peste ea, înaintre de a-şi lua şi el cămaşa.

- Îmbracă-te, îi ordonă dur, în timp ce se îndepărta.

Samantha se conformă, pe cât de repede i-o îngăduiau degetele tremurătoare. Numai când avu bluza pe ea se uită în jur. Simon dispăruse. Ezită un moment, înainte de a ieşi în hol.

Peste câteva minute, când Simon intră în bucătărie, Samantha tocmai punea jos un pahar gol. Părul lui era umed, iar cămaşa îi stătea pe alocuri lipită de trup.

- Sunt sigur că vei înţelege dacă pun capăt mai devreme acestei seri încântătoare şi te duc acum acasă, spuse el sarcastic.

Ironia acidă din glasul lui o făcu să tresară. Ştia că ar fi fost mai bine să tacă, dar acum, când nu mai era în pericol, considera că ar fi trebuit măcar să încerce o explicaţie.

- Simon, n-am...

- Nu, Samantha! Dacă ai puţină minte, mai bine taci.

La întoarcere, Simon conduse maşina cu o ferocitate atent controlată, aproape mai insuportabilă decât nepăsarea. O ignora pe Samantha complet. Ea stătea tăcută, cu mâinile încleştate în poală, încercând să-şi stăvilească lacrimile.

Când opri în faţa casei ei, Simon risipi în sfârşit tăcerea, vorbind cu un glas lipsit de emoţie şi fără a întoarce capul.

- Dacă nu apare nici o problemă, bunica va veni acasă miercuri dimineaţa, şi atunci am să-i explic totul despre logodnă. Le poţi spune oamenilor orice poveste vrei, cu condiţia să aştepţi până vorbesc eu cu bunica mea. Dacă nu, ai să regreţi.

Samantha se înfioră.

- Niciodată nu i-aş face nici un rău bunicii tale, insistă ea cu voce scăzută.

Simon ridică din umeri, privind-o în sfârşit.

- Acum, în orice caz, mă îndoiesc c-ai s-o mai faci, spuse el cinic.

Îi cutreieră faţa cu privirea, fără să comenteze dârele de lacrimi.

- Simon, te rog, lasă-mă să-ţi explic, îl imploră ea încet.

O clipă, ceva păru să licărească în întunecimile adânci ale ochilor lui, dar clătină din cap şi apăsă un buton de pe bord.

- Ţi-am deblocat portiera, Samantha, mai spuse el, cu o notă de finalitate care o anunţa că orice încercare de a-i mai vorbi ar fi fost zadarnică.

Întorcând capul dinspre expresia lui implacabilă, Samantha coborî din maşină. Lacrimile începură din nou să-i curgă în timp ce mergea pe alee şi abia reuşi să-şi găsească, pe dibuite, cheia. Când închise uşa în urma ei, îl auzi pe Simon plecând.

* * *

Noaptea de duminică spre luni fu o tortură neîntreruptă. Din fericire, lunea era de obicei o zi ocupată, şi nimeni nu avu timp să observe că zâmbetul fals al Samanthei nu se potrivea pe faţa ei palidă, nici cu expresia de durere care-i întuneca ochii.

N-avea chef să stea de vorbă nici măcar cu Kate dar, când ajunse acasă, o găsi pe prietena ei în grădină, desenând. Kate pusese de ceai, iar în bucătărie ibricul tocmai începea să fluiere.

- Englezii şi-au lăsat o amprentă de neşters asupra noastră, comentă ea. Sunt la fel de dependentă de cafea ca majoritatea americanilor, dar în asemenea momente întind automat mâna după ceainic.

Samantha reuşi să zâmbească. Apoi, cu ceaşca în mână, îi povesti toată drama, cu excepţia rolului pe care-l jucase sugestia lui Kate.

- Aş zice că Simon e destul de deştept şi are suficientă experienţă pentru a-şi fi dat seama că întrecuseşi măsura, din punctul tău de vedere, comentă Kate îngândurată. Doar dacă nu cumva pata care i s-a puspe femeie l-a împiedicat să vadă cât eşti de lipsită de experienţă.

- Nici cu nu i-am prea dat motive să observe, replică Samantha cu onestitate tristă. Încă mai sunt uimită că l-am oprit, aseară.

- Un atac subit de panică poate face minuni, comentă răutăcios Kate.

Samantha dădu din cap, apoi se înfioră, amintindu-şi.

- În viaţa mea n-am văzut un om mai furios!

- Fiindcă niciodată n-am mai văzut un om suferind de frustrare în faza terminală. Cu asemenea ocazii, pot fi se folos uneori jugul şi biciul. Şi nu e cazul să dai prea multă atenţie răgetelor turbare; de obicei, sunt "mult zgomot pentru nimic", vorba Bătrânului Willie Shakespeare.

- Mă tem că de data asta citatele din Bătrânul Willie nu se aplică, spuse Samantha cu un zâmbet amărât. Şi poate că e mai bine aşa. Nu mă pot baza prea des pe efectele salvatoare ale panicii. Atâta numai că... atâta numai că mă aşteptasem să st-stau mai mu-mult timp cu el...! bâigui ea, izbucnind iar în plâns.

* * *

Marţi, însă, deprimarea şi lacrimile Samanthei începuseră să fie punctate de perioade tot mai lungi de furie intensă, iar amintirea felului cum îl implorase să-i dea şansa unei explicaţii o râcâia tot mai neplăcut. De ce trebuia ea să explice ceva, sau să-şi justifice acţiunile? Nu era vina ei că Simon îşi închipuia întotdeauna tot ce putea fi mai rău. Şi-n plus, încercase s-o seducă; dacă avea cineva de dat vreo explicaţie, Simon era acela. Credea că i se cuveneau toate femeile pe care le dorea?

Când se trezi din somn miercuri dimineaţa, Samantha rămase un timpîn pat, întrebându-se cum să-şi petreacă ziua liberă şi încercând să nu-şi aducă aminte cele întâmplate săptămâna trecută. O oră mai târziu, era în bucătărie, înarmată cu o găleată de apă cu detergent, bureţi, hârtie de rafturi, riglă şi foarfece. Întrucât cele mai multe dulapuri se aflau pe peretele din sptele casei, se hotărâse să-l atace pe acela mai întâi.

Când se opri să ia o gustare, terminase dulapurile din fund şi de pe o latură, şi-i mai rămăsese doar o serie. În bucătărie mirosea slab a amoniac, deşi Samantha deschisese ferestrele şi uşa dinspre curte, aşa că ieşi cu sandvişul pe treptele din spate.

La scurt timp după ce-şi reluă lucrul, ajunse la dulapul de deasupra frigiderului. Acela era mai dificil, întrucât nu putea ajunge la el decât urcându-se pe un scaun, de acolo pe bufet, şi întinzându-se peste frigider. După mai multe suişuri şi coborâşuri, termină treaba şi tocmai se pregătea să coboare, când uşa cu plasă se deschise scârţâind şi un glas familiar mugi:

- Samantha, ce naiba faci acolo?!

Samantha îşi piedu echilibrul şi căzu pe spate, cu un ţipăt de spaimă. Căderea i se sfârşi brusc când umerii îi loviră un obstacol dur care mormăi, şi două braţe o cuprinseră ca nişte cercuri de oţel.

- La dracu', Samantha! Încerci să te omori?

Samantha se strâmbă - urletul sunase de astă dată chiar în urechea ei - şi încercă să-şi regăsească echilibrul.

- Totul era-n regulă până m-ai speriat tu! gâfâi ea. Dă-mi drumul, băi... băi asasinule!

- Şi dacă te speria altceva, când nu era nimeni aici ca să te prindă? întrebă sever Simon.

Îi dădu drumul, dar continuă s-o ţină de umeri când se întoarse spre el.

- De-acum încolo, vei avea mai multă grijă de tine, fata mea!

- Nu zău? replică ea iritată, cu ochii îngustaţi aruncând flăcări verzi.

Simon vru să răspundă, apoi se opri. Sprâncenele începură să i se destindă, în timp ce clătina din cap cu reproş.

- Replica firească ar fi fost: "Cine zice?" îi aminti el. Eu aş fi răspuns "Eu zice!", şi abia atunci tu puteai să spui: "Nu zău?"

Samantha încercă să rămână furioasă - o tentativă inutilă, ca de obicei.

- Ai uitat "Tu zice şi mai cine?" completă ea vechea formulă copilărească.

- A, nu, am de gând să mă ocup singur de tine, replică el, ca şi cum Samantha ar fi dat replica potrivită.

Zâmbea, iar în glas i se simţea o notă mângâietoare care făcu zâmbetul să se şteargă de pe buzele Samanthei.

- Ce cauţi aici, Simon? întrebă ea cu voce crispată.

Simon îi eliberă umerii şi se întoarse într-o parte, îndesându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor.

- Azi dimineaţă am avut o lungă discuţie cu bunica, după ce am adus-o acasă...

- Deci, e bine? îl întrerupse Samantha.

Dând din cap, Simon se întoarse spre ea.

- Ştia deja totul despre logodnă. De fapt, ştiuse de la început.

Samantha îl privi fără expresie, cu mintea în plin tumult.

- Dar cum a putut să afle?

- Bunica stătea lângă una dintre ferestrele livingului, când tu ai vorbit cu bârfitoarele alea pe care le numeşti B-urile. Se pare că a auzit fiecare cuvânt. Şi-a dar seama că doamna B-Cutare te întrerupsese şi, în consecinţă, a înţeles greşit ceea ce spuneai. Iar bunica a spus că arătai atât de disperată, încât a ieşit ca să te-ajute să lămureşti lucrurile. Până a ajuns ea, însă, mă alăturasem şi eu grupului.

Făcu o pauză, apoi continuă.

- Acuzaţiile pe care ţi le-am adus în seara aceea ar fi trebuit să-i fie adresate bunicii. Ea a făcut greşeala de a crede că ştiam ce se întâmplase de fapt, dar a presupus, pe bună dreptate, că nu negasem logodna, din cauza ei. S-a hotărât să intre în joc şi chiar şi-a exagerat oboseala provocată de petrecere, pentru ca eu să pot continua prefăcătoria.

- Dar de ce? întrebă Samantha, tot mai uimită, deşi în acelaşi timp fioarte încântată că povestea ei "nebunească" îşi găsea acum confirmarea.

- Zice că a ştiut că eram... interesat de tine, dar se temea ca ostilitatea mea faţă de căsătorie să nu-mi zădărnicească interesul, îi explică Simon. Aşa că s-a gândit să mă îmboldească în direcţia respectivă.

Samantha zâmbi.

- Ultima parte sună ca un citat textual!

- Mă bucut că te amuză, răspunse el, cam abătut. Mie nu mi s-a părut prea hazliu, când mi-am amintit unele dintre lucrurile pe care ţi le spusesem în seara aceea.

Cu zâmbetul dispărându-i de pe buze, Samantha coborî privirea, ridicând din umeri.

- Povestea mea părea într-adevăr cusută cu aţă albă. Pot înţelege de ce nu m-ai crezut, se scuză ea cu stângăcie.

Nu era momentul să-i precizeze cât de bine înţelegea.

- Eşti foarte generoasă, Samantha, replică el, mai ales după seara de duminică.

În timp ce roşea, Samantha ridică iar ochii.

- Te-am provocat anume, Simon, mărturisi ea. Am fost prea proastă ca să-mi dau seama...

- Eu aş zice mai degrabă "prea inocentă", interveni el. Niciodată n-am presupus că ai prea multă experienţă cu bărbaţii, Samantha, dar de duminică încoace am început să mă întreb dacă ai, cât de cât, experienţă.

O privi cu un uşor surâs cum îşi cobora genele, ascunzându-şi

expresia, pe când se înroşea la faţă ca racul.

- Îmi dau seama că am avut dreptate. Şi de ce nu mi-ai spus, pisicuţo?

- Ce era să fac? Să zic: "A, apropo, ştii, sunt fecioară"? întrebă ea indignată. Nu e genul de informaţie pe care s-o comunici într-o conversaţie oarecare.

- Ceea ce s-a întâmplat duminică seara nu era nici conversaţie, nici oarecare, sublinie el. Ai fi scăpat de-i mare spaimă, dacă-mi spuneai atunci.

- Şi m-ai fi crezut? îl provocă ea.

Simon ezită.

- Poate că nu, consimţi el nemulţumit. Frustrarea nu prea favorizează gândirea limpede şi obiectivă.

Când Samantha nu răspunse, adăugă încet:

- Vei fi atât de generoasă încât să mă ierţi şi pentru duminică seara?

Văzând expresia apărută în ochii lui pe când vorbea, Samantha îşi aminti cât de urgent era să-l întrebe de ce venise.

- Îmi ceri să te iert pentru că ai încercat să faci dragoste cu mine, sau pentru că te-ai înfuriat când te-am oprit?

Simon se apropie de ea, cu mişcări fireşti.

- Pentru că m-am înfuriat, răspunse el fără ezitare. Încă mai doresc să fac dragoste cu tine.

Samantha înghiţi în sec şi se retrase cu un pas. Îşi drese vocea ca să spună ceva, dar se răzgândi când simţi bufetul în spatele ei şi observă că Simon continua să se apropie.

- Simon, ai de gând să stai la un loc?

Zâmbind, Simon răspunse:

- Chiar că trebuie să facem ceva cu nervii ăştia ai tăi, pisicuţo! Nu e bine să fii atât de încordată.

- Îmi invadezi spaţiul personal! Oricine e incomodat într-o situaţie ca asta.

- Incomodat? Vibrezi ca un diapazon, iubito, pufni el, cu un zâmbet atât de fudul încât Samantha îşi pierdu cumpătul.

- Nu râde de mine, nesimţitule, înfumuratule, încrezutule...

Se opri să-şi tragă respiraţia, apoi expiră din nou, cu un şuierat, când Simon interveni:

- ...afurisitule de Baron?

Apoi, profitând că Samantha îşi pierduse complet graiul, continuă:

- Doar din curiozitate, de ce tocmai "baron"?

Samantha îl privi cu ostilitate, hotărând că merita să ştie.

- Pentru că-ţi închipui că mai trăim în Evul Mediu, de-aia!

Simon, însă, fu mai degrabă amuzat.

- Ei, cu siguranţă, atunci mi-ar fi fost mult mai uşor să mă descurc cu tine. Te-aş fi dus pe sus la castel, imediat ce te-am văzut.

- Dar nu suntem în Evul Mediu! se grăbi Samantha să-i amintească, alarmată de felul cum o privea. Şi n-am să mă las dusă pe sus... sau pe jos! A-aşa că, dacă î-încă te mai gândeşti să mă se-seduci, las-o baltă!

Pe la jumătatea discursului, Simon începuse s-o sărute pe o parte a gâtului. La ultimele ei cuvinte, însă, se opri, cu umerii tremurându-i uşor.

- Eşti absolut sigură? murmură el, în timp ce-şi relua dezmierdările.

- Da! icni Samantha, rezemându-se şi mai mult peste bufet, în timp ce genunchii începeau să se înmoaie.

- Ce păcat, şopti răguşit Simon, cu buzele tot mai aproape de gura ei.

- Da... repetă ea, pierzând complet şirul, dar simţindu-se datoare să dea un răspuns.

- Bunica mi-a mai spus şi altceva, continuă el, înconjurându-i buzele cu sărutări.

- Da...? şopti Samantha.

- A spus că eşti îndrăgostită de mine.

- Da... Ce-ai spus??? ţipă ea, smucindu-şi capul.

- Bunica a spus că eşti îndrăgostită de mine, repetă Simon îndatoritor.

- Ce-o fi făcut-o să spună una ca asta? întrebă Samantha, cu un râs neros.

Simon îi cercetă faţa, înainte de a răspunde:

- A spus că dacă a durat atâta timp până să-mi dau seama că sunt îndrăgostit de tine - lucru pe care ea mi l-ar fi putut spune încă de-acum câteva săptămâni - atunci probabil ne-ar prinde Crăciunul până să deslşim şi sentimentele tale, care, cred, sunt limpezi ca bună-ziua pentru oricine nu-i orb ca un liliac. Şi începe să-şi piardă răbdarea cu toate ocolişurile astea.

Ochii Samanthei se măriră, plini de speranţe şi îndoieli.

- Şi eti...? şopti ea.

Simon îi simţi tremurul, iar braţele lui o cuprinseră, în timp ce expresia i se relaxa într-un zâmbet nemărginit de tandru.

- Sunt, fără îndoială, îndrăgostit la nebunie de tine. Şi e clar că am fost şi orb ca un liliac, adăugă el, cu glasul aspru îmblânzindu-i-se mângâietor.

Samantha îl privi lung câteva momente, apoi îşi rezemă capul pe umărul lui, suspinând:

- O, Simon... Te iubesc atât de mult, şi am fost aşa de nefericită!

Nu apucă să spună mai mult.

* * *

Când în sfârşit fură în stare să poarte iar o conversaţie coerentă, Simon stătea într-un fotoliu din living, iar Samantha se ghemuise pe genunchii lui.

- N-ar fi mai comod pe canapea? întrebă ea, urmărindu-i trăsăturile cu un deget.

- Ar fi mult prea comod, răspunse ferm Simon. Intenţiile mele sunt acum onorabile, dar autocontrolul n-ar putea să suporte un asemenea efort. De fapt, nu peste mult va trebui să-ţi muţi ispititoarea făptură pe alt scaun, pisicuţo - mai ales dacă nu stai la un loc, cuminte!

- Pe bărbaţi nu-i poţi mulţumi niciodată, oftă ea. Îţi petreci săptămâni de zile încercând să mă faci să fiu cuminte, şi pe urmă te răzâgndeşti!

- Nu-ţi uita ideea, îi recomandă el cu un zâmbet. În două săptămâni, vei putea să laşi încolo cuminţenia, după pofta inimii,

iar eu am să-ţi dau tot ajutorul şi încurajarea pe care le doreşti.

- De ce două săptămâni?

- Atunci ne vom căsători, plus-minus o zi, două...

- Ne vom căsători... peste două săptămâni?

- Am putea-o face şi în weekendul ăsta, dar plănuiesc ca după aceea să te duc undeva într-un loc pustiu, de unde s-ar putea să nu ne mai întoarcem niciodată; aşa că va fi nevoie să pun lucrurile în ordine la birou, îi explică Simon. Iar în două săptămâni Richard va avea şi el timp să-ţi găsească măcar o înlocuitoare temporară - deşi e cam greu ca pe tine să te înlocuiască cineva...

- A, sigur că da! confirmă Samantha.

Referirea la Richard îi amintea că încă nu-i spusese lui Simon adevărul despre relaţia lor, aşa că se hotărî să lămurească şi această problemă.

- Ăă... Simon, apropo de Richard, de fapt nu eram gata să ne logodim luna trecută, începu ea, nesigură.

- Sigur că nu v-aţi fi logodit, iubito. Nu v-aş fi lăsat eu.

Samantha se încruntă.

- N-ai fi putut... Lasă, nu contează. Ce vreau să spun e că ne-am prefăcut doar, de ochii Amandei.

Fu rândul lui Simon să se încrunte, în timp ce Samantha îl privea cu teamă.

- Hmm. Richard voia s-o ţină un timp la distanţă?

Samantha dădu din cap.

- Şi te-ai temut să-mi spui până acum.

Acelaşi gest. Simon îi luă mâna şi o sărută.

- Îţi mulţumesc că acum ai avut încredere în mine că voi înţelege, iubito, îi spuse el simplu.

- O, Simon, cât te mai iubesc! exclamă ea, cu un zâmbet tremurător.

- Nu sunt prea sigur de ce, după felul cum m-am purtat cu tine, dar n-am să-mi pun norocul la îndoială, replică el, adăugând apoi pe un ton mai vesel: şi intenţionez să mă însor cu tine înainte de a avea timp să te răzgândeşti.

- Aşa bunic, aşa nepot, îl tachină Samantha. Dar n-ai uitat ceva?

- Mă îndoiesc, spuse el încrezător. Noi, baronii afurisiţi, am luat dintotdeauna domniţele pe sus. Practica ne-a perfecţionat, ştii.

- Ei bine, atunci profită la maximum de ocazie, domnule Baron, fiindcă e ultima! îl informă ea, încruntându-se ameninţător.

Simon râse.

- Ştiam eu că nu degeaba ai ochii verzi! Şi intenţionez să fiu prea ocupat ducându-te pe tine pe sus, ca să-mi mai rămână timp şi pentru altele, o asigură el. Dar ce credeai că am uitat?

- Încă nu m-ai cerut în căsătorie, îi aminti ea pe un ton de reproş.

- Şi ce te face să crezi că ai avea de ales? întrebă el cu falsă aruganţă, după care îi opri răspunsul indignat cu un sărut. Vei fi cerută cum se cuvine, Samantha, dar înainte vreau să ştii ceva.

Glasul îi devenise serios, iar Samantha îl aşteptă să continue.

- Credeam că sentimentele mele pentru tine sunt un fel de obsesie şi, după seara de duminică, am hotărât să mă lecuiesc o dată pentru totdeauna, începu el îngândurat. Dar, cu cât încercam mai mult să mi te scot din minte, cu atât mi-era mai imposibil să nu mă gândesc la tine. Ideea de a nu te vedea era atât de dureroasă încât, în cele din urmă, n-am mai putut să mă amăgesc. A trebuit să recunosccă, în timp ce mă concentram să te ademenesc în mrejele mele, intrasem până peste cap într-ale tale. Totuşi, după cum credeam, te puteam ispiti numai cu banii mei şi cu faptul că te atrăgeam pe plan fizic. Voiam cu disperare să te văd, dar nu credeam că ai fi acceptat să-mi asculţi scuzele, şi cu atât mai puţin o cerere în căsătorie, şi nu-mi puteam aduna curajul ca să încerc...

- Voiai să mă ceri în căsătorie încă dinainte ca bunica ta să-ţi fi spus adevărul? îl întrerupse Samantha.

- Am ajuns la concluzia că, dacă doreai banii mei, n-aveai decât să-i primeşti, atâta vreme cât mă primeai şi pe mine, îi răspunse Simon ridicând din umeri, cu un zâmbet răutăcios. Ştiam că nu-ţi eram indiferent şi eram dispus să-mi asum riscul de a încerca să-ţi câştig iubirea.

La auzul acestei mărturisiri, orice îndoială care mai persistase în mintea Samanthei se risipi. Dacă Simon fusese dispus să-şi asume un asemenea risc pentru ea, însemna că o iubea mai mult decât îndrăznise vreodată să viseze. Îi zâmbi, cu ochii plini de iubire şi mirare.

- Mă bucur că mi-ai spus, şopti ea, cu vocea gâtuită de lacrimi.

- Aşadar, te măriţi cu mine, Samantha? întrebă încet Simon.

- Într-adevăr, nu am de ales recunoscu ea. Te iubesc mai mult decât pot spune şi bineînţeles c-am să mă mărit cu tine.

Îl străbătu un tremur, iar ochii îi luciră ca aurul brunat.

- N-ai să regreţi, iubita mea. Voi avea eu grijă de asta! jură, în timp ce capul i se apleca spre ea. Glasul îi răsuna de siguranţă arogantă, dar pe Samantha n-o mai deranja.

"Baronesa Radnor", îşi spuse ea, în timp ce-l cuprindea cu braţele pe după gât, ridicându-şi buzele spre ale lui. Da, titlul i se potrivea de minune!

- Sfârşit -